

ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΟΜΟΛΟΓΙΑ - ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ἦτοι

ΑΠΑΝΤΗΤΙΚΗ ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ

Περὶ τῆς σημερινῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποστασίας
καὶ τῆς Κανονικῆς ἀντιμετωπίσεως ταύτης

*«Εἰ οὖν Μοναχοὶ εἰσὶ τινες ἐν τοῖς νῦν
καιροῖς, δειζάτωσαν ἐπὶ τῶν ἔργων...»
(Θεοδ. Στουδ. P.G. 99, 1049)*

*«Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ
δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ...»
(Τίτον γ' 10-11)*

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 1979

*Εἰς Τιμὴν καὶ μνήμην
Πάντων τῶν Ὁμολογητῶν καὶ Μαρτύρων
τῆς ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίστεως,
τὸ παρὸν ἀνατίθεται.*

Ἱερομόναχος Μάξιμος
Βασίλειος Μοναχὸς
Ἁγιορεῖται

ΠΙΝΑΞ ΘΕΜΑΤΩΝ

Σελίς

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Ἀποστολή καὶ ἐνότης Ἁγίου Ὁρους	10
2. Ἐνοχος συγκάλυψις πτώσεως	11
3. Γενικώτερα διάγνωσις	13
4. Βασικὸν αἷτιον ἀποστασίας	15
5. Κοινωνία φωτὸς πρὸς σκότος	16
6. Πατριαρχικὸν Διάγγελμα 1920	16
7. Κατάλυσις ὑποστάσεως Ἐκκλησίας	17
8. Πώρωσις ἀσυγχώρητος	18
9. «Κατάραν ὡς ἱμάτιον»	20
10. «Ὁ φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας λαός»	21

«ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΙ»

11. Ἐνοχος καὶ ὑπεύθυνος ἀνοχή	22
12. Μορμολύκειον σχίσματος	24
13. «Ἀποτείχισις»	28
14. Διακοπή κοινωνίας	31
15. Κολάσιμος ἀδράνεια	33

ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ «ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΩΣ»

16. Παρασυναγωγή Γ.Ο.Χ.	36
17. Ἐνυπόστατον ἀναιρέσεως	38
18. Ἐσχάτη κατάπτωσις	40
19. Προφανῆς ἀσυνέπεια	43
20. Ἐννοια Ζηλωτισμοῦ	45

«ΖΗΛΩΤΑΙ» ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

α) Φαινή πλευρά	48
β) Μελανή πλευρά	49
22. Σκοπὸς I. Ἀγῶνος Γ.Ο.Χ.	51
23. Εὐθύνη Ἐκκλησίας Διασπορᾶς	53
24. Σχίσμα «Δυνάμει»	53
25. Κατάκριμα ἐπὶ μέρος Ἐκκλησιῶν	55
26. Στέρησις ἀγιασμοῦ	56

ΕΠΙΛΟΓΟΣ	59
----------	----

Ἐν τῇ Ἱερᾷ - παλαιᾷ Σκῆτι Ἀγίου Βασιλείου Ἀγίου Ὀρους τῇ 25ῃ Φεβρουαρίου 1979.

Π ρ ὸ ς

Τὸν Πανοσιολογιώτατον Καθηγούμενον τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὀρει Ἱερᾷ καὶ Σεβασμίας Μονῆς τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου, Ἀρχιμανδρίτην π. Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Ν.

Πανοσιολογιώτατε,

Συνεπεία τῆς πρὸ καιροῦ καὶ κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ, ὑποβληθείσης ἐμπεριστατωμένης διαμαρτυρίας ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾷ Ὑμῶν Μονῆς πρὸ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα Ἀγίου Ὀρους, τῆς ἀφορώσης εἰς τὴν λῆψιν τῶν ἐνδεικνυομένων μέτρων ἔναντι τῆς Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἀρχῆς, τοῦ Οἰκουμενικοῦ, δηλονότι, Πατριαρχείου, προάγομαι, λίαν προσηκόντως, ὅπως παρακαλέσω τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα καὶ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ θέσω ὑπ' ὄψιν αὐτῆς, μετ' εἰλικρινοῦς ἀγάπης καὶ ταπεινώσεως, τὰς ἐν τῇ παρούσῃ ἐκτιθεμένας καὶ διασαφηνιζομένας σκέψεις καὶ πεποιθήσεις μου - τὰς ἐκφραζούσας τὸν πόθον καὶ ἐτέρων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν - τὰς ἀμέσως σχετιζομένας πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς, εἰς ἀπάντησιν δὲ καὶ τῆς πρὸς με ἀπὸ 21-10-1978, ὑμετέρας ἐπιστολῆς.

Διὰ ταύτης, ἀπευθύνομαι κυρίως πρὸς τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα. Πλήν, λόγῳ τῆς σοβαρότητος τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναπτυσσομένου θέματος, κρίνεται ἐπιβεβλημένον ὅπως διὰ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς ἐνημερωθῶσι πᾶσαι μὲν αἱ ἀδελφαὶ - Ἱερὰὶ Μοναὶ καὶ ἰδίως ἐκεῖναι αἵτινες ἐνέκριναν τὴν ἀποστολὴν τῆς ὡς ἄνω ὑμετέρας ἀναφορᾶς εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ὡς καὶ διάφορα, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, Μοναστικὰ καὶ Πνευματικὰ Κέντρα καὶ παράγοντες, οἱ ἐξ Ἀγίου Ὀρους ἀκτίνα φωτὸς ἀναμένοντες.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ μεγίστη σοβαρότης τοῦ προκειμένου θέματος, ἔγκειται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἐξ αὐτοῦ γεννᾶται πλέον θέμα οὐχὶ ἀπλῶς συνειδήσεως, ἀλλ' ἐξόχως ζήτημα ὑποστάσεως τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν ιδιότητος, τὸ ὁποῖον, ὡς εἰκός, ἐνδιαφέρει ἀμέσως καὶ ἀφορᾷ εἰς ἓνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν τῶν ἀποτελούντων τὰ μέλη τοῦ ὄλου Σώματος τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, δεδομένου ὅτι ἡ ὀρθόδοξος ἡμῶν ιδιότης, ἀπὸ πλευρᾶς ἀκαινοτομήτου καὶ Κανονικῆς διασφαλίσεως αὐτῆς, τυγχάνει ἀπαραίτητος προϋπόθεσις καὶ μοναδικὸς παράγων πρὸς πραγμάτωσιν τόσον τοῦ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας δι' ἡμᾶς ἐπιτελουμένου σωτηριολογικοῦ ἔργου, ὅσον καὶ τῆς ἐνταῦθα ἰδιαζούσης ἡμῶν ἀποστολῆς καὶ τῆς τοῦ Ἀγίου Ὄρους γενικώτερον τοιαύτης.

Ὡς ἤδη ἔχει γίνει ἀντιληπτόν, ἡ προρρηθεῖσα ὑμετέρα ἀναφορά, τυγχάνει ὁμολογουμένως ἰδιαζούσης σημασίας καὶ ἐνδιαφέροντος, ἀνεξαρτήτως τῆς μέχρι σήμερον ἐξελιξέως της καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς μελλοντικοῦ ἀποτελέσματος.

Τοῦτο ἐξηγεῖται, καθότι, ἀφ' ἑνὸς μὲν συμβαίνει, χάριτι Κυρίου, ἡ ὑμετέρα Παγοσιολογιότης νὰ τυγχάνη ἐγνωσμένου κύρους ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἐκπροσώπων τῆς συγχρόνου θεολογικῆς ἐπιστήμης, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἐπιποθεῖ αὕτη ὅπως ποδηγετήσῃ ἐπαξίως τὴν Ἱερὰν αὐτῆς Μονὴν καὶ καταστήσῃ ταύτην πρωτόπορον καὶ ἀπαρχὴν μιᾶς ἀκαινοτομήτου - ὀρθοδόξου Μοναχικῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει μαρτυρίας καὶ ἀγωνιστικότητος καὶ ἰσταμένην ἐντὸς τοῦ θριγγοῦ τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας παραδεδομένων καὶ Κανονικῶς ὑπ' Αὐτῆς ἐντελλομένων.

Τὸ γεγονὸς βεβαίως τοῦτο, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ὄντως μίμησιν τῆς παραδοσιακῆς - «Κολλυβαδικῆς» ἀγωνιστικότητος καὶ εὐψυχίας, ἀποτελεῖ καὶ προϋπόθεσιν ἱκανὴν ὅπως παραδειγματίσῃ καὶ προβληματίσῃ πᾶσαν Ἱερὰν Μονὴν καὶ ἓνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, καίτοι καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἠκούσθησαν καὶ συνεχίζονται ἀκούμεναι ἐνταῦθα τοιαῦται Κανονικαὶ καὶ ἀξιόλογοι διαμαρτυρίαι.

1. ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΕΝΟΤΗΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Τὸ Ἅγιον Ὄρος, Πανοσιολογιώτατε, χάριτι Κυρίου καὶ εὐδοκία πάντοτε τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ προστάτιδος αὐτοῦ, ὡς γνωστόν, εἶναι καὶ θεωρεῖται «ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ ὁ φρουρὸς καὶ προμαχὼν τῆς ἀγίας ἡμῶν Πίστεως. Τοῦτο μαρτυρεῖ τὸ ἀγιοπατερικὸν - μαρτυρικὸν παρελθὸν του. Ἡμεῖς δὲ ὡς Ἀγιορεῖται, εἴμεθα διάδοχοι τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὑπόχρεοι δὲ ὅπως διαφυλάξωμεν γνησίαν καὶ ἀλύμαντον τὴν ἀνατεθεῖσαν ἡμῖν τῆς Πίστεως καὶ Πολιτείας Αὐτῶν ἱερὰν Παρακαταθήκην, τοῦθ' ὅπερ ἡ Μοναχικὴ - Ἀγιορειτικὴ ἡμῶν ιδιότης αὐστηρῶς ἐπιτάσσει καὶ ἀπαιτεῖ.

Σὺμπασα συνεπῶς ἡ Ἀγιορειτικὴ φωνή, τοῦλάχιστον εἰς τὰ θέματα τῆς Πίστεως, πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνος καὶ σύμψυχος, διότι, οὕτω μόνον θὰ δύναται ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Τόπος ν' ἀνταποκριθῆ πρὸς τὸ μοναδικὸν καὶ θεμελιῶδες τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας αἷτημα τῆς σήμερον καὶ τὴν ἰδιάζουσαν αὐτοῦ ἀποστολήν, ἥτοι τὴν ἀκαινοτόμητον διατήρησιν τῶν ὑπ' Αὐτῆς ὀρθοδόξως παραδεδομένων.

Λόγῳ δὲ τῆς παραδοσιακῆς ἀγωνιστικότητος καὶ ὁμολογίας τὴν ὁποῖαν τὸ Ἅγιον Ὄρος ἔκπαλαι ἐπιδεικνύει εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἀποστασίας τῶν ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ὁποῖαν, χάριτι θεία, ἂν ὄχι καθολικῶς, πάντως μέχρι σήμερον ἔστω καὶ μερικῶς διατηρεῖ, εἶναι γεγονός ὅτι συνεχίζει τοῦτο νὰ περιβάλλεται μὲ ἐξέχον πνευματικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν κῦρος, εἰς τρόπον ὥστε πᾶσα ὀρθόδοξος διακήρυξις αὐτοῦ, νὰ εἰσακούεται μετ' ἀπολύτου ἐμπιστωσύνης καὶ πεποιθήσεως παρὰ τῆς εὐσεβοῦς συνειδήσεως τοῦ πιστοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἴδου ὁ λόγος καὶ ἡ ἱερὰ ὑποχρέωσις παντὸς Ἀγιορείτου, ἰδίως δὲ τῶν Ἱερῶν Μονῶν, βάσει τῆς ὁποίας ἀπαξάπασα ἡ Ἀγιορειτικὴ Ἀδελφότης ἐπιβάλλεται ὅπως ἴσταται πάντοτε ἀρρήκτως συνδεδεμένη καὶ πνευματικῶς κατηρτισμένη (Ἐκκλησιολογικῶς, Κανονικῶς καὶ Παραδοσιακῶς) καὶ συνεχίζει οὕτω, πάντοτε σύσσωμος, νὰ προβάλλῃ εὐθαρσῶς τὴν ὀρθόδοξον παρουσίαν αὐτῆς κατὰ πάσης ἀντιπαραδοσιακῆς καὶ κακοδόξου πράξεως καὶ ἐνεργείας καὶ ἰδίως τῆς ἐπιβουλευομένης τὴν ὀρθόδοξον αὐτῆς ὑπόστασιν, ὡς ἐν προκειμένῳ, δεδομένου ὅτι, κοινὴ πάντων ἡμῶν ὑποχρέωσις τυγχάνει, ὅπως, κατὰ μίμησιν τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀναδεί-

ξωμεν τὸ Ἅγιον Ὄρος: Κ ρ ι τ ή ρ ι ο ν Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ί α ς παγκοσμίου κύρους καὶ προβολῆς, ἢ ἐν ἄλλοις λόγοις, Ο ἰ κ ο υ μ ε ν ι κ ὸ ν Κ έ ν τ ρ ο ν Ὁ ρ θ ο δ ό ξ ο υ Π ί σ τ ε ω ς.

Καὶ ἐνῶ μία τοιαύτη ἐκπλήρωσις τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος ἀποδεικνύει καὶ καθιστᾷ ἡμᾶς συνεπεῖς ἕνατι τῆς ἱερᾶς καὶ ὑψηλῆς ἡμῶν ιδιότητος καὶ ἀποστολῆς, ἀπεναντίας πάλιν, πᾶσα τυχὸν ἡμετέρα σιγή, ἀδιαφορία, ἢ καταφρόνησις καὶ ἔνοχος συμβιβασμός, τὴν ὁποίαν - μὴ γένοιτο - ἠθέλομεν τηρήσῃ ἐν ὄψει τῆς ἐπιτελουμένης καὶ ὁσημέραι αὐξανομένης σημερινῆς προδοσίας τῶν τιμίων τῆς Ἐκκλησίας, ἀφεύκτως θέλει καταστήσῃ ἡμᾶς ἀξίους βαρυτάτης ἔνοχῆς καὶ εὐθύνης, καθότι ἐτάχθημεν, ὡς ἐκ τῆς ιδιότητος ἡμῶν, νὰ εἴμεθα οἱ «πιστοὶ φρουροὶ» καὶ πρόμαχοι τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, οἱ ἀγρύπνως φρυκτωροῦντες ἐπὶ τῶν τιμίων ἐπάλλξεων Αὐτῆς.

Παρὰ ταῦτα ὅμως, παρατηρεῖται μετὰ λύπης, ὅτι ἔνιοι «σεβάσμιοι πνευματικοὶ ὀδηγοὶ» Ἄγιορεῖται, πειρῶνται, τόσον ἀφελῶς, ὅπως πείσωσι καὶ ἀποτρέψωσι τοὺς ὡς ἀποκαλοῦσι «μικροὺς τούτους - ἀπλοῖκοὺς πατέρας», τῆς ὁμολογιακῆς αὐτῶν παρρησίας, ὥσει νὰ εἶχον ἀπέναντί των κοινὰ τινὰ μαθητάρια καὶ οὐχὶ κατηρητισμένους θεολογικῶς, συναδέλφους αὐτῶν. Πόσον ὠφέλιμον ὁμολογουμένως θὰ ἦτο δι' αὐτοὺς ἐὰν ἐσυνειδητοποιοῦν, κατόπιν ἀπαθοῦς καὶ ἀντικειμενικῆς ἐρεύνης καὶ ἐξετάσεως, τὴν ἀπόλυτον κρισιμότητα τῆς προκειμένης ἐκκλησιαστικῆς συγχύσεως καὶ ἀποστασίας.

2. ΕΝΟΧΟΣ ΣΥΓΚΑΛΥΨΙΣ ΠΤΩΣΕΩΣ

Ὅφείλουν, πρὸς τούτοις, οὗτοι, ὅπως ὑποδείξουν καθηκόντως, ποῖα τυγχάνουν τὰ ὑπ' αὐτῶν θεωρούμενα «σοβαρώτερα ὀλισθήματα» καὶ παρὰ τὴν ὑπαρξίν των ὁποίων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οἱ Μεγάλοι Πατέρες Αὐτῆς «μᾶς ἀποτρέπουν τὸν χωρισμὸν ἀπὸ ταύτης».

Εἶναι ἀδύνατον ὅμως νὰ ὑπάρξῃ σοβαρώτερον ὀλισθήμα, - ἐκτὸς τῶν ἄλλων διακηρυσσομένων ἐξακολουθητικῶς κακοδόξων καὶ αἰρετικῶν δηλώσεων καὶ συντελουμένων πράξεων - ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διέπραξε προσφάτως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ τῆς παγκοσμίως ὁμολογηθείσης κακοδοξίας καὶ αἰρέσεως, διὰ τῆς

όποιας τούτο, «ΗΝΩΜΕΝΟΝ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ...ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, Δ Ε Ε Τ Α Ι ΥΠΕΡ ΤΟΥ Μ Α Κ Α Ρ Ι Σ Τ Ο Υ Α Δ Ε Λ Φ Ο Υ ΗΜΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ ΠΑΥΛΟΥ», ήτοι, πλήρης αναγνώρισις κοινῆς Θ Ε Ι Α Σ Λ Α Τ Ρ Ε Ι Α Σ καὶ ἐκκλησιαστικῆς Ε Ν Ω Σ Ε Ω Σ, ὡς καὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου τῆς Ρώμης, ὡς ὑπάτου.

Ἡ παταγώδης αὕτη κατάπτωσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἑγείας, δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι οὐδὲν ἄλλο διαδηλοῖ, εἰμὴ σαφεστάτην ἀ θ έ τ η σ ι ν τοῦ θεμελιώδους Δόγματος τῆς ἀπολυτρωτικῆς μοναδικότητος καὶ ὀρθοδόξου ὑποστάσεως τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ Πίστεως.

Εἶθε, ὡς ἐκ τούτου, οἱ ἐν λόγῳ ἐπαῖοντες Ἁγιορεῖται νὰ κατανοήσουν καὶ ἀντιληφθοῦν ὅτι, ἀσφαλῶς πλέον θὰ ἐξαπατοῦν ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, ἐφ' ὅσον ἤθελον συνεχίσει νὰ φρονοῦν καὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι ἡ τόσον ἀπροκαλύπτως διακηρυχθεῖσα, ἐπισήμως δηλαδή καὶ ἀδιαψεύστως, ὡς ἄνω κακοδοξία καὶ ἄρνησις, θεωρεῖται...«περιπτωσιακὴ ἐκδήλωσις» φ ι λ ο φ ρ ο σ ὺ ν η ς, καθὼς καὶ ἐν ἐκ τῶν...πολλῶν καὶ π ε ι σ τ ι κ ῶ ν τεκμηρίων...ὀ ρ θ ο δ ὄ ξ ο υ σ τ α θ ε ρ ὄ τ η τ ο ς καὶ π ε π α ρ ρ η σ ι α σ μ έ ν η ς ὁ μ ο λ ο γ ί α ς τοῦ Πατριαρχείου!!!

Ἄνάγκη πᾶσα ἀκολούθως, ὅπως γίνῃ ἐπίσης ἀντιληπτὸν καὶ καταστῆ συνείδησις ἐκάστου πιστοῦ καὶ ἰδίως Ἁγιορείτου, ὅτι ἡ ἄνωτέρω διακηρυχθεῖσα αἵρεσις καὶ βλασφημία, τοὺς υἱοθετοῦντας ἢ τοὺς κατὰ διάφορον τρόπον κοινωνοῦντας πρὸς αὐτήν, ὡς π.χ. διὰ τῆς διαμνημονεύσεως τῶν διακηρυξάντων ταύτην καὶ τῶν μετ' αὐτῶν κοινωνούντων, καθιστᾶ τούτους «σ υ ν α π ο λ λ υ μ έ ν ο υ ς» τῇ οὕτω κοινωνούσῃ αἵρέσει, ὅτε πλέον, «Χριστὸς ἡμᾶς οὐδὲν ὠφελήσει»!

Οἱ ἀκρίτως συνεπῶς καὶ ἔξω πάσης ἐκκλησιολογικῆς καὶ Κανονικῆς βάσεως ἀντιδράσαντες κατὰ τῆς ὁμολογιακῆς ἐνεργείας τῆς Ἱερᾶς Ἑμῶν Μονῆς, πολὺ θὰ πρέπη νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν αὐτῶν ὅτι, ὅταν «οἱ Πατέρες οἱ Μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας» μᾶς «ἀποτρέπουν τὸν χωρισμὸν ἀπὸ ταύτης», δὲν προϋποθέτουν ὑπόστασιν «σοβαρωτέρων ὀλισθημάτων» ἐν αὐτῇ, ὡς δηλαδή ἡ ἄνωτέρω διακηρυσσομένη σήμερον κακοδοξία καὶ αἵρεσις, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἔχη θέσιν ἐνταῦθα τὸ «κρεῖσσον μετὰ τῆς Ἐκκλησίας πλανᾶσθαι...» καθὼς πειρῶνται οὗτοι νὰ παραλληλίσουν ἐν προ-

κειμένω, ἀλλὰ συνιστοῦν τοῦτο εἰς περιπτώσεις ἀφορώσας εἰς θέματα ἐπουσιώδους καὶ κυρίως τυπικῆς μορφῆς καὶ σημασίας, οὐ δέποτε ὁμοῦς εἰς θέματα καθαπτόμενα ἢ προσκρούοντα τοῦ Δόγματος ἢ τοῦ ἐν γένει ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας.

Σαφῶς τοῦτο ἀναφέρει ὁ Μέγας Πατὴρ ἅγιος Χρυσόστομος, ἀπευθυνόμενος πρὸς χριστιανούς, οἱ ὅποιοι δὲν παρεδέχοντο - οὐχὶ τὸ ὡς ἄνω κακόδοξον φρόνημα ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ Μεταξάκη ἢ τοῦ Παπαδοπούλου ἐπιβληθεῖσαν μονομερῶς, «δίχα κοινησίων τῶν Ἐκκλησιῶν συναινέσεως» καὶ «μηδενὸς ἐκκλησιαστικοῦ λόγου συνωθοῦντος» ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, διὰ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου γενόμενον καθορισμὸν τῆς χρονολογίας τοῦ Πάσχα. Τούτων δὲ διατεινομένων ὅτι «ἔσφαλεν ἡ Σύνοδος», ὁ ἅγιος ἔλεγε: «Μὴ τοίνυν, ἡμέρας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτοὺς παρατηρῶμεν, ἀλλὰ πανταχοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ μετ' ἀκριβείας ἐπώμεθα, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην προτιμῶντες ἀπάντων. Εἰ γὰρ καὶ ἐσφάλλετο ἡ Ἐκκλησία, οὐ τοσοῦτον κατόρθωμα ἀπὸ τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας ἦν, ὅσον ἔγκλημα ἀπὸ τῆς διαιρέσεως καὶ τοῦ σχίσματος τούτου».

Καταφανὲς τυγχάνει πόσον ἀρμοστὰ εἶναι τὰ ἀνωτέρω καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀντιμετωπίζοντας παρομοίαν περίπτωσιν, δεδομένου ὅτι, ὅπως ἀντιθέτως πρὸς τὴν παραίνεσιν τοῦ ἁγίου Πατρὸς καὶ ἔνεκα «τῆς τοῦ χρόνου ἀκριβείας» καὶ «ἀπαιτουμένης διορθώσεως» καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ὑποκρυπτομένου ὀπισθεν τούτου οἰκουμενιστικοῦ σκοποῦ καὶ σχεδίου, ἀπετολμήθη ὑπὸ τῶν προμνησθέντων ἀδιστάκτων ἐκκλησιαστικῶν Ταγῶν τὸ ἡμερολογιακὸν σχίσμα, αἱ ὀλέθριαι συνέπειαι τοῦ ὁποίου ἐξακολουθοῦν συνεχιζόμεναι καὶ αἱ ὁποῖαι, ὡς μὴ ὄφειλε, οὐδόλως συγκινοῦν τοὺς «τῷ αὐτῷ κρίματι» ὄντας σημερινοὺς διαδόχους αὐτῶν, ὅπερ οὗτοι ἐξ ὀλοκλήρου ἐπωμίζονται, εὐθυνόμενοι διὰ τὴν ἔνεκα τῆς ἀχαρακτηρίστου προθέσεως τῶν διαιώνισιν τοῦ σχίσματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐκ τῆς ιδιότητός των καὶ ἀποστολῆς βασικωτάτην αὐτῶν ὑποχρέωσιν, τῆς τηρήσεως, δηλονότι, ἀδιασπάστου ἐνότητος καὶ ὀρθοδόξου καὶ Κανονικῆς κατευθύνσεως ἐν Αὐτῇ.

3. ΓΕΝΙΚΩΤΕΡΑ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

Ἀληθὲς τυγχάνει, Πανοσιολογιώτατε Γέροντα, ὅτι ἡ ἀναφορὰ

τῆς Ἱερᾶς Ὑμῶν Μονῆς, ἀρκούντως ἐπεξηγεῖ τὴν κρισιμότητα τῆς ἐπικρατοῦσης λίαν ἐκρύθμου καὶ σοβούσης ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, τῆς ὅλως ἀπαραδέκτου διὰ πᾶσαν ὀρθόδοξον συνείδησιν, πολλῶ δὲ μᾶλλον δι' ἡμᾶς τοὺς «φύσει καὶ θέσει» φρουροὺς τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως. Ὁρθῶς ἐπίσης ὑποδεικνύει ὡς πρῶτον Κανονικὸν μέτρον, τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν», Πατριάρχου Δημητρίου, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον, οὐδεὶς ὑγειῶς σκεπτόμενος καὶ πονῶν διὰ τὴν ἀπευκταίαν ταύτην κατάστασιν, δύναται νὰ ἀντιλέξη καὶ νὰ μὴ θεωρήσῃ ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην ὅπως, ἐκτὸς τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου, ληφθῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως ἐνδεικνυόμενα μέτρα, πρὸς ὀλοκλήρωσιν τῆς ἐν προκειμένῳ ἀπαιτουμένης συνεπειᾶς.

Δεδομένου ὅμως ὅτι ἢ ὡς ἄνω ὑμετέρα ἀναφορὰ παρουσιάζει καὶ ἐντοπίζεται μόνον εἰς τὸ σημερινὸν κατάντημα τῆς Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἀρχῆς, θεωροῦσα ταύτην ὡς μόνην (;) αὐτουργὸν καὶ ὑπαίτιον τῆς καταστάσεως καὶ διότι τοῦτο ἀποτελεῖ, σημειωτέον, τὴν μίαν μόνον πλευρὰν τοῦ ὅλου ἀντιμετωπιζομένου σοβοῦντος θέματος, τούτου ἔνεκα, προάγομαι νὰ παρακαλέσω τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα ὅπως ἐπιτρέψῃ ἡμῖν καὶ διασαφηνίσωμεν κατωτέρω, κατὰ τὸ συντομώτερον ἐφικτόν, π ο ῖ ο ν εἶναι τὸ ἐξ ὑπαρχῆς α ἱ τ ῖ ο ν καὶ ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ, ἅτινα ἀπέδωσαν τὸν καρπὸν τῆς σημερινῆς ἀποστασίας τῶν Ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατ' ἐπέκτασιν, τῆς ἐν Αὐτῇ ἐπικρατοῦσης κακοδαιμονίας.

Ἡ πλήρης γνῶσις ὅθεν, τῶν αἰτίων τῆς ὅλης ταύτης καταστάσεως, θεωρεῖται ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητος, διότι οὕτω μόνον πᾶσα ἀπὸ Ἀγιορειτικῆς πλευρᾶς ἀντιμετώπισις τῆς καταστάσεως, θὰ δύναται νὰ ἐπιτελῆται μετὰ πλήρους εὐστοχίας καὶ ἀντικειμενικότητος καὶ θὰ καθίσταται ἀπρόσβλητος ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος, καλεῖται σήμερον ὅπως προβάλλῃ τὴν ὀρθόδοξον μαρτυρίαν του καὶ ἀγωνισθῆ, οὐχὶ ἵνα ἀντιμετωπίσῃ μόνον πρόσωπα ἔνεκα ἀτομικῆς αὐτῶν εὐθύνης ἢ εἰδικῶς μόνον διὰ τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ κυρίως καὶ κατ' ἀρχὴν, κατὰ τῶν βασικῶν α ἱ τ ῖ ω ν ἢ τῶν λόγων καὶ συνθηκῶν, ἅτινα προεκάλεσαν τὴν κατάστασιν ταύτην. Ἐν προκειμένῳ, τὰ πρόσωπα, διαδραματίζουν δευτερεύοντα ρόλον καὶ δὲν ἀποτελοῦν ἀντικείμενον ἀμέσου ἀντιμετωπίσεως, δεδομένου ὅτι ταῦτα ἐχρησι-

μοποιήθησαν ἢ χρησιμοποιοῦνται ὡς ὄργανα πρὸς πραγμάτων τῆς βασικῆς αἰτίας τοῦ κακοῦ, ἤτοι σχεδίων καὶ σκοπῶν, ἅτινα περιήγαγον ταῦτα εἰς τὸ σημερινὸν κατάντημα τῆς ἀποστασίας.

Χωρὶς, ὡς ἐκ τούτου, νὰ σημαίνη ὅτι πρέπει οἱ ὡς ἄνω πρωταγωνισταὶ καὶ αὐτουργοὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως νὰ ἀμνηστευθοῦν ἐκ τῆς τεραστίας αὐτῶν ἐνοχῆς καὶ εὐθύνης, ἀνάγκη ὅπως χωρήσωμεν πρῶτον, εἰς τὴν διάγνωσιν καὶ ἐξουδετέρωσιν τῆς πρωταρχικῆς ἀφορμῆς καὶ τῶν αἰτίων τῆς προκειμένης νόσου καὶ ἐπακολουθήσῃ οὕτω ἀμέσως, ἢ ἐνδεικνυομένη, διὰ τῆς λήψεως τῶν Κανονικῶν μέτρων, μέριμνα, πρὸς θεραπείαν καὶ ἐξυγίανσιν τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀσθενείας καὶ σήψεως.

4. ΒΑΣΙΚΟΝ ΑΙΤΙΟΝ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ

Κοινὴ γνῶσις παντὸς μὲν ὀρθοδόξου πιστοῦ, κατ' ἰδιάζοντα δὲ λόγον τῶν Μοναχῶν, πρέπει νὰ τυγχάνη ὅτι τὸ αἷτιον τοῦ κακοῦ δὲν ἔχει τὴν προέλευσίν του καὶ δὲν ἀποτελεῖ συνέπειαν ἀπορρέουσας ἐκ τῶν προσωπικῶν-θεολογικῶν γνώσεων τοῦ Μεταξάκη ἢ τοῦ Παπαδοπούλου, οὔτε τοῦ Ἀθηναγόρου ἢ τοῦ Δημητρίου, ὡς καὶ πρὸ ἢ μετὰ ἄλλων ὁμοίων αὐτοῖς, ἀλλὰ πηγάζει ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι, οὐχὶ μόνον οὕτοι, ἀλλὰ, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἅπασα σχεδὸν (ὄχι ἢ Ἐκκλησία, ἅπαγε...ἀλλὰ) ἡ πνευματικὴ ἡγεσία τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας, ἐκτὸς βεβαίως σπανίων ἐξαιρέσεων, ἐν τῷ συγχρόνῳ «παραπετάσματι» ἰδίως εὕρισκομένων, ὡς καὶ οἱ πλείονες ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς σημερινῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, συμμιγέντες, ἀφομοιώθησαν μὲ τὴν διεστραμμένην «θεολογικὴν» σκέψιν τῆς Δύσεως, τοῦθ' ὅπερ κατέστησε τούτους οὐ μόνον ἀπειθεῖς, ἀλλὰ καὶ επικριτὰς καὶ κατηγοροῦς τῆς Ὀρθοδόξου Πατερικῆς θεολογίας, ἀνατρέποντες οὕτω θεμελιωδῶς τὴν ὑπόστασιν τῆς «Μιᾶς, Ἁγίας,...» τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας!

Ἡ ἀποξένωσις τούτων αὐτῆ καὶ διαβρωσις, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἡ πείσμων αὐτῶν καταφορὰ καὶ ὕβρις κατὰ τῆς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἐπ' ἀθετήσῃ καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ Συμβόλου τῆς Ἁγίας ἡμῶν Πίστεως, εἶναι ἡ βασικὴ αἰτία καὶ ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ, ἧτις ἀπέτεκε τὸ ἀπόβλητον ἐξάμβλωμα καὶ ἀπαράδεκτον διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν πεπληνημένον καὶ κακόδοξον φρόνημα, ὅτι ἅπασαι αἰ «χρι-

σ τ ι α ν ι κ α ἰ» ὁ μ ο λ ο γ ῖ α ἰ ε ἶ ν α ἰ καὶ θεωροῦνται «Α-ΔΕΛΦΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ», πράγμα τὸ ὁποῖον τυγχάνει θεμελιώδης ἀρχῆ καὶ κατευθυντήριος γραμμὴ τοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, (Π.Σ.Ε) τὸ πιστεύω τοῦ ὁποῖου τυγχάνει ἡ πεπλανημένη «θεωρία τῶν κλάδων», βάσει τῆς ὁποίας καὶ προῆλθεν ἡ ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου ὑποστάσεως, φ θ ο ρ ἄ τ ῶ ν «ὀρθοδόξων» - μελῶν αὐτοῦ.

5. ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΦΩΤΟΣ ΠΡΟΣ ΣΚΟΤΟΣ

Τὸ τερατῶδες τοῦτο γεγονός ὡς ἀποτέλεσμα κρινόμενον, ἀφ' ἑαυτοῦ ἤδη ἀποδεικνύει καὶ πείθει ἀνενδοιάστως, πόσον ἀνεδαφικοὶ καὶ ἀνερμάτιστοι ἀλλὰ καὶ Κανονικῶς κατακριτέοι τυγχάνουν οἱ ἰσχυρισμοὶ καὶ δικαιολογίαι τῆς συμμετοχῆς τῶν ἐκπροσωπούντων τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, εἰς τὸ παγκόσμιον τοῦτο συμβούλιον τῶν αἱρέσεων! Ἐνεκα δὲ τῆς ἐκ τούτου ἐξακολουθητικῶς διαβιβρωσκωμένης ταύτης πεποιθήσεως καὶ συνειδήσεώς των, τὰ ἐκτὸς ὀρθοδόξου συνεπειᾶς εὐρισκόμενα «ὀρθόδοξα» (πλέον) μέλη τοῦ Π.Σ.Ε, διὰ τῶν ποικίλων συμπροσευχῶν καὶ λοιπῶν ἀντορθοδόξων ἐκδηλώσεων καὶ π ρ ἄ ξ ε ω ν, καταφανῶς ἤδη καὶ εἰς βάρος τῆς ὑποστάσεως τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, οὐχὶ μόνον «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» ἀλλ' ἀκατακαλύπτῳ καταδηλώσει, διὰ παγκοσμίου δηλονότι ἐκτάσεως ἐπισήμων μηνυμάτων, συμπεριφέρονται πρὸς τὰς λοιπὰς «χριστιανικὰς» ὁμολογίας, οὐχὶ πλέον ὡς αἰρετικὰς παρασυναγωγὰς, ὡς αὐταὶ ἐκκλησιολογικῶς θεωροῦνται καὶ τυγχάνουν, ἀλλ' ἀναγνωρίζουν ταύτας ὡς Ἐ κ κ λ η σ ῖ α ς, μὴ λογιζομένων ἀλλήλας ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' «ὡς σ υ γ γ ε ν ε ῖ ς καὶ ο ἰ κ ε ῖ α ς ἐν Χριστῷ καὶ Σ Υ Γ Κ Λ Η Ρ Ο Ν Ο Μ Ο Υ Σ καὶ σ υ σ σ ῶ μ ο υ ς τῆς Ε Π Α Γ Γ Ε Λ Ι Α Σ τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ».!!!

6. ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ 1920

Ἡ ἐξαγγελία αὕτη, Πανοσιολογιώτατε, ὡς ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζετε, ἡ ὁποία τόσον καιρίως πλήττει τὴν δογματικὴν ὑπόστασιν τῆς Μιᾶς Ἁγίας...τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, δὲν διεκηρύχθη ὑπὸ αἰρετικῆς τινὸς πηγῆς, ἀλλὰ, λυπηρὸν ἐστὶ καὶ λεγόμενον, ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ δηλα-

δὴ Πατριαρχείου, διὰ σχετικοῦ Διαγγέλματος αὐτοῦ κατὰ τῷ 1920, ἔξαπολυθέντος, ὡς γνωστόν, «πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ». (Βλέπε εἰς Δογμ. & Συμβ. Μνημεῖα Ἱ. Καρμίρη II, σελ. 957-59).

7. ΚΑΤΑΛΥΣΙΣ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τυγχάνει ἀπαράδεκτον διὰ πᾶσαν ὀρθόδοξον συνείδησιν, εἶναι ὅτι: Βάσει τοῦ ριζοσπαστικοῦ τούτου κατὰ τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας Οἰκουμενιστικοῦ Διαγγέλματος, οἱ ἔκτοτε προκαθήμενοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, «ἀκολουθοῦν πιστῶς τὴν γραμμὴν τῶν προκατόχων αὐτῶν» μέχρι τῆς σήμερον. Ὡς μὴ ἀνακαλέσαντες δὲ τὴν βλάσφημον ταύτην Διακήρυξιν, ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς κατευθυνόμενοι, βαίνωσιν ἀκατασχέτως πρὸς ὀλοσχερῆ κατάλυσιν καὶ ἔξαφάνισιν πάσης ὀρθοδόξου ἐννοίας καὶ σημασίας, κατ' ἀπόλυτον ἀντίθεσιν τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν ιδιότητος καὶ ἀποστολῆς! Διότι, πῶς εἶναι δυνατόν τὸ αἰρετικὸν συνονθύλευμα τῶν ἑτεροδόξων νὰ ἀνήκη εἰς τὴν Μίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἐνόσω οὔτοι εὐρίσκονται ἐκτὸς τῆς «ἐνότητος τῆς καθολικῆς ὁμολογίας» τοῦ Πληρώματος Αὐτῆς καὶ ἔξω τοῦ «ἐνὸς πνευματικοῦ συνδέσμου»; Ἄλλωστε, ὡς εἶναι γνωστόν, ἐκάστη τῶν διαφόρων «χριστιανικῶν ὁμολογιῶν», θεωρεῖ ἑαυτὴν ὡς τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν καὶ χαρακτηρίζει τοὺς μὴ ἀνήκοντας εἰς αὐτὴν ὡς ἑτεροδόξους καὶ πεπλανημένους, ὡς τοῦτο ὁ ἀποθανὼν Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤ' διὰ διαθήκης ἐπισήμως καὶ ἀπεριφράστως κατέλιπεν.

Ἀπὸ ὀρθοδόξου πλευρᾶς συνεπῶς, ἔνεκα τῶν αἰρετικῶν πεποιθήσεων καὶ φρονημάτων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐν γένει ἀντορθοδόξου βιώματός των, ἅπασαι αἱ ὡς ἄνω παραсуναγωγαί, ὡς γνωστόν, θεωροῦνται «Θείῳ Δικαίῳ» ἐκ τὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, Ἦς ὁ «καθολικὸς χαρακτήρ» καὶ τὸ διακρίνον γνώρισμα, κατὰ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον, τυγχάνει καὶ δηλοῦται «τῇ ἐνότητι τῆς καθολικῆς ὁμολογίας ὄντων (τῶν πιστῶν) πρὸς ἀλλήλους συνηνωμένων εἰς ἓνα, τὸ πᾶν περιέχοντα πνευματικὸν σύνδεσμον, μεταλαμβανόντων τοῦ ἁγιασμοῦ τῇ διὰ τῶν Μυστηρίων Χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...»

Καὶ διὰ νὰ μὴ περιοριζώμεθα εἰς συγχρόνους θεολογικὰς ἐρμηνείας, δυνάμεθα νὰ ἐκλάβωμεν τὴν ἀπ' εὐθείαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ περὶ Ὁ ρ θ ο δ ὁ ξ ο υ Πίστεως καὶ Λατρείας ἔξαγομένην ἔννοιαν καὶ

πιστότητα: «οὐκ, ἐὰν ὁ ρ θ ῶ ς προσενέγκης ὁ ρ θ ῶ ς δὲ μὴ διέ-
λῃς, ἡμαρτες;...» (Γεν.4,7). Καίτοι ἢ κατὰ γράμμα ἔννοια τοῦ χω-
ρίου τούτου ἀναφέρεται εἰς τὴν ποιότητα τῆς θυσίας τοῦ Κάιν,
πλὴν, διότι ἐπέπρωτο ὑπὸ Θεοῦ, διὰ τῆς ἀπολυτρωτικῆς χάριτος, ἢ
κατάπαυσις τῆς «νομικῆς λατρείας», ἢ μεταφορικῆ ἔννοια τοῦ χω-
ρίου τούτου ἀφορᾷ εἰς τὴν «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» ἀντικατά-
στασιν τῆς διὰ θυσιῶν «νομικῆς» προσκυνήσεως τοῦ Θεοῦ, Ὅστις
δὲν εὐαρεστεῖται «οὐκ, ἐὰν ὁ ρ θ ῶ ς» λατρεύεται, δηλαδὴ, τοῦ Κυ-
ρίου θεωρουμένου ὡς Κεφαλῆς τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς
διὰ τῆς Ἀποστολικῆς καὶ Πατερικῆς Παραδόσεως ἐν τῇ Ὁρθόδο-
ξῳ Ἀγία ἡμῶν Πίστει τοῦτο διακελεύεται. Ἡ Θεόλεκτος αὕτη
μαρτυρία, ἢ βεβαιούσα τὴν Μ Ο Ν Α Δ Ι Κ Ο Τ Η Τ Α τῆς Ὁρθο-
δόξου ἡμῶν Πίστεως, καταφανῶς ἀποκαλύπτει τὴν πεπλανημένην
καὶ κακόδοξον πεποίθησιν πλείστων ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων
καὶ συγχρόνων θεολόγων, οἵτινες οὐδόλως «ἐποικοδομοῦντες ἐπὶ
τὸν θεμέλιον τοῦτον», θεωροῦσι μέτοχον τῆς ἀπολυτρωτικῆς χάρι-
τος τοῦ Θεοῦ, πᾶσαν μὴ ὀρθόδοξον «χριστιανικὴν» δοξασίαν, ἐπὶ
τῷ λόγῳ καὶ μόνον ὅτι αὗται ἔχωσιν «Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν»,
τὴν ὁποίαν, σημειωτέον, οὐδόλως ὑστεροῦντο καὶ ἅπαντες σχεδὸν
οἱ ἐκτὸς Ἐκκλησίας ὑπ' Αὐτῆς καταδικασθέντες ποικιλώνυμοι αἰ-
ρετικοί. Ἡ Ἀποστολικὴ ἄρα Διαδοχὴ, ἀπώλλυσι πᾶν ἀνεξαιρέτως
δικαίωμα καὶ ιδιότητα αὐτῆς, ἐφ' ὅσον οἱ κατέχοντες ταύτην δὲν
πιστεύουν καὶ δὲν βιοῦν τὰ ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν
Διαδόχων αὐτῶν διὰ τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας διακελευόμενα.

8. ΠΩΡΩΣΙΣ ΑΣΥΓΧΩΡΗΤΟΣ

Πόσον ἀληθῶς ἀποκαρδιωτικὸν καὶ ἀπαίσιον ὄντως τυγχάνει
τὸ γεγονός, ὅτι οὐχὶ μόνον οὐ δ ε μ ί α ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία,
ἀλλ' οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐξ αὐτῶν ἐπισκόπων ἢ τῶν ἐπαϊόντων τῆς ἀκα-
δημαϊκῆς θεολογίας, ἢ τῶν λοιπῶν «ἀξιωματικῶν»-πνευματικῶν
ὁδηγῶν (ἐξαιρέσει μονάδων ἐκ τοῦ Μοναχισμοῦ) διεμαρτυρήθη κα-
θηκόντως καὶ ἀποτελεσματικῶς διὰ τὴν ἀποκήρυξιν καὶ ἄμεσον ἀ-
νάκλησιν τοῦ ἐν λόγῳ Πατριαρχικοῦ Διαγγέλματος, λόγῳ τοῦ βλα-
σφήμου κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τοῦ ἐν γένει κακοδόξου πε-
ριεχομένου αὐτοῦ!

Πῶς λοιπὸν τосαύτη πώρωσις καὶ ἀδιαφορία ἐπὶ τοιούτων βα-

σικῶν προϋποθέσεων, ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται αὐτὴ αὕτη μὲν ἢ ὑπόστασις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἡ ιδιότης καὶ ἀποστολὴ τῶν ἐκπροσωποῦντων ταύτην ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων Αὐτῆς, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ διασφάλισις τῆς ψυχικῆς σωτηρίας ἐνὸς ἐκάστου πιστοῦ, δεδομένου ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξαγγελθεῖσα ὡς ἄνω κακοδοξία, κλονίζει θεμελιωδῶς τὰς σωτηριολογικὰς βάσεις καὶ τὰς ἀσθενεῖς πεποιθήσεις τοῦ ποιμαινομένου Πληρώματος τῶν πιστῶν;

Ἐάν, Ἁγίε Καθηγούμενε, οἱ κατ' ἐξοχὴν καὶ πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένοι διδάσκαλοι καὶ κήρυκες τῆς ὑπάρξεως τῆς μοναδικότητος τῆς ἀπολυτρωτικῆς Χάριτος ἐν τῇ Μιᾷ, Ἁγία, Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ, συμφώνως τῷ Συμβόλῳ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, κηρῦσσουν καὶ ἀποδέχονται διὰ τοῦ προμνησθέντος Διαγγέλματος ὅτι ἅπασα ἡ πανσπερμία τῶν αἱρέσεων δὲ ντυγχάνει «ξ ἐ ν η καὶ ἄ λ λ ο τ ρ ί α ἀλλὰ σ υ γ κ λ η ρ ο ν ὄ μ ο ς καὶ σ ύ σ σ ω μ ο ς τῆς ἐ π α γ γ ε λ ί α ς τοῦ Θεοῦ...» καὶ ἐπομένως μ έ τ ο χ ο ς τῆς ἀπολυτρωτικῆς ταύτης Χάριτος, τ ό τ ε, ΠΟΙΟΣ θὰ διασώσῃ καὶ θὰ διακηρύξῃ τὴν Μ Ο Ν Α Δ Ι Κ Ο Τ Η Τ Α τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Χάριτι καὶ Ἀληθείᾳ, ἥτις καὶ ἀποτελεῖ τὸν κύριον σκοπὸν καὶ τὸ θεμέλιον τῆς ὑ π ο σ τ ᾶ σ ε ω ς Αὐτῆς;

Κατὰ τὴν ὀρθόδοξον, ὡς γνωστόν, ἐκκλησιολογίαν, εἰς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀνήκει καὶ εὐρίσκεται ἐ ν τ ὸ ς Αὐτῆς, ὡς ἀποτελῶν ἀκαινοτόμητον καὶ ἐπομένως ὑγιὲς καὶ ζῶν Μέλος Αὐτῆς, πᾶς ὀρθοδόξως βεβαπτισμένος πιστὸς χριστιανός, σεβόμενος καὶ ὑπεῖκων εἰς τὰ ἐν γένει ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων παραδεδομένα, τῶν «δι' αὐτῶν» καὶ μέσῳ «τοῦ ἐσχάτου κριτηρίου τῶν οἰκουμενικῶν ἁγίων Συνόδων διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδαχθέντα».

Μόνον, συνεπῶς, ὁ τοιοῦτος πιστὸς καὶ ὄντως ἀληθὴς χριστιανὸς δύναται νὰ εἶναι ἡ ν ω μ έ ν ο ς ἀδιασπᾶστος μετὰ τῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἡνωμένης Μιᾶς, «μ ο ν α δ ι κ ῆ ς καὶ ἐ ν ι α ί α ς» Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ἀποτελῇ ζῶν καὶ ὑγιὲς Μέλος Αὐτῆς, ὡς σεβόμενος, διαφυλάσων καὶ περιφρουρῶν τὴν ἐ ν ὄ τ η τ α ταύτης διὰ τῆς συνεποῦς τηρήσεως τῶν ὑπ' αὐτῆς ἐντελλομένων καὶ εὐρισκόμενος ἐντὸς τοῦ πρὸς Αὐτὴν «ἐνὸς πνεύματος καὶ φρονήματος, μιᾶς πίστεως, μιᾶς ἐλπίδος, μιᾶς ἀγάπης (καὶ) μιᾶς λ α τ ρ ε ί α ς, δεδομένου ὅτι τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ἀπο-

τελοῦν τὴν «καθ' ἑαυτὴν» ἐ ν ό τ η τ α τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν μ ό ν ο ν ό ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας καὶ πεποιθήσεις πολιτευόμενος πιστός, δύναται νὰ εὑρίσκεται ἐ ν τ ό ς Ἐκκλησίας ἀποτελῶν ζῶν μέλος τοῦ ἡνωμένου Σώματος Αὐτῆς καὶ ἀπολαμβάνων τοῦ ἐξ Αὐτῆς ἁγιασμοῦ καὶ τῆς ἀπολυτρωτικῆς χάριτος, πῶς εἶναι δυνατὸν ό ἀ π ο κ ε κ ο μ μ έ ν ο ς καὶ ἀποξενωμένος ἐξ Αὐτῆς καὶ μὴ ὡς ἐκ τούτου ἀποτελῶν μέλος ταύτης νὰ ἀπολαμβάνη τῆς Χάριτος καὶ τοῦ Ἁγιασμοῦ Αὐτῆς καὶ «νὰ ἀποκτᾶ τὴν δ ι κ α ί ω σ ί ν του, A N E Ξ A P T H T Ω Σ εἰς ΠΟΙΑΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΑΝΗΚΕΙ, (!) ἐ ν ο ύ μ ε ν ο ς μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετ' ἀλλήλων εἰς ΕΝ σῶμα...» - κατὰ τὴν ὡς ἄνω κακόδοξον Πατριαρχικὴν Διακήρυξιν καὶ τὴν πεπλανημένην καὶ ἀπαράδεκτον, ὀρθοδόξως, θεωρίαν καὶ ἀντίληψιν τῶν πλείστων τῆς σημερινῆς ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας - ἐφ' ὅσον οὗτος σ τ ε ρ ε ἱ τ α ι τῶν, ὡς ἄνω, στοιχείων καὶ προϋποθέσεων ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν ἐπιτυγχάνεται ἢ μετὰ τῆς Μιᾶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐνότητος;

9. «ΚΑΤΑΡΑΝ ΩΣ ΙΜΑΤΙΟΝ»

Ἴδου λοιπὸν ό βασικὸς λόγος ἔνεκα τοῦ ὁποίου οἱ οὐδαμῶς μέχρι σήμερον διαμαρτυρηθέντες, οὐδὲ ἀποκηρύξαντες τὸ κατάπτυστον τοῦτο Διάγγελμα, ἀλλὰ πράξει τε καὶ θεωρία ἀποδεχθέντες καὶ υἰοθετήσαντες τοῦτο, πειρῶνται νὰ κατευθύνουν τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ἐ κ τ ό ς Ἐκκλησίας, βάσει τοῦ αἰρετικοῦ καὶ βλασφημοῦ τούτου οἰκουμενιστικοῦ κηρύγματος! Οὗτοι, ὄντως ἐνδυθέντες, οὕτω, «κατάραν ὡς ἱμάτιον», ἐξεδύθησαν ἤδη τὸν ἀ κ α ι ν ο τ ό μ η τ ο ν χιτῶνα τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας, συνεπῶς δὲ καὶ τὸ στερεὸν καὶ βέβαιον τῆς ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας θέσεως καὶ ἰδιότητός των, τοῦθ' ὅπερ τυγχάνει μοναδικὸν κριτήριον τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεώς των!

Ἐὰν τοῦτο, Σεβαστὲ Γέροντα, δὲν δύναται νὰ κριθῆ ὡς βλασφημία καὶ προδοσία ἢ αἵρεσις καὶ κακοδοξία, τότε, ποῦ θὰ πρέπη νὰ θεμελιωθῆ ἡ δογματικῶς σωτηριολογικὴ ὑπόστασις τῆς ἀπολύτου, δηλονότι καὶ βεβαίας μ ο ν α δ ι κ ό τ η τ ο ς τῆς Ἁγίας ἡμῶν Πίστεως, ὡς ἡ Ὁρθόδοξος Ἁγία Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία τοσοῦτον ἀσφαλῶς καὶ ἀναλλοιώτως τοῦτο διακηρύσσει καὶ ἐπαγγέλλεται;

10. «Θ ΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΛΑΟΣ»

Καὶ ἐὰν διὰ τῶν πεπλανημένων καὶ τοῦτ' αὐτὸ κακοδόξων οἰκουμενιστικῶν κηρυγμάτων των, οἱ ἀποστατήσαντες ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες πειρῶνται ἵνα «ποιήσωσιν ἡμᾶς ἀμερίμνους» καὶ ἀσυγκινήτους, διὰ διαφόρων καθησυχαστικῶν συνθημάτων ὑποταγῆς καὶ εὐπειθείας, τότε, ποίαν θέσιν ἔχει ἡ ἀπὸ 6ης Μαΐου 1848 πρὸς πάντας τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ τῶν Πατριαρχῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, καθ' ἣν «ὁ φύλαξ τῆς ὀρθοδοξίας, τὸ σ ῶ μ α τῆς Ἐκκλησίας τ.ε. ὁ λαὸς αὐτὸς ἐστὶ», δι' ἧς (ἐγκυκλίου) καταδηλοῦται «θεμελιώδης ἀλήθεια τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, ὀρίζουσα τὴν σημασίαν ὅλην τῶν τοῦ λαοῦ δ ι κ α ι ω μ ᾶ τ ω ν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ»;

Ἄλλ' ἐκ τούτου δυνάμεθα, κατὰ συνέπειαν, νὰ γνωρίζωμεν ὅτι, ὁ «φύλαξ (οὗτος) τῆς ὀρθοδοξίας λαός», ὡς καὶ πᾶν μέλος τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, αὐτοδικαίως χρώμενος τοῦ δικαιώματος τούτου, ὑποχρεοῦται νὰ ἐφαρμώσῃ τὰ ἐνδεικνυόμενα - Κανονικὰ μέτρα, ἅτε τῆς «Συνοδικῆς Διαγνώμης» μὴ εἰσέτι ἐξενεγκομένης, ἐν προκειμένῳ, ἀλλὰ διὰ τὸν ἀ ἡ β λόγον σιγῆς, «ἀποτειχίζων» οὕτω ἑαυτὸν τῶν «φθορέων ποιμένων του», οἵτινες, διὰ τῶν ὡς ἄνω κακοδόξως διακηρυσσομένων, καθίστανται παραβάται καὶ ἔνοχοι ἔναντι τῆς θεμελιώδους αὐτῶν ὑποχρεώσεως καὶ ἀποστολῆς. Ἄλλωστε, «...εἰς θέματα πίστεως, ὁ λαὸς πρέπει νὰ κρίνῃ σχετικῶς μὲ τὴν διδασκαλίαν του (ἐπισκόπου). Τὸ καθῆκον τῆς ὑ π α κ ο ῆ ς π α ὕ ε ι (ὑπογρ.ἡμ.) ὅταν ὁ ἐπίσκοπος παρεκκλίνῃ ἀπὸ τὸν καθολικὸν κανόνα καὶ ὁ λαὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κατηγορήσῃ, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ τὸν καθαιρέσῃ. (πρβλ. «Ἁγία Γραφή-Ἐκκλησία-Παράδοσις» Γ. Φλορόφσκυ, μετάφρ. Δ. Τσάμη Θεσ/νίκη 1976, σελ.75)». Χρέος (γὰρ) ἐστὶν ἀπαραίτητον παντὶ ἐπισκόπῳ διδάσκειν τὸν ὑπ' αὐτὸν λαὸν τὰ εὐσεβῆ δόγματα καὶ πρὸς ὀ ρ θ ο δ ο ξ ί α ν ρ υ θ μ ί ζ ε ι ν καὶ βίον σεμνόν. Φησὶ γὰρ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου πρὸς τοὺς τῶν λαῶν προεστῶτας· «Εἰ μὴ διαστείλῃ, μηδὲ λαλήσεις, ἀποθανεῖται ὁ ἄνομος ἐν τῇ ἀνομίᾳ αὐτοῦ, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς σου ἐκζητηθήσεται» (Ἰεζεκ. Γ', 18).

11. ΕΝΟΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΝΟΧΗ

Τὴν κατάστασιν βεβαίως ταύτην, ἔνιοι Ἱεράρχαι καὶ ἰδία τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἀληθές ὅτι ἀποδοκιμάζουν καὶ διαμαρτύρονται δι' αὐτήν, πλὴν, λόγῳ μόνῳ καὶ γραφίδι. Οὐδεμία ὁμῶς, ὡς προελέχθη, ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία συμβαίνει νὰ ἔχη προβῆ, ὡς Ἐκκλησία καὶ «Συνοδικῆ Διαγνώμη», εἰς τὴν λῆψιν τῶν ἐνδεικνυομένων κατὰ τῶν Κανονικῶς ὑποδίκων, ἀποστατησάντων ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν, πρᾶγμα ὅπερ μαρτυρεῖ καὶ ἀποδεικνύει περιτράνω, ὅτι ἡ συντελουμένη προδοσία εἰς βάρος τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν ἔσχε, μέχρι σήμερον τοῦλάχιστον, ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας.

Καὶ οἱ μὲν ἡγέται οὗτοι, ἐνεργοῦσι ἐν προκειμένῳ ὡς -κακῶς φρονοῦσι. Οἱ δὲ δῆθεν διαμαρτυρόμενοι εὐάριθμοι «ἀγωνισταὶ» Ἱεράρχαι καὶ λοιποὶ λεγόμενοι συντηρητικοί, ὀρθῶς μὲν φαίνεται ὅτι φρονοῦσι, κακῶς ὁμῶς καὶ ὄλως διαφόρως τοῦ φρονήματός των πράττουσι. Ἀποδοκιμάζουσι γὰρ οὗτοι τὴν ἀποστασίαν εὐγλώττοις φωναῖς καὶ δημοσιεύσιν, ἐνῶ πράξει τε καὶ ἐνεργείᾳ διατηροῦν πλήρη ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετ' ἐκείνων τοὺς ὁποίους, σημειωτέον, ἀποκαλοῦν καὶ ἀποδεικνύουν, βάσει ἀναμφισβητήτων, ὄντως, ἐπιχειρημάτων ἀίρετικῶν «δυνάμει», ὡς «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» ἀντορθοδόξως κηρύσσοντας καὶ πράσσοντας!

Ἡ τραγελαφικὴ ὄντως καὶ λίαν ἀσυνεπῆς τακτικὴ καὶ πολιτεία τῶν ἐν λόγῳ συντηρητικῶν, καθιστᾷ τούτους περισσότερον ἐπιζημίους καὶ αὐτῶν ἀκόμη, θὰ ἐτολμοῦσέ τις νὰ εἶπη, τῶν αἰρετικῶν, δεδομένου ὅτι οἱ μὲν αἰρετικοὶ πράττουσι ὡς φρονοῦσι καὶ κηρύττουσι. Γνωστοῦ δὲ ὄντως τοῦ φρονήματός των, πᾶς τις ἐκ τοῦ εὐσεβοῦς Πληρώματος, εὐκόλως δύναται ν' ἀσφαλισθῇ διὰ τῆς «πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης» ἀποτεχίσεως αὐτοῦ καὶ κοινωνίας.

Αὐτὸν τοῦτον ὁμῶς τὸν μοναδικὸν τρόπον ἀσφαλείας τοῦ ποιμνίου, τὸν ὁποῖον, ὡς γνωστόν, Κανονικῶς παρέχει καὶ συνιστᾷ ἡ Ἐκκλησία, ἐνῶ θὰ ἔδη ὡς πρωταρχικὸν καθῆκον καὶ παραδειγματικῶς νὰ χρησιμοποιοῦν οἱ «ἔχοντες τὴν γνῶσιν φύλακες», ὡς ἄνω Ἱεράρχαι καὶ πνευματικοὶ καθοδηγηταί, ὄλως ἀντιθέτως οὗτοι, οὐχὶ μόνον ἀποκλείουν, ἀλλὰ καὶ παντοίοις σοφίσμασιν ἀποτρέπουν καὶ ἀπαγορεύουν, τόσον διὰ λογαριασμὸν αὐτῶν τῶν ἰδίων, ὅσον καὶ τοῦ πιστοῦ καὶ ἀφοσιωμένου αὐ-

τῶν ποιμνίου, διὰ νὰ διατηρήσουν οὕτω ἑαυτοὺς καὶ τὸ ποιμνιὸν τῶν, ἐντὸς τῆς ἀντορθοδόξου σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς σφαίρας καὶ ἠνωμένους ἀρρήκτως μετὰ τῆς κατακρίτου ἡγεσίας αὐτῶν, τῆς οὕτω κατασταθείσης διὰ τὸ μὴ «πρὸς ὀρθοδοξίαν ρυθμίζειν», τὸν τῆς Ἐκκλησίας βίον καὶ μὴ, κατὰ συνέπειαν. ἀκαινοτομήτως ποδηγετούσης αὐτούς!

Ἡ στάσις αὕτη τῆς μερίδος τῶν τύποις, ὡς ἄνω, διαφωνούντων καὶ ὡς κατωτέρω καταδεικνύται, λίαν ἀντιπαραδοσιακῶς, τῷ τρόπῳ διαμαρτυρομένων, ἀντικειμενικῶς κρινομένη, ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πραγμάτων ἤδη, ἄκρως ἀνωφελῆς καὶ ἐπιζημία, διότι αὕτη ἀντίκειται καταφόρως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαινοτομήτου Πατερικῆς ἀγωνιστικότητος καὶ διδασκαλίας, ἡ ὁποία ἀπεριφράστως τονίζει ὅτι: Ἐὰν «οἱ πλήθει τὴν Ἐκκλησίαν ὀρίζοντες...» δὲν εἶναι ἀκαινοτομήτως ὀρθόδοξοι, «συμφέρον γὰρ ἄνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι ὡς μετὰ Ἄννα καὶ Καϊάφα εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός»! Εἰς περιστάσεις δὲ ὡς ἡ σημερινὴ ἀκριβῶς φοβερὰ σύγχυσις καὶ ἀποστασία, ἐν ἧ εὐρίσκονται «εὐάριθμοι οἱ ἀκαμπεῖς», τότε, «εἷς ἄνθρωπος ἐστὶν μυρίων ἀντάξιος μόνος, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκουμένης ἀναγκαιότερος καὶ τιμιότερος», διότι, «εἷς καὶ ἡ ἀλήθεια ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφίαν».

Τὸ δὲ ἐν προκειμένῳ «πλανώμενον πλήθος... τὸ πεπτωκὸς δειλία καὶ φόβῳ», τὸ ἀκολουθοῦν «τῷ πλήθει τῶν ὀνομαζομένων θεοσεβῶν», «τὸ σ υ ν α π ο λ λ ύ μ ε ν ο ν τῇ αἰρέσει» καὶ οὐχὶ τοὺς γνησίους «κἂν ἐκ τούτων διασώζεται ΜΟΝΟΝ Εἰς», συμβαίνει, ὡς μὴ ὄφειλε, νὰ μὴ διδάσκεται παρὰ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἀξιωματικῶν του προεστώτων, τὰ πέντε (5) ἀποστολικά καὶ σωτήρια λόγια: «Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις», ἢ ὅτι, «ἐπὶ τοῖς τοῦ Κυρίου θελήμασι, γενναίαν δεῖ ἐπιδείκνυσθαι τὴν παρρησίαν, κἂν καὶ τινες σκανδαλίζονται».

Τοῦτο δὲ παρατηρεῖται, διότι ἐλλεῖπει, προφανῶς, τὸ ἀπαιτούμενον ψυχικὸν σθένος τῆς ὁμολογιακῆς παρρησίας, «ἥτις ἔχει μεγάλην μισθαποδοσίαν». Τοῦτου δὲ ἔνεκα, δὲν προτίθενται οὗτοι νὰ λάβουν, πρὸ τῆς ἀπευκταίας ταύτης καταστάσεως, τὴν ὑπερτάτην ἀπόφασιν καὶ ἐκλογὴν, ὥστε νὰ δεχθοῦν καὶ «σ υ γ κ α κ ο υ χ η θ ο ὦ ν» μὲ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἄρουν τὸν σταυρὸν τοῦ «ὄνειδισμοῦ» χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ καθήκοντος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ἐὰν πράξουν, αὐτὸ τοῦτο πολὺ συντόμως

θα ὀδηγήσῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς δουλείας τοῦ συγχρόνου Φαραώ, εἰς τὴν «ἐλευθερίαν τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ».

Ἡ τάξις λοιπὸν αὐτῆ τῶν «συντηρητικῶν», κληρικῶν καὶ λαϊκῶν παντὸς βαθμοῦ καὶ θέσεως, οἱ προκρίνοντες κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποστασίας, ἴδιον τρόπον ἀντιδράσεως τοῦ ὡς ἄνω ὑπὸ τῆς Πατερικῆς διδασκαλίας καὶ Κανονικῆς συνεπειᾶς ἐνδεικνυμένου, εὐθύνονται μὲν ἐπὶ τούτῳ διὰ τὴν ἔναντι αὐτῶν ἐνοχήν, ἐξαιρέτως ὁμως διότι ἐπιφέρουν σοβαρωτάτην ζημίαν καὶ βλάβην εἰς βάρος τοῦ ὀρθοδόξου βιώματος καὶ τῆς ἀκαινοτομήτου πολιτείας τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ αὐτοῦ τοῦ πολιτεύματος Αὐτῆς!

12. ΜΟΡΜΟΥΚΕΙΟΝ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

Καὶ ἐνῶ οὗτοι ἔχουν ἤδη ἐκ τῶν πραγμάτων βεβαιωθῆ καὶ ἀπολύτως πεισθῆ ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τὸν ὁποῖον μετέρχονται, ὡς ἀρκοῦντως καὶ ἀνωτέρω προεξετέθη, δὲ ν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ, ὡς ἀποτέλεσμα, τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ ἀκαινοτομήτως ὀρθοδόξου καὶ Κανονικοῦ βιώματος ἐν τῷ Πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ συγκινεῖ καὶ σ υ ν ε τ ῖ ζ ε ι τοὺς κακοδοξοῦντας ποιμένας των, ἐπὶ καταρρακώσει τοῦ γοήτρου ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς ὑ π ο σ τ ἄ σ ε ω ς τῆς ἦν ἐκπροσωποῦν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐνῶ, προφανῶς, ἐπίσης γνωρίζουν κάλλιον παντὸς ἄλλου, ὅτι αἱ ἀνούσιαι ἐπιφανειακαὶ διαμαρτυρίαι καὶ συνεχιζόμεναι δημοσιογραφικαὶ φωνασκίαι αὐτῶν, οὐχὶ μόνον οὐδεμίαν σημασίαν καὶ ἐνδιαφέρον προκαλοῦν εἰς τοὺς ἐν λόγῳ ποιμένας των, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποθρασύνου αὐτούς, δεδομένου ὅτι τὰ μέτρα ταῦτα, ὡς ὄντα ἄμοιρα κανονικοῦ κύρους καὶ ἰσχύος ἀλλὰ καὶ πρακτικοῦ ἀποτελέσματος, θεωροῦνται καὶ ἐκτιμῶνται ὑπ' αὐτῶν, ὡς πράγματι τυγχάνουν, κ α π ν ο β ὀ λ α μ ὀ ν ο ν καὶ ἄ σ φ α ι ρ α π υ ρ ἄ, παρὰ ταῦτα, οὗτοι νομίζουν ὅτι δύνανται νὰ καλυφθοῦν ὀπισθεν αὐτῶν, προφασιζόμενοι ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐνδεικνυόμενον μέτρον τῆς ἀποτείχισεώς των ἐκ τῶν ὁμολογούντων αἵρεσιν καὶ κειμένων εἰς αὐτήν, ταῦτὸν εἰπεῖν «αἵρετικῶν δυνάμει» ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων των, ἐφαρμοζόμενον ὑπ' αὐτῶν, θὰ καταστήσῃ αὐτοὺς δημιουργοὺς σχίσματος καὶ διχασμοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐνῶ θὰ ἔδη νὰ ἐγνώριζον ὅτι τοῦτο ὄντως θὰ συνέβαιεν, ἐὰν οὗτοι ἀπεσχίζοντο ἐξ ὀρθοδόξου ὄντως Ἱεράρχου!

Καίτοι ὡς γνωστόν, ἙΑγιε Καθηγούμενε, εἰς τὰ θέματα τῆς Πίστεως, ὡς ἐν προκειμένῳ, «οὐ χωρεῖ οἰκονομία» κατὰ σαφειάτην τῶν ἙΑγίων Πατέρων ἐντολήν, παρὰ ταῦτα, ὑπὸ τῶν σημερινῶν «ἀγωνιστῶν καὶ ὁμολογητῶν τῆς Πίστεως», ἡ βασικωτάτη αὕτη προϋπόθεσις, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως ἐν τῷ Σώματι τῆς ἙΕκκλησίας, παραθεωρεῖται καταφανέστατα ὑπ' αὐτῶν! Ἐνῶ θὰ ἔπρεπε πράξει τε καὶ θεωρία, νὰ ἀποδείξουν ἑαυτοὺς ἀληθεῖς καὶ γνησίους ὁμολογητὰς τῆς Πίστεως, ὡς ἐκ τῆς ιδιότητος καὶ ἀποστολῆς των ἔχωσιν οὗτοι ἱεράν ὑποχρέωσιν νὰ πράξουν πρὸς ὀρθόδοξον ποδηγέτησιν τοῦ εὐσεβοῦς Πληρώματος τῶν πιστῶν, οὗτοι, ὡς μὴ ὤφειλε, ν ο μ ί ζ ω σ ι ὅτι δικαιοῦνται νὰ ἀσκήσωσι τὴν τακτικὴν τῆς «διακρίσεως καὶ οἰκονομίας»!

Χειρίζονται τὰ σοβοῦντα καὶ φλέγοντα, εἰς τὸν τομέα τῆς Πίστεως, θέματα τῆς ἙΕκκλησίας, ὡς καὶ τὸν ὑπ' αὐτῶν διαφημιζόμενον «ἀντιαιρετικὸν ἀγῶνα» κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ τὸ παντοειδὲς αὐτῶν συμφέρον! Ἐκτὸς δὲ πάσης συνεπειᾶς καὶ κανονικότητος ὄντες, ἐπιτελοῦν διαβρωτικὸν ἔργον εἰς βάρος τῆς εὐσεβοῦς συνειδήσεως τοῦ πιστοῦ λαοῦ, διὰ διαφόρων παραπλανητικῶν καὶ καθησυχαστικῶν συνθημάτων!

Οὕτω, ἐνῶ ἐνδιαφέρονται καὶ κατακρίνουν τὸ κατάντημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ «ἐ π ι κ ρ ο τ ο ὕ ν» τὴν ὑπὸ τῆς ἙΙερᾶς ἙΥμῶν Μονῆς πρότασιν περὶ διακοπῆς τοῦ Πατριαρχικοῦ μνημοσύνου, ο ὕ δ ε μ ί α ν ἀντιθέτως Κανονικὴν σ υ ν έ π ε ι α ν ἐπέδειξαν ἢ ἐπιδεικνύουν ἔναντι τῆς σ υ μ π ο ρ ε υ ο μέ ν η ς καὶ ὁ μ ο φ ρ ο ν ο ὕ σ η ς μετ' αὐτοῦ (τοῦ Πατριαρχείου) ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ἡγεσίας, ἣτις, (καὶ) διὰ τῆς ὡς κάτωθι ἀντορθοδόξου καὶ λῖαν κατακρίτου πράξεως τοῦ «προκαθημένου» αὐτῆς, ἀ π έ δ ε ι ξ ε, καταφανῶς πλέον καὶ ἔτι ἄπαξ, τὴν υἱοθέτησιν καὶ ἀποδοχὴν τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ φρονήματος καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἙΕλλάδικῆς ἙΕκκλησίας!

Ποῦ ὀφείλεται ὅθεν ἡ δ ι ά φ ο ρ ο ς αὕτη κριτικὴ καὶ πολιτεία τῶν περὶ οὗ ὁ λόγος «ἀγωνιστῶν καὶ φυλάκων», ὥστε διὰ μὲν ἡμᾶς τοὺς ἙΑγιορείτας νὰ τυγχάνη ἐ π ι β ε β λ η μ έ ν η ἡ διακοπὴ τοῦ ὡς ἄνω μνημοσύνου, διὰ δὲ αὐτοὺς νὰ θεωρεῖται κάτι τὸ ξένον καὶ ἀ δ ι ά φ ο ρ ο ν ἢ ἔναντι τῶν «φθορέων ποιμένων» των ἐνδεικνυομένη καὶ ὑπὸ τῶν Κανονικῶν Διατάξεων τῆς ἙΕκκλησίας ἐπιβαλλομένη στάσις καὶ πορεία αὐτῶν; Μήπως ἐνόμισαν, τυχόν, ὅτι ἡ

συνείδησίς τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων εἶναι ἀκριβωτέρα καὶ ἡ ἰδική των εὐθυνωτέρα; Ἡ μήπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μειονεκτεῖ ἔναντι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς πρὸς τὴν ἀκολουθητέαν ὑπ' αὐτοῦ οἰκουμενιστικὴν κατεύθυνσιν, ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν πραγμάτων ἤδη ἀπεδείχθη τὸ πλήρες καὶ ἀπόλυτον τῆς συμπορεύσεως ταύτης μετ' αὐτοῦ;

Τὶ πλέον τούτου, ἄλλωστε, δηλοῖ ἡ πρότινος ἔκθεσμος καὶ λίαν κατακριτέα καὶ ἀπαράδεκτος πράξις τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» αὐτῶν, ὅστις εἰσελθὼν, τόσον ἐπισήμως καὶ ἐμφανῶς μεθ' ἑτέρων δύο ἐπισκόπων «εἰς συναγωγὴν...αἵρετικῶν», σ υ ν ε - π ρ ο σ ε υ χ ῆ θ η μετ' αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ἀποθανόντος αἵρεσιάρχου Πάπα; Παρὰ ταῦτα, οὗτοι, τὸ γεγονός τοῦτο, ὅπερ καθιστᾷ ὑποδίκους, Κανονικῶς, τοὺς ὡς ἄνω Ἱεράρχας, ὡς τυγχάνοντας «καθηρημένους μὲν κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, καθαιρετέους δὲ διὰ τὸ ἀρμόδιον ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον», ἀ ν έ χ ο ν τ α ι τόσον ἐνόχως καὶ θεῶνται τόσον ἀπαθῶς!

Κατ' αὐτὸν ὁμως τὸν ἀνωφελῆ, ὡς προείπομεν καὶ ἐπιζήμιον τρόπον, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταπαύσῃ ἡ ἐξακολουθήσις τῆς εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἐπικρατούσης κακοδαιμονίας, ἐὰν οἱ ἐν προκειμένῳ ἐπαῖοντες δὲν ἐ γ κ α τ α λ ε ί ψ ο υ ν τὴν ὑπ' αὐτῶν τηρουμένην τ α κ τ ι κ ῆ ν τῆς νομιζομένης ἐπιεικειᾶς καὶ συγκαταβάσεως ἢ διακρίσεως καὶ οἰκονομίας καὶ θέσωσιν εἰς ἐ ν ε ρ γ ὸ ν π ρ ᾶ ξ ι ν τὰ ὑπὸ τῶν Διατάξεων καὶ τῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐντελλόμενα. Ἄλλως, ὅπερ μὴ γένοιτο, τὸ ἐπιτελούμενον ὑπ' αὐτῶν ἔργον, θὰ συνεχίσῃ τὴν φθοροποιὸν δρᾶσίν του, διότι θὰ συνευδοκῆ μ ὄ ν ο ν διὰ τὴν ἀ ν ἄ σ χ ε σ ι ν καὶ ἀ π ο τ ρ ο π ῆ ν τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας ἐν τῇ Κανονικῇ καὶ ἐμπράκτῳ αὐτῆς ἐκδηλώσει καὶ θὰ καταστήσῃ τούτους καὶ τὸ ὑπ' αὐτῶν Πλήρωμα τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ «σ υ ν α π ο λ λ υ μ έ ν ο υ ς τῇ αἵρέσει» διὰ τῆς πρὸς αὐτὴν κοινωνίας αὐτῶν.

Οἷαν εὐθύνην ἔχουν συνεπῶς δι' ἑαυτούς, τόσον οἱ Ἀγιορεῖται ὅσον καὶ οἱ «σηνητηρητικοί», οἱ μετὰ τῶν οἰκουμενιστῶν ἐπικοινωνοῦντες, - διότι οὕτω γίνονται κ α κ ὸ ν π α ρ ἄ δ ε ι γ μ α εἰς τὸ Πλήρωμα ἵνα μὴ ἀποτεριχίζεται ἀλλὰ νὰ ἀκολουθῇ τοὺς «σφαλλομένους» ποιμένας του - τὴν ἰδίαν ὡσαύτως εὐθύνην φέρουν καὶ οἱ Ἀγιορεῖται «Ζηλωταί», διότι, ἐπικοινωνοῦντες καὶ οὗτοι μετὰ τῆς Παρασυναγωγῆς τῶν Γ.Ο.Χ, οὐδόλως ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἐκκλησιολογικὴν ἐξυγίανσιν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος αὐτῶν!

Ἐὰν δὲ ἡ σημερινὴ ἡγεσία τῶν Γ.Ο.Χ κατέστη Παρασυναγωγὴ, ὡς ἐν συνεχείᾳ τοῦτο ἀναπτύσσομεν, τὸ πιστὸν λήμμα τοῦ Πληρώματος αὐτῆς δὲν παύει ν' ἀποτελῆ τὸ γνήσιον τμήμα καὶ τὴν φαινήν καὶ ἀλύμαντον πλευρὰν τοῦ ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς ἐκ τούτου, πᾶσα πεπλανημένη - ζηλωτικὴ ἐκδήλωσις αὐτοῦ, καίτοι Κανονικῶς κατακριτέα, δὲν παύει νὰ τυγχάνη καὶ θεωρεῖται συμπαθεστέρα καὶ προτιμωτέρα τῆς ὑπὸ τῶν «Μνημονευόντων» καὶ «Συντηρητικῶν» μετὰ τῆς αἵρέσεως κοινωσίας! Βεβαίως, ἡ κατάστασις αὕτη τῶν «Ζηλωτῶν» καὶ γενικώτερον τῶν Γ.Ο.Χ, οὐδόλως πρέπει νὰ ἐπηρεάζη τοὺς ἀνωτέρω Ἀγιορείτας «Μνημονεύοντας καὶ τοὺς «Συντηρητικούς», διότι δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἐξαρτῶνται οὗτοι ἐκ τῶν πρώτων, ἀφοῦ διαθέτουν ὅλας τὰς προϋποθέσεις ΠΡΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΝ ΑΚΑΙΝΟΤΟΜΗΤΟΥ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ «Ο Ρ Θ Ο Δ Ο Ξ Ο Υ Π Α Ρ Ε Μ Β Ο Λ Η Σ», ὅποτε τὸ εὐσεβὲς καὶ ἀπροκατάληπτον Πλήρωμα τῶν Γ.Ο.Χ, ὀλοπροθύμως θέλει ἀκολουθήσῃ μίαν θεάρεστον ταύτην κίνησιν, ἀπαλασσόμενον οὕτω τῆς ἤδη παρασυναγωγῆς ἡγεσίας του.

Περὶ τοῦ θέματος ὁμοίως τῆς ἡγεσίας τῶν Γ.Ο.Χ, θὰ ἀναφερθῶμεν περαιτέρω ἐκτεταμένως πῶς, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν, ὡς μὴ ὤφειλεν εὐρίσκεται αὕτη, δὲν εἶναι καθόλου ἄσχετος μὲ τὸ ἐν γένει σημερινὸν κατάντημα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἰδίως διὰ τὴν τηρουμένην κατάκριτον στάσιν τῶν «Συντηρητικῶν», οἵτινες δὲν ἐννοοῦν νὰ ἀποτειχισθοῦν τῶν «φθορέων ποιμένων» των, θεωροῦντες τοῦτο «μετάβασιν» «ἐκ τῆς μιᾶς ἀίρεσεως (δηλαδὴ τῶν νεοημερολογιτῶν-οἰκουμενιστῶν) εἰς τὴν ἄλλην! (τῶν Κανονικῶς ἐκτραπέντων Γ.Ο.Χ)

Ἡ περίπτωσις βεβαίως αὕτη Κανονικῶς κρινομένη, ἀποτελεῖ «πρόφασιν ἐν ἀμαρτίαις», διότι, προκειμένου νὰ συνειδητοποιήσῃ τις τὸ ἀγιογραφικὸν παράγγελμα «ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε...» καὶ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ περὶ «φθορέων ποιμένων» διὰ τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐντελλομένων ὑπέρτατον καθήκον του, οὐχὶ μόνον οὐδόλως πρέπει νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴν κατάκριτον ἐκκλησιολογικὴν ἐκτροπὴν τῇ ἐκπεσοῦσης ἡγεσίας τοῦ ὄντως εὐσεβοῦς καὶ πιστοῦ λήμματος τῶν Γ.Ο.Χ, ἀλλὰ νὰ χωρίσῃ καθηκόντως εἰς τὸ ἔργον τῆς ὀργανώσεως τῆς ἀκαινοτομήτου πνευματικῆς αὐτοῦ κατευθυντηρίου γραμμῆς καὶ διαποιμάνσεως.

Ἴδου καὶ πάλιν διατὶ τὸν κύριον λόγον ἐν προκειμένῳ ἔχουν αἱ

Ἱεραὶ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, αἵτινες δέον νὰ ἀναλάβουν τὴν πρωτοπορίαν διὰ τὴν Κανονικὴν ἀντιμετώπισιν τῆς κρισίμου καὶ σοβούσης σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. Τοῦτο τυγχάνει ἀπαραίτητον χρέος καὶ ἱερὸν καθῆκον, διότι δὲν εἶναι καθόλου ἴδιον τοῦ Μοναχοῦ καὶ κυρίως τοῦ Ἱερατείου, ὡς καὶ παντὸς εὐσυνειδήτου πιστοῦ νὰ παραδέχεται, ἔστω καὶ ψιλῶ ἀκόμη λογισμῶ, ὅτι κακοδοξεῖ ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτοῦ ἡγεσία καὶ νὰ ἀ ν έ χ ε τ α ι τοῦτο μὲ τὴν πεπλανημένην συναίσθησιν τῆς ἀσφαλείας καὶ ἰκανοποιήσεως ὅτι τοῦτο πράττων, εὐρίσκεται «ἐντὸς Ἐκκλησίας» ἢ ὅτι συμβάλλει εἰς τὴν διατήρησιν τῆς...έ ν ό τ η τ ο ς αὐτῆς, ἢ νὰ κατατρομάζη τοῦτον τὸ μορμολύκειον τοῦ «σχίσματος», τὸ ὁποῖον, σημειωτέον, ἔχει ἤδη δημιουργήσει «δυνάμει» ἢ κακοδοξοῦσα ἡγεσία αὐτοῦ!

Ἐπειδὴ δὲ τὸ Κανονικῶς ἐνδεικνυόμενον μέτρον τῆς «διαστολῆς» καὶ «ἀποτειχίσεως» εὐκόλως παρερμηνεύεται ἀπὸ πλευρᾶς ἰσχύος, ἐννοίας καὶ σημασίας, πρὸς ἀποκλεισμόν - κατὰ τὸ δυνατόν- τοιούτου ἐνδεχομένου, ἀναφέρομεν τὰ ἀκόλουθα ἐν συντόμῳ.

13. «ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΙΣ»

Βάσει καὶ δυνάμει τῶν ἐνδεικνυομένων Κανονικῶν Διατάξεων, (Ἱ. Καν: 31ος Ἀπ/κος καὶ 15ος Α.Β.Συν.) αὐτοδικαίως ὑποχρεούμεθα ὅπως ἀποτειχισθῶμεν τῆς Προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἀρχῆς, ὅταν αὕτη σφάλλη «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» ἢ «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» κηρύσσει αἵρεσιν ἢ κακοδοξίαν τινά, ὡς δηλαδὴ ἀκριβῶς συμβαίνει, ἀπὸ ἐτῶν ἤδη μέχρι σήμερον, τόσον ἐνεκα τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς «δυνάμει» σχίσματος, καὶ τῆς διακηρυσσομένης καὶ π ρ ά ξ ε ι ἤδη ἐκδηλωθείσης κακοδοξίας τῆς οἰκουμενιστικῆς παναιρέσεως.

Λέγοντες, ἐν πρώτοις, ἀποτείχισιν, πρέπει νὰ ἐννοοῦμεν ὅτι τοῦτο δηλοῖ, «χωρίζοντες ἑαυτοὺς τῆς τῶν αἵρετικῶν κοινωνίας». Συμβαίνει ὁμως πολλάκις παρὰ διαφόρων, βασικὴ ἐκτροπὴ ἐκ τοῦ δέοντος, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν τελείαν ἀπονεύρωσιν τῆς πλήρους ἐννοίας καὶ ἰσχύος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης διατάξεως! Νομίζουν, δηλαδή, καὶ πιστεύουν πολλοί, ὅλως ἐσφαλμένως βεβαίως, ὅτι ἡ ἀποτείχισις ἐκ τῆς Κανονικῶς σφαλλομένης ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, (ἐπισκόπου ἢ Ἱεραρχίας) εἶναι «προδηλότατος, χωρισμὸς ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἀποκήρυξις. Αὐτῆς!

Δέον ὡς ἐκ τούτου νὰ τυγχάνη γνωστόν, ὅτι ὁ βασικὸς σκοπὸς καὶ ἡ καθολικὴ ἔννοια τοῦ 15ου Ἱ. Κανόνος τῆς Πρώτης καὶ Δευτέρας ἁγίας Συνόδου, δὲν εἶναι μόνον ὅπως διασαφίσῃ «εἰς ποίαν περίπτωσηί οὐ ἀποσχιζόμενος οὐ μόνον δὲν τιμωρεῖται, ἀλλ' ἀντιθέτως τυγχάνει καὶ ἐπαίνου ἄξιος», ἀλλὰ καὶ ὅπως, παραλλήλως τ ο ν ἰ σ η δεοντολογικῶς, π ό τ ε ἀποκλείεται καὶ π ό τ ε ΕΝΔΕΙΚΝΥΤΑΙ (δηλαδή, δηλοῦται - ἀποδεικνύεται - ἐπιβάλλεται) ἢ πρὸς τὸν οἰκεῖον ἐπίσκοπον κ.λπ. διακοπὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ μνημοσύνου αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία.

Ἐπὶ πλέον δὲ ἀποδεικνύει τρανώτατα καὶ συνιστᾷ ὡς ἐπιβεβλημένον καὶ ἀπαραίτητον τὸν οἰκεῖον λόγον τῆς ἀποτείχισεως, διὰ τῶν ἀκολουθῶν προκυπτόντων σημείων: Πρῶτον, διότι ὁ ἀποτείχιζόμενος διεσφάλισεν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς αἵρέσεως, ὡς καὶ πάντας ὄσους τῷ ἡτοῦ δυνατὸν νὰ παραδειγματίσῃ. Ἐπίσης ὅτι, διὰ τῆς ἐνεργείας καὶ πράξεώς του ταύτης, «κατεγνώσθη» δημοσίᾳ, ἥτοι, ἀπεκαλύφθη ἡ κατηγορία καὶ ἐνοχὴ, κυρίως δὲ τὸ ὑπόδικον τοῦ ἤδη «ψευδοεπισκόπου» αὐτοῦ, τοῦθ' ὅπερ τοποθετεῖ οὕτω τὸ ἀναφυόμενον θέμα ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς κανονικῆς ἀρμοδιότητος καὶ δικαιοδοσίας τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις, ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, θὰ ἐπιληφθῇ Κανονικῶς «Συνοδικῇ Διαγνώμῃ».

Τέλος, ἡ πράξις αὕτη τῆς ἀποτείχισεως, οὐχὶ μόνον δὲν τοποθετηθεῖ τὸν διενεργήσαντα ταύτην «ἐκτὸς Ἐκκλησίας», πρᾶγμα ἀδιανόητον ἐν προκειμένῳ, ἀλλ' «ἠλευθέρωσε τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ τὴν αἵρεσιν», δοθέντος ὅτι «οὐ γὰρ ἐπισκόπου ἀπέστη οὗτος ἀλλὰ ψευδεπισκόπου καὶ ψευδοδιδασκάλου».

Οὐδόλως συνεπῶς, εὐσταθεῖ κανονικῶς ἡ ἄποψις ὅτι τὸ μέτρον τῆς ἀποτείχισεως δύναται νὰ προξενήσῃ αἰτίαν σχίσματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ νὰ διασπάσῃ τὴν ἐνότητα αὐτῆς, δεδομένου ὅτι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἐκκλησιολογικὴν αὐτῆς ἔννοιαν, δ ι α σ π ᾱ τ α ι διὰ τῶν ἀντορθοδόξων φρονημάτων, κηρυγμάτων καὶ πράξεων καὶ τῆς ἐν γένει δ ι α φ ό ρ ο υ πρὸς τὴν Κανονικὴν καὶ Πατερικὴν Παράδοσιν πορείας τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες, ὡς ἐκ τῆς ιδιότητός των καὶ ἀποστόλης, πρέπει νὰ ἀποτελοῦν τὸ σύμβολον ἢ «τὸ κέντρον τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας».

Διὰ τὴν ὄλην λοιπὸν συνέπειαν τῆς διαδικασίας ταύτης, ὁ ἀποτείχιζόμενος κρίνεται πολὺ δικαίως καὶ λίαν ἀντικειμενικῶς, «ὡς ὀρθόδοξος», οὐχὶ βεβαίως διότι τοῦ παρέχεται «ἡ δυνατότης» νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς «εὐχερείας», ἥτοι νὰ διακόψῃ μ ό ν ο ν τὸ

μνημόσυνον καὶ νὰ συνεχίσῃ...κοινωνίαν (!), νὰ πράξῃ δηλαδή ἐκλεκτικῶς καὶ ἀναλόγως τῶν προθέσεων του, ὡς λίαν ἐσφαλμένως παρερμηνεύουν διάφοροι, ἀλλὰ διότι «ἐσποῦδασε», ἔσπευσε δηλαδή νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ σοβαρότητος καὶ ζήλου, ταχέως καὶ προθύμως νὰ ἐκπληρωσῇ οὕτω τὸ ὕψιστον τοῦτο Κανονικὸν χρέος, τόσον πρὸς διατήρησιν τῆς ὀρθοδόξου ιδιότητός του ὡς μὴ συμμετέχων τῆς αἵρέσεως τοῦ ψευδοεπισκόπου του, ὅσον καὶ ἔνεκα τῆς ὡς ἄνω εὐεργετικῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπιδράσεώς του.

Τοιαῦτα ἐπομένως ἀποτελέσματα, τοῦτ' αὐτὸ σωτήρια διὰ τὸν ὀρθόδοξον βίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν διατήρησιν τῆς ὀρθοδόξου ἀκεραιότητος ἐκάστου πιστοῦ, ἀποτελοῦντα ἀναπόφευκτον συνέπειαν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Κανονικοῦ μέτρου τῆς ἀποτειχίσεως, «ὡς μὴ κατατέμνοντα τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ μᾶλλον συνάπτοντα Αὐτὴν καὶ τοῦ μερισμοῦ ἀπαλλάσσοντα», οὐδὲ ὅλως ἡ Ἐκκλησία θέτει αὐτὰ διὰ τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Κανόνος εἰς τὴν ΘΕΛΗΣΙΝ ἢ τὴν προαίρεσιν τῶν πιστῶν, δεδομένου ὅτι κύριος σκοπὸς τῶν Διατάξεων Αὐτῆς εἶναι, ἡ ἔννομος κατοχύρωσις καὶ ἡ ἐκ ταύτης διασφάλισις τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως αὐτῶν.

Οὐχὶ δὲ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἀκόμη ὁ κακοδοξῶν ἐπίσκοπος, οὐδὲ ὅλως ἀποκλείεται νὰ εὐεργητηθῇ διὰ τοῦ μέσου τούτου τῆς ἀποτειχίσεως τοῦ ποιμνίου του ἀπ' αὐτοῦ, καθότι, ἐν τῇ «Συνοδικῇ Κρίσει» καὶ πρὸ τῆς τελικῆς ἐπιδικάσεώς του, καθηκόντως θὰ τῷ ὑποδειχθῶσι τὰ δέοντα πρὸς μετάνοιαν καὶ ὀρθόδοξον ἀποκατάστασιν του.

Τὸ δικαίωμα ὄθεν καὶ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, δὲν εἶναι νὰ νομοθετῇ ἢ νὰ ἀφαιρῇ καὶ καταδικάζῃ πράξεις παραδεδομένας ὑπὸ Συνοδικῶν Διατάξεων καὶ τῆς Παραδόσεως, ἀλλὰ νὰ διαφυλάττῃ ἀκαινοτομήτως ταῦτα καὶ νὰ καταδικάζῃ πᾶσαν ἐπ' αὐτῶν καινοτομίαν καὶ οὕτω νὰ διαποιμαίνῃ τὸ λογικὸν ποιμνιὸν του, τὸ ὁποῖον, μόνον τότε ὀφείλει ἀπόλυτον ὑπακοήν εἰς αὐτόν. Ἐὰν ὁμοῦς ὁ ἐπίσκοπος σφάλῃ καθ' οἷονδήποτε τρόπον πρὸς τ' ἄνωτέρω, τὸ ποιμνιον αὐτοῦ ὀφείλει, ὡς προείπομεν, βάσει τῶν οἰκείων Διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας ν' ἀποτειχισθῇ ἀπ' αὐτοῦ πρὸ «Συνοδικῆς Διαγνώμης» ἵνα διὰ τῆς διαμαρτυρίας ταύτης ἀσφαλισθῇ μὲν ἔναντι τῆς κακοδοξίας τοῦ ἐπισκόπου του καὶ προκαλέσῃ ἀκολούθως τὴν δέουσαν Συνοδικὴν Κρίσιν δι' αὐτόν.

Δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ ἐν προκειμένῳ Συνοδικὴ Κρίσις διὰ νὰ εἶναι ἔγκυρος καὶ ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ ποίμνιον, πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνος μὲ τὸ πνεῦμα τῶν Συνοδικῶν ἀποφάσεων καὶ τῆς Πατερικῆς Διδασκαλίας καὶ Παραδόσεως. Ἐν ἐναντία περιπτώσει, τὸ ποίμνιον ἀσφαλιζόμενον διὰ τῶν Κανονικῶν Διατάξεων (15 ΑΒ καὶ 31 Ἀπ/κοῦ) θὰ διατηρῆ τὴν ἀποτείχισίν του ἐκ τοῦ ἐπισκόπου του μέχρι συγκλήσεως «μείζονος Συνόδου». Ἐὰν δὲ αὕτη δὲν συνέρχεται διὰ τὸν α ἢ β λόγον ἢ ἕως ὅτου αὕτη συνέλθῃ, τότε τὸ συνεχίζον τὴν ἀποτείχισιν Πλήρωμα, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ «ἀκέφαλον» ἢ «ἐκτὸς Ἐκκλησίας», δεδομένου ὅτι ἡ πράξις του, αὕτη δὲν ἀποτελεῖ παρακοὴν καὶ ἀνταρσίαν ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὑπακοὴν καὶ σεβασμὸν εἰς τὰ ὑπ' Αὐτῆς ἐντελλόμενα, πρᾶξις ἣτις καθιστᾷ αὕτη αὕτη καὶ μόνη, τὸν ταύτην διενεργοῦντα, πιστὸν καὶ γνήσιον Μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐ ν τ ὸ ς τῶν θείων Αὐτῆς Κελευσμάτων ἐξ ὀλοκλήρου ἰστάμενον καὶ ἀνήκον οὕτω, εἰς τὸ ἀ κ α ι ν ο τ ὸ μ η τ ο ν Πλήρωμα Αὐτῆς.

14. ΔΙΑΚΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Τὸ Πλήρωμα τοῦτο, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ διασφαλίσῃ καὶ διατηρήσῃ τὴν ἀκαινοτομήτως ὀρθόδοξον ταύτην ιδιότητα καὶ ὑπόστασίν του εἰς τὰ τῆς Πίστεως, ὑποχρεοῦται νὰ διακόψῃ πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν καὶ μετὰ τῶν κοινωνούντων τῷ κακοδοξοῦντι ἐπισκόπῳ αὐτοῦ, διότι οἱ κοινωνοῦντες τῷ κακοδόξῳ ἐπισκόπῳ, γνωρίζοντες καλῶς ὅτι οὗτος κακοδοξεῖ, ἀντὶ νὰ προβῶσιν εἰς τὰς ἐνδεικνυόμενας κανονικὰς κατ' αὐτοῦ κυρώσεις πρὸς συνέτησίν του, ὅλως ἀντιθέτως ἀποθρασύνουν καὶ ἐδραιώνουν αὐτὸν εἰς τὴν κακοδοξίαν του, διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας αὐτῶν. Οὐδόλως δὲ ὠφελεῖ αὐτοὺς καὶ οὐδένα δύναται ἐνσυνειδήτως νὰ πληροφορήσῃ οἷαδήποτε δήλωσις καὶ ὁμολογία αὐτῶν ὅτι δὲν τυγχάνουν ὁμόφρονες τῷ μεθ' οὗ κοινωνοῦν κακοδοξοῦντι ἐπισκόπῳ, καθότι ἡ ἐπιτελουμένη αὕτη πρᾶξις (τῆς κοινωνίας), Κανονικῶς κρινομένη, μαρτυρεῖ καταφανέστατα πλήρη ἐ ν ὀ τ η τ α π ί σ τ ε ω ς, δυνάμει τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ὑποκινηθῆ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας ὅπως ἐκφέρῃ τὴν ἐν προκειμένῳ «Κρίσιν» καὶ «Συνοδικὴν» Αὐτῆς «Διαγνώμην».

Ἡ κοινωνία μεταξὺ κακοδοξούντων καὶ ὀρθοδοξούντων ἐπισκόπων, θεωρεῖται λίαν ἀπαράδεκτος καὶ κατάκριτος πράξις, ὁ-

σω καὶ αὕτη νὰ καλύπτεται μὲ τὸ αἰτιολογικὸν τῆς προσωρινότητος καὶ «οἰκονομίας». Αἱ Κανονικαὶ Διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας, τελείως ἀποκλείουν τοιοῦτον δικαίωμα, διότι ἐὰν ὁ ἐν γνώσει ἀπλοῦς πιστὸς ἔχει ὑποχρέωσιν, ὡς «Ο Ρ Θ Ο Δ Ο Ξ Ο Σ» κατὰ τὴν Κανονικὴν Κρίσιν, νὰ ἀποτειχισθῆ τοῦ οἰκείου κακοδοξοῦντος ἐπισκόπου του καὶ νὰ ὑπαχθῆ εἰς ὀρθοφρονοῦντα (ὁμοχώριον - ἐὰν ὑπάρχη) ἐπίσκοπον, ἐν τίνι δικαιώματι ὁ ἐπίσκοπος οὗτος δύναται νὰ ἐπικοινωνῆ μετὰ τοῦ κακοδοξοῦντος συνεπισκόπου του καὶ διὰ ποῖον, τότε, λόγον τὸ Πλήρωμα τῶν πιστῶν Υ Π Ο Χ Ρ Ε - Ο Υ Τ Α Ι, καθ' ὄν, ἐκ παραλλήλου, τρόπον Υ Π Ο Χ Ρ Ε - Ο Υ Τ Α Ι νὰ παραμένῃ Ο Ρ Θ Ο Δ Ο Ξ Ο Ν, νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν ἀποτειχίσιν, τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ὁποίας ἐκ βάθρων καταλύει ἐν προκειμένῳ ὁ «ὀρθοφρονῶν» ἐπίσκοπος διὰ τῆς πρὸς τὸν κακοδοξοῦντα συνεπίσκοπον αὐτοῦ κοινωνίας του, ὅστις, σημειωτέον, σκοπός, οὐδεὶς ἄλλος τυγχάνει, εἰμὴ ἡ διασφάλισις τῆς (ἀκαινοτομήτου) ὀρθοδόξου ιδιότητος καὶ ὑποστάσεως τοῦ ἀποτειχιζομένου;

Ἡ προκαλουμένη ἐν προκειμένῳ ζημία εἶναι καταφανεστάτη, διὰ τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Πλήρωμα Αὐτῆς. Διότι, ὁ μὲν κακοδόξως φρονῶν καὶ κηρύσσων ἐπίσκοπος, δυσκόλως δύναται νὰ ζημιώσῃ καὶ βλάβῃ τοῦτο, ἔνεκα τῆς ἀπ' αὐτοῦ ἀποτειχίσεώς του, ἐνῶ, ἀπεναντίας, ὁ κοινωνῶν μετ' αὐτοῦ «ὀρθοφρονῶν» τοιοῦτος εὐκόλως δύναται νὰ παραπλανήσῃ καὶ παρασύρῃ τὸ ὑγιῶς σκεπτόμενον Πλήρωμα τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ κοινωνῶν μετὰ τοῦ κακοδόξου ἐπισκόπου, γίνεται ΑΙΤΙΑ καὶ ὁ συνδετικὸς κριτικὸς ὅπως τὸ ὀρθοφρονοῦν Πλήρωμα ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΕΙ, ἐν διαμέσῳ, μετὰ τοῦ ἐξ οὗ ἀπετειχίσθη κακοδόξου ἐπισκόπου του!

Ἐντεῦθεν ὅθεν καὶ ἡ μεγάλη βλάβη διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, τοῦ ἀποκλεισμοῦ, δηλονότι, τῆς διασώσεως καὶ διατηρήσεως τῆς ἀκαινοτομήτου γραμμῆς καὶ πορείας ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ βίῳ τοῦ εὐσεβοῦς Πληρώματος Αὐτῆς! Τούτου ἔνεκα λόγου, ἄλλωστε, ἡ ἁγία Πρωτο-δευτέρα Σύνοδος σαφῶς ἀποφαίνεται ὅτι ὁ ἀποτειχιζόμενος «ἐρύσατο τὴν Ἐκκλησίαν μερισμῶν καὶ σχισμάτων».

Ἡ ἀπορρέουσα ἐκ τούτου βαρυτάτη εὐθύνη καὶ ἐνοχὴ, ἀσφαλῶς βαρύνει πρῶτον τὸ Ἱερατεῖον ἀπὸ τοῦ Ἐπισκόπου μέχρι καὶ τοῦ Μοναχοῦ καὶ δεύτερον τοὺς ἐν γνώσει πνευματικοὺς παράγοντας ἐκ τοῦ λοιποῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐξαιρέσει τοῦ ἀπλοῦ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ πορευομένου τοιούτου.

Ἐκ τοῦ γεγονότος δὲ δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ ἀποτειχιζόμενος κρίνεται Συνοδικῶς «ὡς ὁ ρ θ ὅ δ ο ξ ο ς» καὶ ἀκολούθως ἄξιός τῆς «πρεπούσης» τιμῆς καὶ τοῦ ἐπαίνου, ἀποδεικνύεται, ὅπως ἀναντιρρήτως, πόσον «ἀ ν τ ο ρ θ ὅ δ ο ξ ο ς» τυγχάνει ἢ θέσις τοῦ μὴ ἀποτειχιζομένου ἀλλὰ διατηροῦντος κοινωνίαν τῷ «ψευδοεπισκόπῳ» αὐτοῦ, ὡς «συναπολλυμένου τῆ αἵρέσει» κατὰ τοὺς ἁγίους Πατέρας, τοὺς συνεπομένους τῷ πνεύματι καὶ φρονήματι τῆς προκειμένης «Συνοδικῆς Διαγνώμης». Ἐξ αὐτοῦ ἐπίσης ἀποδεικνύεται, πόσον οἰκτρῶς πλανᾶται ὁ μὴ ἀποτειχιζόμενος, ἀλλ' ἀρκούμενος εἰς ἐπιφανειακὰς τινὰς ἐκδηλώσεις διαμαρτυρίας καὶ φρονῶν ὅτι οὕτω πράττων, παραμένει Ζ Ω Ν Μέλος τῆς Ἐκκλησίας! Μὴ θέλων δὲ νὰ ἀντιληφθῆ καὶ συμμορφωθῆ πρὸς τὸν ἐν προκειμένῳ ὑποδεικνυόμενον, Κανονικῶς, μοναδικὸν τρόπον διασώσεως καὶ διατηρήσεως τῆς ὑποστάσεως τῆς ὀρθοδόξου ιδιότητός του, καθίσταται, τῆ οὐσία, προφανῶς, Σ Ε Σ Η Π Ω Σ Μέλος τῆς Ἐκκλησίας, κρινόμενος ὑπ' Αὐτῆς ὡς ἀπειθὲς καὶ ἄξιον κατακρίσεως τέκνον Τῆς, ἅτε ἐ κ τ ὅ ς τοῦ θριγγοῦ τῶν Διατάξεων καὶ Ἐνταλμάτων Αὐτῆς πορευόμενον καὶ μὴ ὡς ἐκ τούτου, τοῦ «ἐ π α ί ν ο υ καὶ τῆς τ ι μ ῆ ς» «τ ο ῖ ς ὁ ρ θ ο δ ὅ ξ ο ι ς» καταξιούμενον!

Καὶ ἐνῶ διὰ τοὺς ὡς ἄνω λόγους, τυγχάνει ἀδιανόητον καὶ ὀριστικῶς ἀποκλείεται νὰ θεωρηθῆ «ἐκτὸς Ἐκκλησίας» ὁ πρὸ «Συνοδικῆς Διαγνώμης» ἀποτειχιζόμενος τῷ κακοδοξοῦντι οἰκείῳ ἐπισκόπῳ, παρὰ ταῦτα, δύναται οὗτος νὰ θεωρηθῆ ὡς εὕρισκόμενος «ἐκτὸς» Αὐτῆς, ἐφ' ὅσον, τυχόν, ἤθελε διατηρήσῃ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ ἐπισκόπου ἢ ἐτέρου κληρικοῦ παντὸς ἐν γένει βαθμοῦ καὶ τάξεως, μὴ κοινωνούντων μὲν τῷ ἐξ οὗ οὗτος ἀπετειχίσθη, πλὴν σ τ ε ρ ο υ μ έ ν ω ν Κ α ν ο ν ι κ ῆ ς π ρ ο ε λ ε υ σ ε ω ς καὶ ὑ π ο σ τ ά σ ε ω ς καὶ διατελούντων ἐν Π α ρ α σ υ ν α γ ω γ ῆ.

15. ΚΟΛΑΣΙΜΟΣ ΑΔΡΑΝΕΙΑ

Βάσει τῶν ἀνωτέρω, ἔχομεν καὶ πάλιν νὰ παρατηρήσωμεν μετὰ λύπης, ὅτι οἱ μὴ ἐφαρμόζοντες τὸ περὶ οὗ προανεπτύχθη ἀσφαλὲς καὶ Κανονικὸν μέτρον τῆς ἀποτειχίσεως, συμβαίνει νὰ εἶναι οἱ ἐκ τῶν «Συντηρητικῶν» ἐπαίοντες τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμά-

των, κήρυκες δὲ καὶ κατήγοροι τῆς προκειμένης σοβαρᾶς καὶ κρισιμωτάτης ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, τόσον ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ὅσον καὶ ἐν τῷ κόσμῳ εὕρισκόμενοι. Ἀμφοτέρω οὗτοι, ἤκιστα ἀνταποκρινόμενοι ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω Κανονικῆς Διατάξεως, προσπαθοῦν νὰ συγκαλύψουν τὴν ἔλλειψιν ἐμπράκτου ὁμολογιακῆς παρησίας! Οὕτω, οἱ μὲν συγγράφωσι μελέτας καὶ ἄρθρα ἡσυχαστικοῦ περιεχομένου ἢ θεωρητικοῦ τοιούτου, ἀγωνιζόμενοι, τῇ συμμετοχῇ μάλιστα, τῶν «μεγάλων μορφῶν» τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπως ἀναδείξωσι «τὸν ἐξαίσιον Ἄθω γρηγοροῦντα πάντοτε», διὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ διανοίξεως νέων... (αὐτοκινητο) δρόμων (!), ἢ ὑπεραμυνόμενοι τῆς διασφαλίσεως διαφόρων ἄλλων ὑλικῶν δικαιωμάτων, ἔνεκα τῶν ὁποίων, σημειωτέον, δὲν διακινδυνεύει οὐδὲ κλονίζεται ἡ ἀκαινοτόμος ὑπόστασις τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν ιδιότητος. Οἱ ἐν τῷ κόσμῳ δὲ ὁμοίως, διὰ τῆς φιλανθρωπικῆς ἢ δημοσιογραφικῆς αὐτῶν δράσεως, τῆς ιδρύσεως δηλαδὴ Σωματείων, ἱεραποστολῶν, οἰκοτροφείων, κατασκηνώσεων καὶ λοιπῶν συναφῶν ἰδρυμάτων, ἢ τῆς δημοσιεύσεως μακροσκελῶν μελετῶν καὶ ὑπομνημάτων καὶ σχετικῶν «διαμαρτυριῶν», ὑπεραμύνονται καὶ οὗτοι τῆς Κανονικῆς ὑποστάσεως διαφόρων διοικητικῆς ἢ διαχειριστικῆς φύσεως θεμάτων, ὡς π.χ. «περὶ τῶν II», περὶ τοῦ τρόπου ἐκλογῆς ἐπισκόπων» κ.λπ., κ.λπ.

Ἀποτέλεσμα ὁμῶς τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα δράσεως καὶ προσπαθείας τῶν ἀνωτέρω πνευματικῶν «φρουρῶν» εἶναι, νὰ διατηρῆ ἀνενοχλήτους τοὺς ἀποστατήσαντας ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τρόπον ὥστε ἀπερισπᾶστως πλέον οὗτοι, ὡς μὴ ὑφιστάμενοι οὐδεμίαν τῶν ἐν προκειμένῳ ἐνδεικνυομένων κυρώσεων ἐκ μέρους τοῦ «ἐπὶ σφαγῆν» συρομένου ποιμνίου των, συνεχίσωσιν ἀμεταμελήτως τὴν ἀντορθόδοξον αὐτῶν πολιτείαν, εἰς βάρος τοῦ κύρους καὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ἀγίας ἡμῶν Πίστεως!

Φρόνιμον τυγχάνει ἐπομένως, ὅπως ἅπαντες οἱ ὡς ἄνω λεγόμενοι καὶ θεωρούμενοι Συντηρητικοί, ἀντιληφθοῦν δεόντως, «ὡς ἡμέρα ἐστὶ» καὶ πρὸ τῆς ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ Κριτηρίου φρικτῆς ἀπολογίας ἡμῶν, ὅτι:

Α. — Ἐπὶ παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ ἢ πνευματικοῦ σκοποῦ καὶ θέματος, π ρ ο ἔ χ ε ι τὸ ζήτημα τῆς ἀκαινοτομήτου ὀρθοδόξου γραμμῆς καὶ πορείας ἐκάστου ἐξ ἡμῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐκπροσώπων

τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ τῆς Θεολογικῆς ἐπιστήμης, τῆς ἐπιτυγχανομένης διὰ τοῦ πρακτικοῦ βιώματος τῆς πεπαρησιασμένης ὀρθοδόξου Πατερικῆς ὁμολογίας καὶ ἀγωνιστικότητος.

Β.— Ὁ Οἰκουμενισμός, ἀποτελεῖ ὀλοσχερῆ κατάλυσιν πάσης δογματικῆς ἐννοίας καὶ ὑποστάσεως τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ ὅτι ἡ ἀποκήρυξις τῆς παναιρέσεως ταύτης, οὐχὶ μόνον τύποις ἀλλ' ὅπωςδήποτε διὰ τοῦ ἐνδεικνυομένου Κανονικοῦ-ὀρθοδόξου βιώματος ἐκδηλουμένη, ἤτοι τῆς καθ' οἷονδήποτε τρόπον ἀποκλεισμοῦ τῆς μετ' αὐτῆς κ ο ι ν ω ν ί α ς, τυγχάνει ἐπιτακτικὸν καθῆκον παντὸς ὀρθοδόξου πιστοῦ, πρωτίστως δὲ τῶν ὑπευθύνων ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων.

Γ.— Ἄπασα σχεδὸν ἢ καθ' ὅλου Ἐκκλησιαστικὴ Ἑγεία, «χάριν τοῦ συνεορτασμοῦ αὐτῆς μετὰ τῶν ἑτεροδόξων «καὶ τῆς μετ' αὐτῶν ἐπιδιωκομένης ἐνώσεως, παρὰ τὴν ρητὴν Ἀποστολικὴν ἐντολήν: «Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοουθεσίαν παραιτοῦ», ὡς π.χ. ἡ «ἀναγνώρισις τῆς «ἱερωσύνης» τῶν Ἀγγλικανῶν» κ.λπ., προτιμᾷ νὰ ἀνέχεται τὴν διὰ τοῦ προρρηθέντος «Πατριαρχικοῦ Διαγγέλματος» ἐξαγγελθεῖσαν βλασφημίαν κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, οὐδαμῶς προτιθεμένη διὰ τὴν ἐπιβεβλημένην ἀνάκλησιν αὐτῆς καὶ νὰ διατηρῆ ἐξακολουθητικῶς τὸ ἐν ἀκμῇ συνεχιζόμενον «δυνάμει» ἡμερολογιακὸν σχίσμα τοῦ 1923, τὸ ὁποῖον παρὰ πάντα Κανονικὸν καὶ Ποιμαντικὸν λόγον αὐτὴ ἐδημιούργησε μεταξὺ τοῦ Πληρώματος τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, καθιστῶσα οὕτω τὰ μὴ εἰσέτι διαμαρτυρηθέντα διὰ τῆς Κανονικῆς ἀποτειχίσεώς των Πληρώματά των, σ υ μ μ έ τ ο χ α τοῦ τε ἀνωτέρω σχίσματος καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς οἰκουμενιστικῆς παναιρέσεως!

Δ.— Δέον νὰ καταστῆ πλέον συνείδησις παντὸς πιστοῦ, ὅτι ἡ ἐπιπολάζουσα σήμερον κακοδαιμονία ἐν τῇ σφαίρᾳ «τῶν ἀπανταχοῦ Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ», ὀφείλεται καὶ θεμελιούται εἰς τὸ κακόδοxon καὶ ἄκρως κατάκριτον καὶ ἀπαράδεκτον, ὡς ἄνω, «Πατριαρχικὸν Διάγγελμα» τοῦ 1920, ἐκ τοῦ ὁποῖου καὶ ἀπορρέει ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἀπωτέρα προοπτικὴ τῆς ἐπιτεύξεως τῶν οἰκουμενιστικῶν σχεδίων καὶ ἐπιδιώξεων, δεδομένου ὅτι τοῦτο (τὸ Διάγγελμα) θεωρεῖται ὡς «ὁ μέγας Χάρτης» μιᾶς, ὡς τὴν ὀραματίζονται, «οἰκουμενιστικῆς...ὀρθοδοξίας»!

Πᾶσα ὁμῶς ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀδιαφορία καὶ ἀδράνεια, ἐπισύ-

ρει κολάσιμον συνέπειαν , ὡς σαφῶς σημειοῖ ταύτην ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος λέγων: «Εἰ δὲ ἄνδρὸς ἀδικουμένου οὐκ ἀσφαλὲς ὑποκρίνεσθαι, (εἶναι, δηλαδή, ἐπικίνδυνον νὰ ἀδιαφορῇ τις) τῶν θείων νόμων ὑβριζομένων, ὁ σ ι γ ῆ σ α ς καὶ π α ρ ι δ ῶ ν τίνος οὐκ ἔσται κ ο λ ᾶ σ ε ω ς ἄ ξ ι ο ς;» (Πρὸς Μακάριον Βαβύλαν 551β ΒΕ-ΠΕΣ).

ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ «ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΩΣ»

16. ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΗ Γ.Ο.Χ

Ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω, κατὰ δύναμιν, ἀναπτυχθέντος θέματος τῆς «ἀποτειχίσεως καὶ κοινωνίας» παρατηροῦμεν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι ὁ διατηρῶν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν καὶ μετὰ Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς στερουμένης Κανονικῆς προελεύσεως καὶ ὑποστάσεως καὶ διατελούσης ἐν Παρασυναγωγῇ, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Τοῦτο τυγχάνει πρόδηλον κατὰ τὸν Α' Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καθότι, «τοὺς δὲ Παρασυνάγοντας συνάπτεσθαι πάλιν τῇ Ἐκκλησίᾳ», ἄνευ, δηλονότι, ἀναβαπτίσεως ἢ χρίσματος ὡς οἱ αἵρετικοί, ἀλλὰ «ἐπιστρέφοντας ἐν μετανοίᾳ ἀξιολόγῳ».

Τούτου ἔνεκα ἀκριβῶς, θεωροῦμεν, ἐπ' εὐκαιρία, πρέπον νὰ διασαφήσωμεν πρὸς διευκρίνησιν ὠρισμένων σημείων τῆς δημοσιευθείσης ἀπὸ 25-3-1975 ἡμετέρας «Διακηρύξεως...» ὅτι, ὡς τοιαύτη Ἀρχὴ στερουμένη Κανονικῆς ὑποστάσεως καὶ θεωρουμένη ὡς Παρασυναγωγὴ, τυγχάνει - ἐκτὸς τῆς παλαιόθεν «Ματθαϊκῆς» τοιαύτης - καὶ ἡ σ η μ ε ρ ι ν ἡ Ἐκκλησιαστικῆ Ἡγεσία τῶν Γ.Ο.Χ - (Παλαιοημερολογιτῶν) Αὐξεντίου.

Λέγομεν δὲ καὶ ὑπογραμμίζομεν τὴν λέξιν σημερινή, διότι ἡ ἡγεσία αὕτη, κατέστη τελευταίως Παρασυναγωγὴ, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται διὰ τῶν ἐξῆς λόγων:

1. __ Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ.1191/5-6-74 ἐγκυκλίου αὐτῆς, ἀπεδέχθη καὶ υἰοθέτησεν ὀριστικῶς τὸ «περὶ ἀκυρότητος τῶν νεοημερολογιτικῶν Μυστηρίων» πεπλανημένον «Ματθαϊκὸν φρόνημα», ἢ κατ' ἔκφρασιν ἐτέρων Μελῶν της, «περί, ἀκαριαίως, ἀπωλείας τῆς χάριτος...» καὶ ὅτι «τὰ τῆς (ἐν λόγῳ) ἐγκυκλίου συνιστοῦν βίωμά των..., παιδιόθεν...» ἀποδεχόμενον ὑπ' αὐτῶν!

2. __ Ἐπειδὴ οὐδόλως ὑπελόγισεν, ὡς μὴ ὤφειλεν, ὅτι ἔνεκα

τοῦ φρονήματος τούτου ἀκριβῶς ὡς καὶ «λόγω πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων ἀντικανονικῶν πράξεων», ὁ ἐπίσκοπος Ματθαῖος, κατέστη παρασυνάγωγος, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ σχισματικοῦ, ἔναντι τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ ἡγεσίας ἐξ ἧς οὗτος εἴλκε τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ προέλευσιν καὶ καταγωγὴν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν μέχρι σήμερον συνέχισιν τοῦ ἔνεκα τούτου δημιουργηθέντος καὶ ὑφισταμένου μεταξὺ τοῦ Πληρώματος τῶν Γ.Ο.Χ ὀλεθρίου σχίσματος!

3. — Ἐπειδὴ ἐσχάτως ἐδέχθη καὶ συνεκατέλεξε μεταξὺ τῶν Μελῶν αὐτῆς, παρασυνάγωγον Μέλος τῆς «Ματθαϊκῆς Συνόδου», ἄνευ τῶν προαναφερθέντων Κανονικῶν προϋποθέσεων «ἐπιστροφῆς καὶ ἀξιολόγου μετανοίας», τῆς ἀποκηρύξεως δηλαδή, τοῦ πεπλανημένου, Κανονικῶς, «περὶ Μυστηρίων...» «φρονήματος, ἀδιαφορήσασα οὕτω παντελῶς, διὰ τὰς σχετικὰς συνεπείας τῆς πράξεως ταύτης καὶ τὴν ἐπὶ πλέον ἐδραίωσιν τοῦ ὑφισταμένου σχίσματος!

4. — Ἐπειδὴ, συνεπεία τῶν ἀνωτέρω πράξεων, τῶν διενεργηθεισῶν ὄλως αὐθαιρέτως καὶ ἀντικανονικῶς, παρὰ πᾶσαν ἔννοιαν ἀποστολῆς καὶ ἐρήμην τῆς γνώμης καὶ συμφωνίας τοῦ ἐν γένει Πληρώματος, Κλήρου καὶ λαοῦ, αὕτη ἡ θ ἔ τ η σ ε παντελῶς, πράξει τε καὶ θεωρίᾳ τὸν ἀντικειμενικὸν σ κ ο π ὸ ν τοῦ ἀγῶνος, ὡς καὶ τὴν γραμμὴν πορείας καὶ κατευθύνσεως αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον, ὡς γνωστόν, ἠκολούθει ἡ προκάτοχος ἰδρυτικὴ ἡγεσία αὐτοῦ ἵνα οὕτω «περιστείλῃ τὰς ἀκρότητας» εἰς ἃς ὁ ἀγὼν οὗτος «ἐξετρέπετο» ἐλλείψει Κανονικῆς καὶ Θεολογικῆς αὐτοῦ θεμελιώσεως καὶ βάσει τοῦ ὁποῖου σκοποῦ, σημειωτέον, πᾶσα ὑποστήριξις θέματος «ἀκυρότητος Μυστηρίων» ἢ «ἀπωλείας χάριτος» αὐτῶν, δὲν δύναται νὰ εὐσταθήσῃ, ὡς ἄμοιρος Κανονικοῦ ἐρείσματος καὶ κύρους!

5. — Ἐπειδὴ, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἔ π α υ σ ε πλέον, ὡς διάδοχος τῆς προκατόχου ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς Ἀρχῆς νὰ ἐ κ π ρ ο σ ω π ῆ Κανονικῶς καὶ ἐπαξίως τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἀγῶνα τῶν Γ.Ο.Χ Ἑλλάδος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀ π ὶ λ ε σ ε καὶ ἀπεστερήθη τοῦ Κανονικοῦ ἐρείσματος τῆς ἀποτεχίσεώς της ἐκ τῆς «κατεγνωσμένης» Ἱεραρχίας τῆς Διοικήσεως Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὡς μὴ ἀποτελούσης πλέον ἡγεσίαν τοῦ ἀκαινοτομήτου τμήματος τοῦ, ἐξ αὐτῆς (τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας) ἀποτεχισθέντος, γνησίου ὀρθοδόξου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας

καὶ 6. — Ἐπειδὴ ἀποτελεῖ καταφανῆ παραπλάνησιν τῆς συνειδήσεως τοῦ εὐσεβοῦς Πληρώματος τῶν Γ.Ο.Χ, ἡ προσπάθεια

τῆς ἀνωτέρω ἡγεσίας, δι' ἧς πειρᾶται αὕτη ὄπως ἀποδείξῃ ὡς ἔμβλημα καὶ σκοπὸν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος αὐτῶν, τὸ περὶ «ἀκυρότητας» τῶν Μυστηρίων...φρόνημα, προβάλλουσα τοῦτο ὡς τὸ πιστεύω τῆς ὑπὸ τῶν πρώην Φλωρίνης ἰδρυτικῆς ἡγεσίας αὐτοῦ! Τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ δεδομένου ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Ἱγέτης, ἀπεναντίας, οὐδ' ὁ λ ω ς ἐ φ ρ ὀ ν ε ι οὔτως, καθότι, τόσον αἰ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου δημοσιευθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ διάφοροι θεολογικαὶ καὶ Κανονικαὶ μελέται, ὅσον καὶ ἡ πρᾶξις, καὶ ἡ ἐν γένει τακτικὴ αὐτοῦ, καθ' ἣν, σημειωτέον, εἰς οὐδεμίαν ἀναμύρωσιν νεοημερολογίτου προέβη, οὐδὲ συνέστησε ποτὲ τοιοῦτον τί, ὡς τοῦτο ὁμολογοῦσι καὶ σήμερον ἀκόμῃ ἐπιζῶντες συνεργάται καὶ στελέχη αὐτοῦ, ἀ π ο δ ε ι κ ν ὄ ο υ σ ι ἐν τῇ πράξει, ὅτι τὸ φρόνημα τοῦτο, οὐχὶ μόνον δὲν ἀποτελοῦσε πεποίθησιν καὶ πιστεύω αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἔτυχεν, ὡς ὄφειλε, τῆς ἀπολύτου καταδίκης καὶ ἀποκηρύξεως ὑπ' αὐτοῦ, διὰ τῆς πλέον δυνατῆς, Κανονικῶς, ἐπιχειρηματολογίας καὶ θεμελιώσεως, τῆς ὁποίας, σημειωτέον, τὸ ἐκκλησιολογικὸν κῦρος καὶ ἔρεισμα, οὐδεμία «ἀναιρέσεις» δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ.

17. ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ

Αἰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου, μετέπειτα, «δηλώσεις» καὶ «ἀναιρέσεις» τοῦ ἰδίου, εἰς ἃς τυπικῶς καὶ μόνον προέβη ἔνεκα περιστάσιακῶν γεγονότων καὶ ἐπιδράσεων, δὲν ἀποτελοῦν ἄλλο τι, εἰμὴ καθαρὰν πράξιν ψυχολογικοῦ ἐξαναγκασμοῦ καὶ καρπὸν ἀμαθείας καὶ πεισμόνου ἐγωϊστικοῦ θελήματος τοῦ ἀπαιδευτοῦ Ἱερατείου αὐτοῦ!

Δι' αὐτὸ ἄλλωστε, τυγχάνει ἀξία κατακρίσεως ἡ σ η μ ε ρ ι ν ἡ ἡγεσία τῶν Γ.Ο.Χ. Διότι, ὄχι μόνον κατέστη ἀνίκανος νὰ ἀξιοποιήσῃ καὶ συνεχίσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ προκατόχου Ἱγέτου αὐτῆς ποιμαντορικὴν προσπάθειαν τῆς Κανονικῆς θεμελιώσεως καὶ ἐν γένει ἐξυγιάνσεως τοῦ ἀγῶνος ἐκ τῶν διαφόρων «ἐκτροπῶν καὶ ἀκροτήτων», ἀλλὰ κυρίως διότι ἀποδεχθεῖσα καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν «σκληροτράχηλον» τακτικὴν τῆς Ματθαϊκῆς Παρασυναγωγῆς, ἔνεκα τῆς ὁποίας καὶ μ ὄ ν ο ν ὁ ἐν λόγῳ ποιμενάρχης ἠναγκάσθη, ὡς ἄλλος Ἀαρὼν νὰ «μοσχοποιήσῃ» πρὸ τοῦ «ἀνεπιγνώστου» Γ.Ο.Χικοῦ ζήλου, π ρ ο σ π α θ ε ῖ αὕτη, ἔστω καὶ τυπικῶς καὶ σκοπίμως, νὰ παρουσιάσῃ τοῦτον ὁμόφρονα (!) τῆς Ματθαϊκῆς πλάνης!

Ἡ ἐνέργεια αὕτη τῆς ἀνωτέρω ἡγεσίας, τυγχάνει ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέα, καθόσον στερεῖται Κανονικῆς ὑποστάσεως καὶ κύρους. Τὸ ἀνυπόστατον αὐτῆς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀντικειμενικῆς κριτικῆς καὶ ἐρεύνης, βάσει τῆς ὁποίας καταδικάζεται ἀπολύτως τὸ ὑπ' αὐτῆς προβαλλόμενον «ἐπιχείρημα», ἥτοι, τῶν «ἀνακληθέντων» (δῆθεν) θεολογικῶν αὐτοῦ μελετῶν, διότι:

α) Πᾶν κείμενον, πᾶσα μελέτη ἢ μία ἐν γένει συγγραφή, κρίνεται, ὡς γνωστόν, ὑποστατικῶς, ἐκ τῶν παρατιθεμένων ἐπιχειρημάτων καὶ ἐν γένει θέσεων αὐτῆς. Ὅταν δὲ αὕτη τυγχάνη Κανονικῆς καὶ θεολογικῆς μορφῆς καὶ χαρακτῆρος, ἢ καθόλου ἔννοια τοῦ κειμένου, ἀπηχεῖ πάντοτε τὰς πεποιθήσεις καὶ τὸ φρόνημα τοῦ συγγραφέως αὐτῆς.

β) Ἡ ἀνάκλησις ἢ ἀναίρεσις μιᾶς συγγραφῆς, σκοπὸν πάντοτε ἔχει ὅπως, ὁ ἐκδώσας αὐτὴν ἐπανορθώσῃ ἐσφαλμένας ἐπιχειρηματολογικὰς θέσεις αὐτῶν. Γίνεται δὲ αὕτη πάντοτε, κατὰ τὸν πλέον δυνατὸν σαφῆ καὶ συγκεκριμένον τρόπον, ὥστε νὰ αἰτιολογηθῇ ἀπολύτως ἡ πράξις αὕτη, καὶ

γ) Μία ἀόριστος καὶ μονολεκτικῶς (ἀνακαλῶ) τυπικὴ καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς αἰτιολογίας ἢ καταλλήλου ΔΙΑΣΑΦΗΣΕΩΣ ἀνάκλησις, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἀποτελεῖ ἐπιφανειακὴν ἐνέργειαν ἀποσκοποῦσαν εἰς δημιουργίαν ἐντυπώσεων καὶ ἐπιδιώξιν σκοπιμότητος. Παρὰ ταῦτα, ἢ κατ' ἀφηρημένην ἔννοιαν τοιαύτη ἀνάκλησις, διατηρεῖ ἀναλλοίωτον καὶ ἰσχυρὸν τὸ περιεχόμενον τῆς οὕτω (τύποις) ἀνακαλουμένης συγγραφῆς.

Ἐπομένως, ἢ τοιουτοτρόπως ἐπιχειρηθεῖσα, ὡς ἄνω, «ἀνάκλησις» ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ Ἠγέτου, τῶν θεολογικῶν αὐτοῦ μελετῶν καὶ γνωμοδοτήσεων, καίτοι ἀποτελεῖ καταφανῆ ἀντίφασιν καὶ ἀντινομίαν, ἐφ' ὅσον ὁμοῦς αὕτη οὐδόπως αἰτιολογεῖ, ΕΝΑΠΟΔΕΙΚΤΩΣ, ἐπανόρθωσιν ἐσφαλμένων ἐπιχειρημάτων καὶ θέσεων, καθόλου δὲν θίγει οὐδὲ ἀλλοιοῖ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κῦρος αὐτῶν, λόγῳ τῆς (μὴ ἀνακαλουμένης) Κανονικῆς καὶ Ἐκκλησιολογικῆς θεμελιώσεώς των καὶ διότι ἡ κατοχύρωσις των αὕτη, δὲν τυγχάνει, ὡς γνωστόν, προσωπικῆ τοῦ συγγραφέως αὐτῶν ἐπιχειρηματολογία, ἀλλὰ τοιαύτη, βασιζομένη ἐπὶ τῶν ἀρχῶν καὶ βάσεων τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ τῆς Ἐκκλησίας Δικαίου.

Τούτου ἔνεκα, μία τοιούτου εἴδους «ἀνάκλησις», τὸ μόνον ὅπου δύναται νὰ ἐπιτύχῃ εἶναι, ὅπως ἀλλοίωσῇ τὸ κῦρος τῆς

προσωπικότητος τοῦ οὕτως ἀνακαλοῦντος συγγραφέως, ὡς καὶ ἐκείνων οἵτινες τόσον ἀκρίτως καὶ ἀνοήτως ἀποδέχονται ταύτην!

Ἐνεξαρτήτως τῶν ἀνωτέρω κριτηρίων καὶ τοῦ ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Ἱεράρχου τυγχάνει πλήρης ἀστόχου «διακρίσεως» καὶ Κανονικῶς κολαζομένης ἀσυνεπείας, πάντως, εἰς ἣν περίπτωσιν θέλει ὁ ν τ ω ς ἀποδειχθῆ - ὅπερ ἀνέφικτον - ὅτι ἡ περὶ τὸν πρῶην Φλωρίνης ἰδρυτικὴ ἡγεσία ἐφρόνει καὶ ἐθεώρει βασικὸν σ κ ο π ὸ ν τοῦ ἀγῶνος αὐτῆς τὴν «ἀκυρότητα τῶν...Μυστηρίων» τ ὅ τ ε, ἀσφαλῶς, οὐδὲν ἄλλο θὰ πρέπη νὰ δηλοῖ τοῦτο, εἰμὴ ὅτι ὁ ἐξ ὑπαρχῆς ἀγὼν τῶν Γ.Ο.Χ, τυγχάνει οἰκοδόμημα ἰστάμενον ἐκκλησιολογικῶς, ἐπὶ π α ρ α σ υ ν α γ ῶ γ ο υ θεμελιώσεως!!!

Μίαν ὁμως τοιαύτην ἀπόδειξιν, ἀποκλείει παντελῶς τὸ ἀληθὲς νόημα τοῦ σ κ ο π ο ὦ τοῦ Παλαιοημερολογητικοῦ ἀγῶνος, περὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν τῆς παρουσίας ἐκθέσεως, ἀρκούντος ἀναπτύσσομεν.

Δυνάμει τῶν προρρηθέντων λόγων καὶ αἰτίων καὶ βάσει τοῦ ἐξ αὐτῶν ἐξαγομένου ἀντικειμενικοῦ πορίσματος, μαρτυρεῖται καὶ ἀποδεικνύεται, Κανονικῶς ἐρείσματι, ὅτι οἱ ἐν γνώσει, ὅπωςδῆποτε κοινωνοῦντες ἐκκλησιαστικῶς ἐμμέσως τε ἢ ἀμέσως, τόσον μετὰ τῆς παρασυναγωγῆς ἤδη καταστάσεως ἡγεσίας τῶν Γ.Ο.Χ τῆς σήμερον (Αὐξεντίου ἢ Ματθαίου) καὶ συνόλου σχεδὸν τοῦ Ἱερατείου αὐτῶν, ἐξαιρέσει ἐνίων μὴ αὐτοῖς ὁμοφρονούντων καὶ ὑπαγομένων καὶ ἐπομένως (μὴ) κοινωνούντων, ὅσον καὶ μετὰ παντός, ἐν γένει, Ἱεράρχου καὶ οἰουδήποτε ἐκ τοῦ Ἱερατείου κοινωνούντος αὐτοῖς, ὡς «τῷ ἰδίῳ κρίματι ὄντες», οὗτοι, δ ἐ ν θεωροῦνται ὡς ἀνήκοντες εἰς τὴν «φαινήν καὶ ἀλύμαντον πλευράν» τοῦ ἀκαινοτομήτου δηλαδή καὶ ὀρθοδόξου Πληρώματος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας, αὐτοδικαίως ἀποτερισθέντος ἐκ τῆς ἀποστατησάσης Ἱεραρχίας Αὐτῆς, ἐνόσω ἀ π ο τ ε λ ο ὦ ν πλέον Μέλη Πληρώματος, αὐτόχρομα δεδηλωμένης Π α ρ α σ υ ν α γ ω γ ῆ ς!

18. ΕΣΧΑΤΗ ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ

Ἐπ' εὐκαιρία δὲ τοῦ προσφάτως δημιουργηθέντος εἰς τοὺς κόλπους τῶν Γ.Ο.Χ. σάλου, ἔχομεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ ἐμφανισθεῖσα ὡς «Νέα Ἱγεσία» αὐτῶν, βάσει τῶν ὑπ' αὐτῆς διακηρυχθέντων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ ἀπὸ 14/27-2-1979 ἐγκυκλίου αὐτῆς

εὑρίσκεται καὶ αὕτη ἐν «τῷ αὐτῷ κρίματι» μετὰ τῆς παλαιᾶς τοιαύτης (Αὐξεντίου). Τοῦτο ὁμολογεῖται ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἰδίας, δεδομένου ὅτι ἡ αἰτία τοῦ πραξικοπήματος αὐτῆς ἀφορᾶ εἰς τὸν τόμειά τῆς «ἠθικῆς καθάρσεως» ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον.

Ἐκκλησιολογικῶς δὲ καὶ Κανονικῶς κρινομένη, στερεῖται παντελῶς νομίμου θεμελιώσεως καὶ ἰσχύος, καθ' ὅτι ἡ πραξικοπηματικὴ ταύτης ἐνέργεια, ἐγένετο «ἐν πλήρῃ ἐκκλησιαστικῇ κοινω-νία» μετὰ τῆς «παλαιᾶς Ἑγείας», χωρὶς δηλαδή, προηγουμένως νὰ διενεργηθῇ ἡ ἀπαραίτητος πρὸς τοῦτο νενομισμένη διαμαρτυρία καὶ ἀποκήρυξις ταύτης, εἰς τρόπον ὥστε πᾶσα ἐπιβληθησομένη ὑπ' αὐτῆς ἐκκλησιαστικὴ ποινὴ πρὸς τὴν «Νέαν Ἑγείαν» νὰ θεωρεῖται ἄκυρος.

Τέλος, θὰ ἦτο κάπως δυνατόν νὰ θεωρηθῇ, τυπικῶς τουλάχιστον ἔγκυρος ἡ «Νέα Ἑγεία», ἐφ' ὅσον πρὸ τοῦ πραξικοπήματός της ἀπεκήρυττεν ὀλοπροθύμως καὶ ἐν φρονήματι πάσης ταπεινώσεως καὶ εἰλικρινείας, πάντας τοὺς ὡς ἀνωτέρω προανεπτύξαμεν λόγους καὶ προϋποθέσεις, βάσει τῶν ὁποίων ἡ ἐν λόγῳ νέα «Ἑγεία» σ υ ν ε χ ί ζ ε ι νὰ συγκαταλέγεται μετὰ τῆς Παρασυναγωγῆς τῶν Γ.Ο.Χ.

Τοῦτο οὐδὲν ἄλλο σημαίνει εἰμὴ καταφανῆ παραχώρησιν Θεοῦ-Κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος-ἴσως δὲ καὶ ὅπως «ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώση τὸ ἔργον ἐκάστου», ἵνα πάλιν «κατὰ παραχώρησιν» «περιπίπτει εἰς ἀδόκιμον νοῦν», ὥστε νὰ ἐπιτελεσθῇ ἡ τελικὴ αὐτοδιάλυσις αὐτῶν, διότι ὄντως «μωραίνει Θεὸς λαὸν ὃν βούλεται ἀπωλέση».

Τὸ πιστὸν ὅμως λῆμμα τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ δὴ τὸ ἐναπομείναν Ἱερατεῖον καὶ ὁ ὑπ' αὐτῶν Μοναχισμὸς, δέον νὰ παραμείνη θεματοφύλαξ τοῦ ἀρχικοῦ-ἰδρυτικοῦ σ κ ο π ο ὕ τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν ἀγῶνος καὶ νὰ ἀποτελέσῃ τὸ «μικρὸν Ποίμνιον» διότι κατὰ τὴν ἀψευδῆ ὑπόσχεσιν τοῦ Κυρίου «οὐ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν», μακρὰν οὕτω ὄντες πάσης πεπλανημένης καὶ παρασυναγωγῆς Ἑγείας, διότι «κάλλιον ὑπὸ μηδενὸς ἄρχεσθαι ἢ ὑπὸ κακῶν ἄγεσθαι» καὶ οὕτω ἀξιωθῆ τῆς θεαρέστου καὶ γνησίας Ἑγείας αὐτοῦ ὡς καὶ ὅτε ὁ Κύριος ἐπιτρέψῃ. Τὸν λόγον ὅμως ἐν προκειμένῳ ἔχει καὶ πάλιν τὸ "Ἁγιον" Ὅρος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀναμένεται νὰ δοθῇ ἡ σωτήριος κατεύθυνσις.

Εἶναι βεβαίως γεγονός, ὅτι καὶ εἰς τὸ πιστὸν Πλήρωμα τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπικρατεῖ, ἐν πολλοῖς, ἡ ἀντίληψις καὶ ὁ φόβος, ὅτι ἡ ἀπο-

τείχισίς του ἐκ τῆς σημερινῆς «Ἑγείας» αὐτοῦ, θὰ καταστήσῃ τοῦτο ἐκκλησιαστικῶς ἀ κ έ φ α λ ο ν! Ἡ περίπτωση ὁμοῦς αὕτη, Κανονικῶς κρινομένη, τυγχάνει ἀσταθῆς καὶ ἀβάσιμος, δεδομένου ὅτι στερεῖται παντελῶς Κανονικοῦ ἐρείσματος καὶ κύρους, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐλέγχεται ὡς πεπλανημένη, καθόσον ἡ ἐν προκειμένῳ ἀποτειχίσις ἐκ τῆς «κατεγνωσθείσης» ἤδη «Ἑγείας» αὐτοῦ, τυγχάνει ἔνεκα τῶν προεκτεθέντων λόγων ἐ π ι β ε β λ η μ έ ν η, βάσει τῶν οἰκείων τῆς Ἐκκλησίας Διατάξεων.

Τὸ καθῆκον τοῦτο δέον νὰ θεωρηθῇ ἀπαραίτητον ἐκ μέρους τοῦ ὡς ἄνω Πλήρωματος, κατὰ τὸν ἴδιον ἀκριβῶς τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἐθεώρησεν ἐπίσης ἀπαραίτητον τὴν ἀποτειχίσιν του ἐκ τῆς ὁμοίως «κατεγνωσθείσης» ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἑγείας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸ 1924, ὅτε δηλαδή, δὲν ἐθεωρήθη -καὶ τότε- «ἀ κ έ φ α λ ο ν».

Ἡ ἐν προκειμένῳ ὄθεν ἀποτειχίσις του ἐκ τῆς ἐκκλησιολογικῶς ἐκπεσούσης νῦν «Ἑγείας» αὐτοῦ, θεωρεῖται καὶ τυγχάνει ἀ π α ρ α ί τ η τ ο ς, ἐὰν πράγματι τὸ ἐν λόγῳ Πλήρωμα τῶν Γ.Ο.Χ. -Κληρὸς καὶ λαὸς- θέλει νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ ὀρθόδοξος αὐτοῦ ιδιότης καὶ ὑπόστασις τυγχάνει ὄ ν τ ω ς γ ν η σ ί α καὶ ἀ κ α ι ν ο τ ό μ η τ ο ς καὶ ἐὰν ἐπιποθεῖ πράγματι νὰ διατηρήσῃ ἀκαινοτόμητον θυσιαστήριον καὶ «κ α θ α ρ à ν θ υ σ ί α ν», πρᾶγμα ὅπερ δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ, ἐφ' ὅσον θὰ συνεχίζῃ νὰ κοινοῦν μετὰ τῆς σημερινῆς Παρασυναγωγῆς «Ἑγείας» αὐτοῦ.

Οὐδεὶς συνεπῶς Κανονικὸς λόγος δύναται νὰ θεμελιώσῃ περίπτωσιν «Φατρείας ἢ Τυρείας» ἢ ἀνταρσίας καὶ ἀπειθείας, ὥστε νὰ καταστήσῃ τοὺς ἐν προκειμένῳ ἀποτειχιζομένους, πράγματι «ἀκεφάλους» ἢ «Πρεσβυτεριανούς». Οἱ λόγοι οὗτοι ἰσχύουν τότε μόνον, ὅταν τὸ Πλήρωμα ἀποτειχισθῇ ἀντικανονικῶς ἐκ τῶν ποιμένων του, ἤτοι, ὅταν οὗτοι δὲν τυγχάνουν «σφαλλόμενοι» ἢ «κατεγνωσμένοι» Κανονικῶς.

Δικαίως λοιπόν, ἐν προκειμένῳ, τὸ δοκιμαζόμενον ἤδη ὑπὸ ἰσχυρᾶς «κρίσεως συνειδήσεως» πιστὸν Πλήρωμα ἐπὶ τοῦ «τὶ δέον γενέσθαι» ἀ π ώ λ ε σ ε τελείως τὴν ἔναντι τῆς «Ἑγείας» αὐτοῦ «καλὴν μαρτυρίαν» καὶ πνευματικὴν ἐ μ π ι σ τ ω σ ύ ν η ν, ἔνεκα τῆς ἐσχάτης ταύτης ἐκκλησιολογικῆς καὶ Κανονικῆς κ α τ α π τ ώ σ ε ω ς αὐτῆς!

Τούτου ἔνεκα, ἀμφότεραι αἱ νῦν «Ἑγείαι» τῶν Γ.Ο.Χ., ἡ τε κατεστημένη καὶ ἡ αὐθαίρετος, κατέστησαν ἑαυτὰς «ἐ κ κ η ρ ύ -

κ τ ο υ ς» ἔναντι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτῶν Πληρώματος, τόσον μὲν διότι αὐταὶ ἀ π έ σ τ η σ α ν ἐκ τοῦ ὑπὸ τῆς ἰδρυτικῆς Ἑγείας τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καθορισθέντος ἀρχικοῦ σ κ ο π ο ὺ καὶ τῆς κατευθυντηρίου αὐτοῦ γραμμῆς καὶ πορείας, ὅσον καὶ ἔνεκα ἐλλείψεως Κανονικοῦ κύρους καὶ συνεπειᾶς ἐπὶ βασικωτάτων ἐν αὐτοῖς ἐκκλησιαστικῶν πράξεων καὶ ἐνεργειῶν, μὴ δυναμένων, σημειωτέον, «ἐ κ τ ῶ ν ὑ σ τ έ ρ ω ν νὰ ἐπανορθῶσι Κανονικῶς», ὡς λίαν ἐ σ φ α λ μ έ ν ω ς πιστεύεται, (καὶ μάλιστα ἐκ μέρους τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, τῆς μὴ, ὡς γνωστόν, ἀκαινοτομήτως πορευομένης, λόγω τῆς κοινωνίας αὐτῆς μετ' ἄλλων Ἑκκλησιῶν...) εἰμὴ Μ Ο Ν Ο Ν κατόπιν «Διαγνώμης» ὁ ρ θ ο τ ο μ ο ὕ σ η ς «Συνόδου».

ΜΕΧΡΙ ΤΟΤΕ ὁμως, ἄ π α σ α ι αῖ νῦν «Ἑγείαι» τῶν Γ.Ο.Χ. ἀνεξαιρέτως, (Ματθαίου, Αὐξεντίου, Ἀκακίου καὶ Καλλίστου) ἐφ' ὅσον θὰ ἐπιμένουν νὰ θεωροῦνται τοιαῦτα καὶ δὲν θὰ θελήσουν «ἐν μετανοίᾳ ἀξιολόγῳ (νὰ) ἐπιστρέψουν» ὡς Α Π Λ Α πλέον μέλη τοῦ πληρώματος τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὸν ἀρχικὸν ΣΚΟΠΟΝ τοῦ ἀγῶνος -περὶ οὗ ἐν συνεχείᾳ ἀναπτύσσομεν-ἀναποφεύκτως αὐταὶ θὰ συνεχίζωσι νὰ παραμένουν Υ Π Ο Δ Ι Κ Ο Ι καὶ θὰ θεωροῦνται καὶ θὰ τυγχάνουν αὐτόχρονα Παρασυναγωγή.

19. ΠΡΟΦΑΝΗΣ ΑΣΥΝΕΠΕΙΑ

Ἐπειδὴ ὁμως συμβαίνει ἐν προκειμένῳ νὰ ἐπικρατῇ ἡ ἀποψις, ὅτι ὁ ἐκ τῶν Ἐπισκόπων τῶν Γ.Ο.Χ Σεβ. κ. Πέτρος τυγχάνει ἀπροκριμάτιστος, ὡς μὴ ἐνυπογράφως ἀποδεχθεὶς τὸ διὰ τῆς προρρηθείσης ἐγκυκλίου (No 1191) διακηρυχθὲν πεπλανημένον φρόνημα τῆς Παρασυναγωγῆς τῶν Γ.Ο.Χ, τούτου ἔνεκα ὀφείλομεν νὰ διευκρινήσωμεν ἐκ λόγων κανονικῆς συνεπειᾶς καὶ ἀντικειμενικότητος, ὅτι τοῦτο ἀφίσταται τῆς ἀληθείας καὶ π ρ α γ μ α τ ι κ ὅ τ η τ ο ς, καθόσον οὗτος, πλὴν μιᾶς ἀρνήσεως ὑπογραφῆς τῆς ὡς ἄνω ἐγκυκλίου, οὐδεμίαν ἄλλην ἔ λ α β ε θ έ σ ι ν, ὡς ἐνεδείκνυτο, ἔναντι τῶν προκυψάντων κανονικῶν συνεπειῶν, τόσον ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς διαγραφῆς ἢ ἀποκηρύξεώς του ἐκ τῆς «Συνόδου τῆς Κάνιγγος», ὅσον καὶ τῆς ἐν συνεχείᾳ ὑπ' αὐτῆς προσλήψεως καὶ ἐνσωματώσεως τοῦ «Κορινθίας» Καλλίστου.

Οὐχὶ δὲ μόνον ὁ ἐν λόγῳ Ἱεράρχης δὲν ἐτήρησεν, ὡς μὴ ὄφειλε, τὴν δέουσαν στάσιν ἔναντι τῶν, ὡς ἀνωτέρω κατεδείχθη, ἀποστατησάντων ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ σκοποῦ τοῦ Παλ/κοῦ ἀγῶνος, συναδέλφων του, ἀλλ' ἐπέδειξε καταφανεστάτην ἐν προκειμένῳ ἀσυνέπειαν, δεδομένου ὅτι οὗτος, ὅπως ἀντιθέτως, ἀ π ο δ ἔ χ ε τ α ι, ἐ π ι δ ι ὴ κ ε ι καὶ δ ι α τ η ρ ε ῖ πλήρη ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ Ἱεραρχῶν - μελῶν, ὁμοφρόνων κατὰ πάντα καὶ ἀνηκόντων τῇ Παρασυναγωγῇ τῶν Γ.Ο.Χ, ὡς καὶ τοῦ Ἱερατείου αὐτῆς. Τοῦτο ἄλλωστε, θεωρεῖ ἰδιάζουσαν ἱκανοποίησίν του, ὡς τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐν ἡ περιπτώσει δυνηθῆ νὰ ἐπικοινωνήσῃ καὶ μετὰ Ἱεραρχῶν τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ἀδιαφορῶν ἀν αὐτῆ μνημονεύῃ ἢ κοινωνῇ μετὰ νεοημερολογιτῶν ἢ οἰκουμενιστῶν!

Προσέτι δέ, κατὰ τὰ ἐν τῷ «Πυρσῶ...» αὐτοῦ, (No 53) καταχειροκροτεῖ καὶ μετὰ «ἰδιαιτέρας χαρᾶς, χαιρετίζει τὴν ἔνταξιν τοῦ Ἁγίου Κορινθίας...εὐχόμενος ὅπως (τοῦτο) μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι ἐπίσκοποι τῆς Κερατέας», οὐδόπως διερωτώμενος ἐὰν τὰ παρασυναγωγή στοιχεῖα, συναπτόμενα, εἶναι ποτὲ δυνατόν, ὑπὸ τοιαῦτα πεπλανημένα φρονήματα ἐξουθενώσαντα καὶ τελείως καταρρακώσαντα τὸ πνευματικὸν γόητρον καὶ τὴν Κανονικὴν ὑπόστασιν τοῦ Παλ-κοῦ ἀγῶνος, νὰ «ἐπιφέρουν τὴν περιπόθητον ἔνωσιν καὶ εἰρήνην εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας»!»,

Πῶς συμβαίνει ὁμοῦς νὰ ἐλησμόνησεν ὁ ἐν λόγῳ ἐπίσκοπος τὰς ὀρθὰς πεποιθήσεις καὶ τὴν Κανονικὴν πορείαν καὶ τὸν βασικὸν σκοπὸν καὶ κατεύθυνσιν τοῦ Παλ/κοῦ ἀγῶνος, ἅτινα ἀποτελοῦσαν «τὸ φωτεινὸν παράδειγμα τοῦ Μεγάλου Ἱεράρχου καὶ ὁμολογητοῦ τῆς Πίστεως Πανιερωτάτου Χρυσοστόμου», τὸν ὁποῖον, ὡς ὑπογραμμίζει εἰς τὴν ἐκ Ν. Ἰόρκης ἀπὸ 29-5-1953 ἐπιστολὴν του πρὸς τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ ἐν Ἀθήναις Γ.Φ.Τ.Π.Ε, οὗτος ἠκολούθει κατόπιν διώξεων, φυλακίσεων καὶ παντοίων δεινῶν» καὶ τὸ ὁποῖον φωτεινὸν παράδειγμα τόσον ἀβασσανίστως νῦν ἀθετεῖ; Τί ἕτερον τοῦτου σημαίνει ὅτι ἐπικοινωνεῖ, χαιρετίζει καὶ εὐχεται διὰ τὴν στενωτέραν σύνδεσιν καὶ συνοχὴν καὶ τὴν ἐν γένει ἐδραίωσιν τῆς Ματθαϊκῆς πλάνης ἐν τῇ ἡγεσίᾳ τῶν Γ.Ο.Χ., γνωστοῦ ὄντος ἄλλωστε, ὅτι ἡ προκάτοχος ἰδρυτικὴ ἡγεσία τοῦ Παλ-κοῦ ἀγῶνος ἀ π ε κ ἠ ρ υ ξ ε ν ὡς Παρασυναγωγὴν τὴν Ματθαϊκὴν ἡγεσίαν, ἥτις τυγχάνει τοιαύτη καὶ μέχρι τῆς σήμερον;

Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, τί νόημα ἔχει (τότε) τόσον ἢ ἐκ μέ-

ρους αὐτοῦ διαφωνία καὶ ἄρνησις τῆς ὑπογραφῆς τῆς προρρηθείσης ἐγκυκλίου, ὅσον καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς, ἐν γένει, «ἀντίδρασις» του, ὥστε νὰ καταλήξουν ταῦτα εἰς διαγραφὴν καὶ ἀποκήρυξίν του παρὰ τῶν «Συνοδικῶν» συναδέλφων αὐτοῦ;

Πῶς, λοιπόν, ἀνέχεται ὁ ἅγιος Ἀστορίας νὰ ἐπικοινωνῆ καὶ συνεργάζεται μετὰ συναδέλφων του μὴ ἐχόντων κ ο ι ν ἤ ν με αὐτὸν π ο ρ ε ί α ν καὶ κοινὸν π ι σ τ ε ύ ω; Πάντως, ὅσον βέβαιον καὶ ἀληθὲς τυγχάνει, ὅτι ἡ στάσις αὕτη ἀποτελεῖ κατάκριτον πράξιν ἐνόχου συμβιβασμοῦ, τοσοῦτον, ἐξ ἀντιθέτου, ματαία καὶ ἀνεπίτρεπτος καθίσταται πᾶσα προσπάθεια συμβιβασμοῦ τῶν ἀσυμβιβάστων, καθότι, δέον νὰ σημειωθῆ σοβαρῶς, ὅτι, ἐν προκειμένῳ, δὲν τίθεται ἀπλῶς θέμα «ἐνώσεως καὶ ἀγάπης», ὡς τόσον ἀφελῶς ἐξελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ ἐπισκόπου, ἀλλὰ θέμα ὑ π ο σ τ ᾶ σ ε ω ς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. γενικῶς, τοῦθ' ὅπερ ἐξ βάθρων κλονίζει ἢ κατὰ πάντα ἀ φ ο μ ο ί ω σ ι ς τῆς ἡγεσίας τοῦ Αὐξεντίου πρὸς τὴν πεπλανημένην Ματθαϊκὴν Παρασυναγωγὴν, ὡς ἐν τοῖς ἄνω ἔφθημεν εἰπόντες.

20. ΕΝΝΟΙΑ ΖΗΛΩΤΙΣΜΟΥ

Ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀνωτέρω καὶ ἔνεκα τῆς συντελουμένης σήμερον πολυμόρφου προδοσίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, πρέπον θεωρεῖται νὰ τονισθῆ, ὅτι ἡ ἀπόλυτος γενικὴ καὶ ἀδιάκριτος κ α τ ᾶ κ ρ ι σ ι ς τοῦ «ζηλωτισμοῦ», ἀποτελεῖ κατ' ἀρχὴν, καταφανῆ ἀδ ι κ ί α ν εἰς βάρος τοῦ ὄντως γνησίως ἀγωνιζομένου πιστοῦ καὶ ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ ἐννοία τοῦ ζηλωτισμοῦ εἶναι ἀμφίπλευρος καὶ εὐρεῖα, τυγχάνει ε ὑ ό λ ι σ θ ο ς πᾶς ἐπ' αὐτοῦ γ ε ν ι κ ό ς χαρακτηρισμὸς καὶ δὴ ἀβασσάνιστος τοιοῦτος, καθότι ἄνευ τῆς διαστολῆς τοῦ πεπλανημένου ἢ τοῦ «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν», ἀπὸ τοῦ «Θείου ζήλου», θὰ ἐγγίσωμεν ὅπωςδῆποτε τὰ ὄρια τῆς δυσφημίσεως τοῦ Πατερικοῦ καὶ τοῦ ἐν γένει πνεύματος τῆς Πράξεως τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον συνιστᾶ καὶ προτρέπει παντοῦ καὶ πάντοτε, τὴν ἐν «ζ έ ο ν τ ι π ν ε ύ μ α τ ι» «τῷ Κυρίῳ ἐκδούλευσιν».

Ἐξ ἄλλου μία τοιαύτη καταδίκη τοῦ ζηλωτισμοῦ οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν παγμάτωσιν τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας καὶ τοῦ ἐπιτασσομένου καθήκοντος, ἀλλὰ θὰ π ε ρ ι ο ρ ί ζ η πάντοτε ἡμᾶς «ἐν φόβῳ καὶ δειλίᾳ» ὅπως ἀντιμετωπίζομεν τὴν στάσιν τῶν «φθορέων ποιμένων» λίαν ἰ κ ε τ ε υ τ ι κ ῶ ς ὑπομιμνήσκοντες αὐ-

τοῖς ὄπως «μὴ προχωροῦν εἰς καινοτομίας περὶ τὴν πίστιν» καὶ καθίστανται οὕτω «ἀντίθετοι πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδοξίας», τοῦτέστιν ἄ ν τ ο ρ θ ό δ ο ξ ο ι ὡσεὶ νὰ ἦτο δι' ἡμᾶς ἀδιάφορος ἡ θέσις καὶ τὸ μέτρον τῆς ἀποστασίας εἰς ὃ οὔτοι σήμερον εὐρίσκονται προκεχωρηκότες, ἢ ὡσεὶ νὰ ἦτο δυνατόν ὄπως ἡ κατάστασις αὕτη ἀντιμετωπισθῆ Κανονικῶς, διὰ μιᾶς «παρακλητικῆς» ὑπομνήσεως καὶ μόνον.

Πλὴν ὅμως τούτου, θὰ ἀναγκάζῃ ἡμᾶς-πρὸ πάσης ὑπὸ τοῦ θεοῦ ζήλου ἐνδεικνυομένης θεαρέστου ἀποφάσεως- νὰ καταλήγωμεν πάντοτε εἰς διαφόρους παρεμφερεῖς συμβιβασμοὺς καὶ προφάσεις, ἔστω καὶ ἂν ταῦτα καλύπτονται ὑπὸ τῆς «διακρίσεως» τοῦ «οὔ οὐκ ἦν...» φόβου τῆς «διασπάσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας», ἣτις σημειωτέον, ἐνότης αὐτῆς, ἔχει πρὸ πολλοῦ ἤδη ὄντως κατακερματισθῆ ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν Ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐννοια δὲ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ὄψει τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς κρισιμότητος καὶ ἀποστασίας, εὐρίσκει τὴν ὑπόστασίν της εἰς τὴν συμφωνίαν καὶ σύμπραξιν πάντων τῶν ὑγειῶς σκεπτομένων καὶ φρονούντων πιστῶν. Τοῦτο πολὺ ὀρθῶς τονίζει ὁ Ρῶσος θεολόγος Φλορόφσκυ· «πολὺ συχνὰ (λέγει) τὸ μέτρον τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ μαρτυρία τῆς μειοψηφίας...Εἶναι δυνατόν (συνεχίζει) νὰ ἐξαπλωθοῦν οἱ αἰρετικοὶ παντοῦ καὶ νὰ καταλήξῃ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἱστορίας ἢ νὰ ἀποσυρθῆ εἰς τὴν ἔρημον. Αὐτὸ συνέβη κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ συμβῆ καὶ πάλιν», χωρὶς, βεβαίως ἐκ τούτου νὰ ἀπωλέσῃ τὴν «καθολικότητά» της, ἡ ὁποία δύναται νὰ διασωθῆ ἀκόμη «οὔ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἕμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμί, ἐν μέσῳ αὐτῶν» καὶ οὕτω τὸ «μικρὸν ποίμνιον» νὰ διατηρήσῃ τὴν «ἐσωτερικὴν ὁλότητα καὶ ἀκεραιότητα τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας», δηλαδή, «τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν» Αὐτῆς.

Καίτοι πάντως ἡ Ἐκκλησία «θὰ παραμείνῃ καθολικὴ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος», ὑπὸ τὴν ἐννοιαν βεβαίως «τῆς καθολικῆς πληρότητος τοῦ ἐνὸς Σώματος τοῦ Χριστοῦ» καὶ τῆς «ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως καθολικῆς φύσεως Αὐτῆς» καὶ ἕως οὗ θὰ συνεχίζεται τὸ «μυστήριον τῆς συνάξεως», πάντως ὅταν «ἀποκαλυφθῆ» τὸ μυστήριον τῆς ἐκπτώσεως, «...πάλιν θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ μικρὸν ποίμνιον». «Πλὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;».

Ἐν προκειμένῳ ὄθεν, τὸ θέμα τοῦ «ζηλωτισμοῦ», χρήζει ειδικῆς ἐρεύνης καὶ ἐξετάσεως, λόγω τῶν ἐμφανιζομένων ἐν αὐτῷ ἀντικανονικῶν, ἐν πολλοῖς ἐπιπτώσεων καὶ διαφόρων περιπτωσιακῶν διακυμάνσεων, ὀφειλομένων οὐχὶ εἰς τὸ ἀκραιφνὲς πνεῦμα καὶ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς τὸ γεγονὸς τῆς μὴ ἀνταξίας ἐκπροσωπήσεώς του. Δι' ὃ καὶ ὁ διαχωρισμὸς τῶν περιπτώσεων τοῦ ζήλου τυγχάνει ἀπαραίτητος.

Ἡ γενικὴ, συνεπῶς, ἐκφρασθεῖσα ἄποψις ὅτι «ὁ ζηλωτισμὸς δὲν ἐκφράζει τὴν ὀρθοδοξίαν», εἶναι, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ λεχθῆ, ὅχι κἄτι τὸ ἀπροσδιόνυσον, ἀλλ' αὐτόχρημα διάφορον τῆς πραγματικότητος καὶ ἀληθείας, δεδομένου ὅτι, ὡς διὰ τῶν κατωτέρω προκύπτει, ὀρθοδοξία καὶ ζηλωτισμὸς, σημαίνει ὑπόθεσιν καὶ προϋπόθεσιν.

Τὸ ὅτι ὁ ζηλωτισμὸς ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τῆς ὀρθοδοξίας, τοῦτο τυγχάνει ἐκ τῶν πραγμάτων ἀναμφισβήτητον, δεδομένου ὅτι ὁ μὴ ὑπὸ ζήλου διαπνεόμενος πιστός, οὐδόπως δύναται ν' ἀνταποκριθῆ πρὸς τὰς περὶ ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ὁμολογίας ἐντολὰς καὶ διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὡς καὶ πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κανονικῶς ἐντελλόμενα καὶ ἐπομένως νὰ διατηρήσῃ ἀκαινοτόμητον τὴν ὀρθόδοξον αὐτοῦ ιδιότητα καὶ ὑπόστασιν.

Εἰς αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ὀφείλεται καὶ τὸ σύνηθες φαινόμενον, κατὰ τὸ ὅποιον οἱ πλεῖστοι διακηρύσσουν καὶ δημοσιεύουν, μετὰ περισσοῦ μάλιστα θαυμασμοῦ, πάσας μὲν τὰς περὶ ὀρθοδοξίας διδασκαλίας καὶ ὑποθήκας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, πλὴν ὅμως, ἄμοιροι ζήλου τυγχάνοντες οὗτοι καὶ μὴ δυνάμενοι, ἐνεκα τούτου, νὰ πραγματώσουν τὰ διακηρυσσόμενα, ἀπολλύουσι τὴν ὀρθόδοξον αὐτῶν ιδιότητα, «τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως». Κάθε εἶδους ὁμολογία ὄθεν, ἄνευ τοῦ ἐν ἐπιγνώσει ζήλου, δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ πέραν τοῦ χάρτου καὶ τῆς μελάνης, ἢ πέραν τῆς ἀσκόπου διαμαρτυρίας, ἀλλὰ θὰ καθιστᾷ τὸν οὕτω «ὁμολογοῦντα» πάντοτε μὲν λέγοντα «Κύριε, Κύριε, ...» ἀλλ' οὐδέποτε ποιοῦντα τὸ θέλημα Αὐτοῦ.

Ἐὰν θελήσωμεν πάντως νὰ ἐπιχειρήσωμεν διαχωρισμὸν τῶν μορφῶν τοῦ ζήλου, ἀφεύκτως θὰ καταλήξωμεν εἰς τὴν αὐθεντικὴν μορφήν αὐτοῦ, ἣτις κατὰ τὰ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ἐκφραζόμενα, ἐγκωμιάζεται καὶ ἐπαινεῖται ὡς θεία καὶ θεάρεστος. Ὁ Μέγας Ἀπόστολος Παῦλος, ἐπιδιώκων τὴν σωτηρίαν τῶν Ἰσραηλιτῶν (ρωμ. 1' 2) καὶ μαρτυρῶν ὄντως περὶ τοῦ «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» θείου ζήλου,

οὐχὶ μόνον, οὐδόλως κατακρίνει τοὺς ἔχοντας τοῦτον Ἰσραηλίτας, καθὼς, ὡς μὴ ὄφειλε, συμβαίνει τοῦτο κατὰ τῶν ἔστω καὶ παραπαιόντων ζηλωτῶν τῆς σήμερον, ἀλλὰ θεωρεῖ **χ ρ ε ο ς** «σφοδρῶς ἐπιθυμῶν ἀπὸ καρδίας» καὶ καθηκόντως «δεόμενος τῷ Θεῷ», νὰ δώσῃ «μαρτυρίαν δι' αὐτοὺς ὅτι ἔχουν ζῆλον διὰ τὸν Θεόν, ἀλλὰ δὲν διευθύνεται οὗτος ἀπὸ ὀρθῆν καὶ πλήρη περὶ Θεοῦ...γνώσιν», ἐπιθυμῶν οὕτω, ὅπως, ἀντὶ τῆς εἰθιζομένης σήμερον εὐκόλου κατακρίσεως τοῦ ζηλωτισμοῦ, **σ υ μ π λ η ρ ὡ σ η** τὸ ἐλλεῖπον αὐτοῖς κενὸν τῆς ἀληθοῦς γνώσεως.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπομένως, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραβληθῇ καὶ ἐξισωθῇ, κατὰ τοιοῦτον μάλιστα γενικὸν τρόπον, ἢ ἐκ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ προξενουμένη φθορὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, μὲ τὴν θεάρεστον ὁμολογιακὴν παρρησίαν τὴν ὁποίαν προσφέρει ὁ Ζηλωτισμός, ἢ πνευματικὴ αὕτη τροχοπέδη τῆς συνεχιζομένης ἀποστασίας.

Μία ὁμως εἰδικωτέρα ἐπισκόπησις περὶ τοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Ζηλωτισμοῦ καὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐν προκειμένῳ ἀναπτυχθέντος θέματος, μαρτυρεῖ ἀντικειμενικώτατα, τὰ ἀκόλουθα:

21. ΖΗΛΩΤΑΙ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

α) ΦΑΕΙΝΗ ΠΛΕΥΡΑ

Οἱ μὲν Ἁγιορεῖται «Ζηλωταί», ἔνεκα σεβασμοῦ καὶ ὑπακοῆς πρὸς τὴν Πατερικὴν Διδασκαλίαν καὶ τὰς Διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας, (ἐκτὸς ἐκείνων τὰς ὁποίας, ὡς μὴ ὄφειλε καταφανῶς παραθεωροῦν, ὡς π.χ. τὰς περὶ «Εὐχαριστιακῆς συμμετοχῆς» -μέχρις ἐκκλησιαστικοῦ χωρισμοῦ- καὶ ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν ἀντικανονικότητα «τῶν Συνεισάκτων» ἦτοι: Διαμονή-συναγελασμός Κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ καὶ τάξεως ἐν Μοναζούσαις) ἀπετειχίσθησαν ἔνεκα τῶν προδηλωθέντων Κανονικῶν λόγων, τῆς Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν Ἀρχῆς.

Διὰ τῆς πράξεώς των ταύτης οὗτοι, κρινόμενοι «ὡς ὀρθόδοξοι», ὡς πρὸς τὸ περὶ Πίστεως θέμα, κατὰ τὴν ἐτυμηγορίαν τοῦ Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Πρωτο-δευτέρας ἀγίας Συνόδου, ἐπέτυχον οὐ μόνον τὴν διασφάλισιν τῆς ὀρθοδόξου ἰδιότητός των, ἀλλὰ καὶ διέσωσαν καὶ διετήρησαν τὸ ἀκαινοτομήτως ὀρθόδοξον λῆμμα τοῦ

Ἁγιορειτικοῦ Μοναχισμοῦ, ὁμοῦ δὲ καὶ τὸν προορισμὸν καὶ τὴν ὑψίστην ἀνὰ τὸν ὀρθόδοξον κόσμον, ἱερὰν αὐτοῦ ἀποστολήν. Τοῦτο ἀποτελεῖ, πράγματι, τὴν φαεινὴν πλευρὰν καὶ δράσιν τῶν «Ζηλωτῶν» Πατέρων τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἧτις δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβητήσεως, ὡς ἀποτελοῦσα εὐεργετικὴν προσφορὰν εἰς τὸν τομέα τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀκρίβειας καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὀρθοδόξου ἀγωνιστικότητος. Τοιοῦτοτρόπως δὲ οὗτοι, ὄντως ἐξεπλήρωσαν πράξει, μίαν προσφάτως δημοσιευθεῖσαν ὠραίαν ὁμολογίαν: «ἢμποροῦμεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ἢμποροῦμεν καὶ νὰ ἀποθάνωμεν, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ συμβιβασθῶμεν».

Πᾶς συνεπῶς Ζηλωτῆς πιστός, ἀνεξαρτήτως τόπου καὶ χώρου, ἀνήκει εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν γενικῶς, εἰδικῶς δὲ οἱ Ἁγιορεῖται τοιοῦτοι, ὑπάγονται ἐκκλησιαστικῶς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἀποτειχισθέντες ὁμῶς ἐξ αὐτοῦ ἕνεκα τῆς προρρηθείσης ἀποστασίας, δὲν ἐξαρτῶνται σήμερον ποιμαντικῶς ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ θεωροῦσι κοινωνικὴν πάσαν ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν μὴ κοινωνοῦσαν μετ' αὐτοῦ. Καὶ οὗτοι μὲν, ἀποτειχισθέντες Κανονικῶς ἵνα μὴ μετέχῃ τῆς διακηρυσσομένης κακοδοξίας καὶ αἰρέσεως ὡς καὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος, διασώζουσι ἀκεραίαν τὴν ὑπόστασιν τοῦ ὀρθοδόξου βιώματος ἐν τῷ Πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας, τοῦθ' ὅπερ καθιστᾷ αὐτοὺς ἀσφαλῶς, ἐντὸς Αὐτῆς εὐρισκομένους.

Κατὰ ταῦτα, ἡ πράξις αὕτη καὶ θέσις τῶν περὶ οὗ ὁ λόγος Ζηλωτῶν, δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι θὰ παραμείνῃ πάντοτε φωτεινὴ καὶ ἀξία τιμῆς καὶ ἐπαίνου, μὴ δυναμένη ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐπηρεασθῇ ἢ ἀμαυρωθῇ συνεπεία τῶν ἀπευκταίων ἐπιδράσεων τῶν προερχομένων ἐκ τῆς μελανῆς πλευρᾶς, ἕνεκα τῆς ἐσχάτως ἰδίως, ὑπ' αὐτῶν τηρουμένης θέσεως καὶ τακτικῆς των.

β) ΜΕΛΑΝΗ ΠΛΕΥΡΑ

Τὴν περίπτωσιν ταύτην σημειοῦμεν διὰ λόγους συνεπείας καὶ ἀντικειμενικότητος, δεδομένου ὅτι ὡς γνωστὸν ἡ μελανὴ πλευρὰ τῶν ἐν λόγῳ «Ζηλωτῶν» τυγχάνει ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος πρὸς τὴν φαεινὴν τοιαύτην, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οὗτοι ἀπωλέσαντες τὸν δέοντα ἐκκλησιολογικὸν προσανατολισμὸν καὶ παρὰ τὰς δημοσιευθείσας σχετικὰς διαφωτιστικὰς συστάσεις ἐνίων διαφωνούντων πρὸς αὐτοὺς συναδέλφων των,

ἐξ ε τ ρ ά π η σ α ν μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ καταντήσουν νὰ ἀποδεχθοῦν (ἄλλοι μὲν σιωπηρῶς, ἀδυνατοῦντες, δηλαδὴ νὰ καθορίσουν σαφῶς τὴν θέσιν των, ἄλλοι δὲ ἐκ πεποιθήσεως) τὸ πεπλανημένον καὶ Κανονικῶς ἀπαράδεκτον καὶ κατακριτέον φρόνημα «τῆς ἀπωλείας τῆς χάριτος ἢ ἀκυρότητος τῶν νεοσημερολογητικῶν Μυστηρίων», ἐξ οὗ καὶ προβαίνωσιν εἰς «ἀναμυρώσεις» καὶ λοιπὰς Κανονικῶς κολαζομένας πράξεις.

Θεωροῦσι, πρὸς τούτοις τὴν καθ' ὄλου Ἐκκλησίαν «ἐνεργεῖα» αἰρετικὴν, δι' ἧ καὶ ἡ ἡγεσία τῶν «Ματθαϊκῶν» προέβη εἰς παρασκευὴν «ἀγίου Μύρου», διακηρύξασα ἅμα ὅτι ὑποκατέστησε ταύτην δι' ἰδίας αὐτῆς «Συνοδικῆς» Ἱεραρχίας.

Ταῦτα ἐνεργοῦσιν οἱ ἀνωτέρω, οὐχὶ μόνον παρὰ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ ἔννοιαν Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, ἀλλὰ καὶ κατ' ἀντίθεσιν αὐτοῦ τούτου τοῦ πρωταρχικοῦ σ κ ο π ο ὕ ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἀπειχεῖσθησαν, λόγῳ τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος, ἐκ τῆς Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν Ἀρχῆς.

Ἡ ἀνωτέρω παρέκκλισις τῶν Ἀγιορειτῶν «Ζηλωτῶν» ἐκ τοῦ κανονικοῦ δέοντος, ἣτις καὶ ἀποτελεῖ τὴν μελανὴν πλευρὰν τῆς τακτικῆς αὐτῶν καὶ πολιτείας (ἐκτὸς μονάδων ἐξ αὐτῶν), δύναται νὰ κριθῆ ὡς ἀπαράδεκτος καὶ κατακριτέα, δεδομένου ὅτι οὗτοι ὑπεχρεοῦντο οὐχὶ μόνον ὅπως μὴ συμφωνήσωσι πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς κοινωνικῆς πρὸς αὐτοὺς ἡγεσίας τῶν Γ.Ο.Χ. κακῶς διακηρυχθέντα, ἀλλ' ὅπως, καθηκόντως προβῶσιν εἰς τὴν δέουσαν ἀ π ο κ ή ρ υ ξ ι ν αὐτῶν, δεδομένου ὅτι οἱ ἐξ αὐτῶν παράγοντες εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωσι καλῶς τὸ μέγεθος καὶ τοὺς λόγους τῆς προκειμένης αὐτῶν ἐκτροπῆς.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκτροπὴ αὕτη ἀ μ α υ ρ ο ῖ τελείως τὸν ἀντικειμενικὸν σ κ ο π ὸ ν, τόσον τοῦ Ἀγιορειτικοῦ ζηλωτισμοῦ ὅσον καὶ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῶν Γ.Ο.Χ., τούτου ἔνεκα θεωροῦμεν ἀναγκαίως πρέπον νὰ διασαφήσωμεν ἐν προκειμένῳ ὅτι, λέγοντες ἐκτροπὴν τῶν Γ.Ο.Χ., δὲν πρέπει νὰ ἐννοοῦμεν ὅτι ἐν αὐτῇ περιλαμβάνεται τὸ ἐκ τῶν πιστῶν-λαϊκῶν ἀποτελούμενον ἀπλοῦν Πλήρωμα αὐτῶν, ἀλλ' ἐννοοῦμεν, κυρίως, τὴν αὐτῶν Ἱερασίαν καὶ τὸ Ἱερατεῖον μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὴν Μοναχικοῦ γενικῶς στοιχείου καὶ λοιπῶν ἐν γ ν ὡ σ ε ι ἀκολουθούντων καὶ κοινωνούντων αὐτὴν στελεχῶν καὶ παραγόντων.

Ὁ διαχωρισμὸς οὗτος ἐπικροτεῖται καὶ ἐνδείκνυται τόσον ἐκ τῆς πραγματικότητος ὅσον καὶ ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς Πράξεως τῆς

Ἐκκλησίας, καθ' ἣν, κατὰ τὰ «Πρακτικὰ τῶν Συνόδων» καὶ συγκεκριμένως μετὰ τὸν σάλον τῆς εἰκονομαχίας, διαφόρως, ὡς γνωστόν, κατελογίσθη ἡ εὐθύνη διὰ τὴν τότε ἐνοχὴν τῶν ἐκπεσόντων ἀρχιερέων, τοῦ ἱερατείου, τῶν Μοναχῶν κ.λ.π.

22. ΣΚΟΠΟΣ Ι. ΑΓΩΝΟΣ Γ.Ο.Χ.

Ὡς γνωστόν, ἡ Κανονικὴ ἀποτειχίσις τοῦ τμήματος τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Γ.Ο.Χ.-Παλαιοημερολογίται) ὡς καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (Ζηλωταί-Ἀγίου Ὁρους) ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἀρχῆς, ἐγένετο βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων 31ου Ἀπ/κοῦ καὶ 15ου τῆς Πρωτο-δευτέρας ἀγίας Συνόδου, ἔνεκα τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ 1924, ἣτις καὶ κατέστησε σχισματικὴν «δυνάμει» τὴν Ἱεραρχίαν τῶν ἀνωτέρω Ἐκκλησιῶν. (Βλέπε: «Τὸ ἡμερολογιακὸν σχίσμα...» καὶ β) «Κανονικὴ Θεώρησις τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Σχίσματος»-ἀπάντησις εἰς «Ὁρθόδοξον Τύπον»-Θεοδωρήτου Μοναχοῦ 1973 καὶ 76).

Μόνος σκοπός, συνεπῶς, τῆς Κανονικῆς Πράξεως καὶ ἐνεργείας ταύτης καὶ τῆς ἔνεκα τούτου συνεχιζομένης ὁμολογιακῆς πορείας, τοῦ ἱεροῦ, δηλαδή, ἀγῶνος τοῦ τμήματος τῶν ὡς ἄνω Ἐκκλησιῶν, βάσει τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἀποτειχίσεως αὐτοῦ εἶναι, ἐφ' ἑνὸς μὲν ὅπως πραγματωθῆ ἡ νενομισμένη ἀποκήρυξις τῆς καινοτομίας καὶ ἡ κατὰ τῶν διαπραξάντων ταύτην ἐπιβεβλημένη διαμαρτυρία, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως, συνεπεία ταύτης, συνειδητοποιηθῆ τὸ ἀντιπαροδοσιακὸν καὶ ἀπαράδεκτον τῆς ὅλως ἀντικανονικῶς διενεργηθείσης ἐν λόγῳ καινοτομίας καὶ τέλος, ὅπως διασωθῆ καὶ διατηρηθῆ τὸ ἀκαίνοτόμητον τοῦ ὀρθοδόξου παραδοσιακοῦ βιώματος ἐν τῷ Πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀνασχεθῆ, ἀκολούθως τὸ ἐκ τῆς καινοτομίας σχίσμα καὶ αἱ ἐξ αὐτοῦ συνέπειαι καὶ ὑποκινηθῆ οὕτω τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, πρὸς ὀριστικὴν ἀποκατάστασιν τῆς Κανονικῆς εὐρυθμίας καὶ ἐνότητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Δυνάμει τῶν ἀνωτέρω δεδομένων, ὁ προρρηθεὶς ΣΚΟΠΟΣ τοῦ ὡς ἄνω ἀγωνιζομένου Πληρώματος, θεμελιούται ἀπολύτως ἐπὶ πλήρους Κανονικῆς τεκμηριώσεως καὶ τυγχάνει ὡς ἐκ τούτου

πλαισιώμενος ὑπὸ ἐκκλησιαστικοῦ κύρους. Δι' αὐτὸν ἄλλωστε ἀκριβῶς τὸν λόγον, δὲν δύναται, ἐν προκειμένῳ, νὰ ὑποστηριχθῆ, Κανονικῶς, θέμα «ἀκυρότητος Μυστηρίων».

Τὸ κῦρος ὁμῶς τοῦτο, τότε μόνον δύναται νὰ διασωθῆ καὶ διατηρηθῆ ἐπ' αὐτοῦ, (τοῦ σκοποῦ) ἐφ' ὅσον οὗτος ἤθελε παραμείνη ἀ μ ε τ ἄ β λ η τ ο ς ἐντός, δηλαδή, τοῦ πλαισίου τῆς ἀντικειμενικότητος εἰς τὸ ὁποῖον οὗτος ἀφορᾷ.

Βάσει πάντοτε, συνεπῶς, τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ τῆς ἀποτειχίσεως, τὸ ἐν λόγῳ Πλήρωμα «δὲν ἀποτελεῖ ἰ δ ι α ι τ ἔ ρ α ν καὶ ἀνεξάρτητον-ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Ἑλλάδι, διότι οὐδέμια Ἐκκλησία τοῦτο ἀνεγνώρισεν ὡς τοιαύτην, ἀλλ' εἶναι ἐ ν τ ὸ ς τῆς ἀναγνωρισμένης αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὡς μία φ ρ ο υ ρ ἄ, ἥτις φρουρεῖ τὸν θεσμόν τοῦ ὀρθοδόξου Ἐορτολογίου, (νῦν δὲ ἀγωνιζόμενον καὶ κατὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως) ὃν ἠθέτησεν, ὡς μὴ ὄφειλεν ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας...».

Οὕτω δέ, τὸ Πλήρωμα τοῦτο, τὸ ἐπωνομασθὲν πρὸς διάκρισιν «Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί» (Γ.Ο.Χ. ἢ Παλαιοημερολογῖται), διὰ τῆς ἰδρυτικῆς αὐτοῦ ἡγεσίας καὶ τοῦ ὑπ' αὐτῆς κ α θ ο ρ ι σ θ ἔ ν τ ο ς σ κ ο π ο ῦ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος αὐτοῦ, «ἀποτελοῦν τὴν φαεινὴν καὶ ἀλύμαντον πλευρὰν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καθηκόντως «συνεχίζοντες τὴν ἱστορίαν Αὐτῆς ὑπὸ τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν».

Ἐὰν δὲ τὸ Πλήρωμα τοῦτο δὲν διατηρῆ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν ἐπὶ μέρος Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι, ὡς μὴ ὄφειλε, δὲν διέκοψαν κοινωνίαν μετὰ τῶν καινοτομησάντων, ἐν λόγῳ Ἐκκλησιῶν, (Ἑλλάδος καὶ Κων/πόλεως) τοῦτο πράττει καθηκόντως, πρὸς διατήρησιν μὲν τοῦ ἀνωτέρω ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, ἀκολουθῶς δὲ διὰ λόγους διαμαρτυρίας καὶ πρὸς αὐτάς, ἀλλὰ καὶ ἀ π ο δ ο κ ι μ α σ ί α ς διὰ τὴν λίαν κ α τ ἄ κ ρ ι τ ο ν ταύτην στάσιν αὐτῶν καὶ πορείαν.

Ἐφ' ὅσον λοιπόν, ὁ σαφῶς καθορισθεὶς ἀντικειμενικὸς οὗτος σκοπὸς ἀποτελεῖ Κανονικὴν σ υ ν ἔ π ε ι α ν τῆς ἀποτειχίσεως καὶ προϋπόθεσιν αὐτῆς, εἰς τρόπον ὥστε, ἀποτείχισις καὶ σκοπὸς αὐτῆς ν' ἀποτελοῦν ἐν αὐτούσιον καὶ ἀδιαχώριστον στοιχεῖον, πᾶσα, τυχόν, ἐνέργεια ἀ λ λ α γ ῆ ς ἢ μετατροπῆς ἢ ὑπερβάσεως ἐπὶ τῆς συγκεκριμένης προοπτικῆς αὐτοῦ, καθιστᾷ αὐτομάτως τὴν ἐν προκειμένῳ πράξιν τῆς ἀποτειχίσεως ἄ μ ο ι ρ ο ν πάσης ὑ π ο -

σ τ ά σ ε ω ς καὶ Κανονικοῦ κύρους, τοῦθ' ὅπερ κατατάσσει τὸ ἔκτοτε ὄλως ἀ ν τ ι κ α ν ο ν ι κ ῶ ς πλέον, συνεχίζον τὴν ἀποτειχισιν Πλήρωμα ὡς καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡγεσίαν αὐτοῦ, ὀριστικῶς καὶ ἀπολύτως εἰς τὴν θέσιν καὶ τὴν σχισματικὴν ὑποβάθμισιν τῆς Π α ρ α σ υ ν α γ ω γ ῆ ς!

Μὴ ὑπαρχούσης ὡς ἐκ τούτου, ἄλλης λύσεως καὶ διεξόδου, τὸ Πλήρωμα τοῦτο, ἔστω καὶ ἀκουσίως, προτιμᾷ νὰ παραμένῃ διαποιμαινόμενον ὑπὸ τῆς σημερινῆς ἡγεσίας αὐτοῦ, ἀνεξαρτήτως ἂν αὕτη τυγχάνει π ε π τ ω κ υ ῖ α λόγῳ ἐκτροπῆς αὐτῆς ἐκ τοῦ βασικοῦ σκοποῦ τοῦ Παλαιοημερολογητικοῦ ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον αὕτη, τῷ λόγῳ τούτῳ, ἔ π α υ σ ε πλέον κανονικῶς καὶ ἐπαξίως νὰ ἐκπροσωπῇ.

Τὸ Πλήρωμα συνεπῶς, τῶν λαϊκῶν-πιστῶν τῶν Γ.Ο.Χ., δὲν εἶναι ὑπεύθυνον τῆς ἐν λόγῳ ἐκκλησιολογικῆς ἐκτροπῆς καὶ παραβάσεως, δεδομένου ὅτι τούτο, μετὰ τὴν ἀποτειχισίν του ἐκ τῆς κατὰ τὸ 1924 καινοτομησάσης Ἱεραρχίας αὐτοῦ καὶ ἔκτοτε, ἦτο καὶ εἶναι ἀνάγκη ὅπως διαπομαίνεται ὑπὸ τῆς ἡγεσίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐὰν δὲ τοῦτο ἀκολουθῇ σήμερον τὴν πεπλανημένην καὶ παραδυνάγων ταύτην ἡγεσίαν του, τοῦτο πράττει, εἴτε διότι ἀγνοεῖ τὴν σημασίαν καὶ τὸ μέγεθος τῆς πτώσεως αὐτῆς, εἴτε διότι αἰ συνθῆκαι διαποιμάνσεώς του δὲν τοῦ παρέχουν τὴν εὐχέρειαν καὶ δυνατότητα ὅπως προβῇ εἰς ἀποκήρυξιν καὶ ἀκολούθως εἰς τὴν ἐπιβεβλημένην ἀντικατάστασιν αὐτῆς δι' ὑγειῶς φρονούσης καὶ ἀδιαβλήτως πολιτευομένης τοιαύτης, ὡς δηλαδή, ἐξ ἀντιθέτου, ὑ π ο χ ρ ε ο ὕ τ α ι κ α θ η κ ό ν τ ω ς νὰ πράξῃ τὸ ὑπαγόμενον αὐτῇ Ἱερατεῖον, αἱ Μονατικάι αὐτῆς Ἀδελφότητες καὶ λοιποὶ παρ' αὐτῇ ὑπεύθυνοι λαϊκοὶ παράγοντες.

23. ΕΥΘΥΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΔΙΑΣΠΟΡΑΣ

Ἐπεὶ ὁ ὑπεύθυνος ὡσαύτως διὰ τὸ σημερινὸν ὡς ἄνω κατάντημα τῆς Ἱεραρχίας τῶν Γ.Ο.Χ. γενικῶς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἕνεκα τούτου ἐκτροπῆς τῶν Ἀγιορειτῶν «Ζηλωτῶν», τυγχάνει ἀναμφισβητήτως καὶ ἡ Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς (Φλιαρέτου), τόσον ἕνεκα τῆς παρατηρουμένης κοινωνίας αὐτῆς μετ' ἄλλων κοινωνουσῶν τοῖς νεοημερολογίταις καὶ οἰκουμενισταῖς Ἐκκλησιῶν, ὅσον καὶ τοῦ ἀντικανονικοῦ καὶ σκανδαλώδους χειρισμοῦ τοῦ θέματος τῆς «ἀναγνωρίσεως» τῆς (σχισματικῆς ἐναντι τῆς ἐξ ἧς ἔλ-

κει τὴν ἀρχιερατικὴν καταγωγὴν προϊσταμένης αὐτῆς ἀρχῆς) Ματθαϊκῆς Παρασυναγωγῆς καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς ἀφομοιωθείσης πρὸς αὐτὴν σημερινῆς Ἑγείας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος (Αὐξεντίου), παρὰ τὸ γεγονὸς τοῦ περὶ Μυστηρίων δ ι α φ ὀ ρ ο υ φρονήματος αὐτῆς (τῆς Διασπορᾶς) καὶ αὐτῶν (τῶν Γ.Ο.Χ.), τὰς ὁποίας, ἡγεσίας, παρὰ πάντα λόγον Κανονικῆς συνεπείας, συνεχίζει, ὡς μὴ ὄφειλε, νὰ θεωρῆ κοινωνικὰς-ἀδελφὰς Ἐκκλησίας, οὐδόλως μεριμνήσασα ἵνα καθηκόντως ἀπευθύνῃ αὐταῖς τὰς δεούσας συστάσεις, ὡς πρεσβυτέρα ἀδελφὴ Ἐκκλησία, ὥστε νὰ ἀποστήσῃ τῆς διακατεχούσης αὐτὰς πεπλανημένης, ἀντικανονικῆς καὶ παρασυναγωγίου αὐτῶν πορείας.

24. ΣΧΙΣΜΑ «ΔΥΝΑΜΕΙ»

Βάσει ὅθεν, τῆς ἐννοίας καὶ προοπτικῆς τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ τοῦ ἀποτερισθέντος ἀνωτέρω Πληρώματος καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου συνάγεται, ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία ἀντιμετωπίζεται ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦ «δυνάμει» σχίσματος καὶ οὐχὶ τοῦ «ἐνεργεία» τοιοῦτου, ἔνεκα τῆς ὑπὸ τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν-καινοτομησάντων καὶ μὴ-διατηρουμένης μεταξὺ αὐτῶν κοινωνίας.

Ἡ συνεχιζομένη μέχρι σήμερον κοινωνία αὕτη μεταξὺ τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, παρὰ τὴν ἀντενδεικνυομένην Κανονικῶς, ἀντιπαραδοσιακὴν αὐτῆς ὑπόστασιν, δὲν παύει νὰ ἀποτελῇ Κ α ν ο ν ι κ ὸ ν ἔ ρ ε ι σ μ α, δυνάμει τοῦ ὁποίου δὲν δύναται τὸ ἡμερολογιακὸν σχίσμα νὰ χαρακτηρισθῆ καὶ θεωρηθῆ «ἐνεργεία» τοιοῦτον, ἐξ οὗ καὶ Κανονικῶς ἤδη, ἀποδεικνύεται τὸ αὐθαίρετον καὶ ἀνυπόστατον τῆς ἐν προκειμένῳ πεπλανημένης καὶ ὁλως ἀπαραδέκτου ἀπόψεως καὶ θεωρίας ἢ φρονήματος, περὶ «ἀκυρότητος» ἢ «ἀπωλείας τῆς χάριτος» ἐκ τῶν Μυστηρίων τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τῶν κοινωνούντων αὐτὴν Ἐκκλησιῶν.

Τόσον ὅθεν, ἡ ὑφισταμένη καὶ ἰσχύουσα «Πανορθόδοξος καταδίκη» τῆς ἐν λόγῳ καινοτομίας κατὰ τῷ 1593, ὅσον καὶ τὸ γεγονὸς τῆς διασπάσεως τῆς λειτουργικῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἐκ τούτου ἐδραιώσεως καὶ συνεχίσεως τοῦ σχίσματος καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ, ὡς καὶ τῆς σημερινῆς ἀπολήξεώς του εἰς διακηρυσσομένην αἵρεσιν, καίτοι ταῦτα ἀποτελοῦν οὐσιαστικὰ καὶ συγκεκριμένα στοιχεῖα καὶ πράξεις Κανονικῶς κολαζομένας, ὡς καὶ βασικὰς προϋ-

ποθέσεις ικανὰς καὶ δυναμένας ὅπως χαρακτηρίσωσι καὶ θεωρήσωσι τὸ προκείμενον σχίσμα καὶ «ἐνεργεῖα» τοιοῦτον, παρὰ ταῦτα καὶ διὰ τὸν μόνον λόγον ὅτι οὐ δ ε μ ί α ὡς μὴ ὄφειλε, τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν προέβη «Κανονικῶ Δικαίῳ» εἰς τὴν «ἐνεργεῖα» καταδίκην τῆς τοιαύτης πράξεως διὰ τῆς ἐνδεικνυομένης διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν, διότι, λέγομεν, ἡ πράξις αὕτη δὲν ἐγένετο ὑπ' οὐδεμιᾶς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας, μόνης δυναμένης αὐτοδικαίως καὶ «Συνοδικῆ Διαγνώμη» νὰ διενεργήσῃ ταύτην, τούτου ἕνεκα, οὐδεὶς ἄλλος, ὡς γνωστόν, κέκτηται τοιαύτης Κανονικῆς δικαιοδοσίας ἢ δύναται νὰ σφετερισθῇ τοιοῦτον δικαίωμα, πλὴν τῆς ἀποτειχίσεώς του, περιῆς ἀρκούντως ἀνεπτύχθη ἀνωτέρω.

25. ΚΑΤΑΚΡΙΜΑ ΕΠΙ ΜΕΡΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἐν προκειμένῳ, θεωρεῖται οὐσιώδης παράλειψις ἐὰν δὲν τονισθῇ ὅτι, ἡ στάσις αὕτη τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, τυγχάνει ὅλως ἀδικαιολόγητος καὶ κατακεκριτέα, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι αὕτη συνεχίζεται ἐξακολουθητικῶς μέχρι σήμερον μετὰ κλασσικῆς ἀδιαφορίας, παρὰ τὸ διαρρεῦσαν χρονικὸν διάστημα ὀλοκλήρου πενηκονταετίας καὶ πλέον, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἡ διατηρουμένη αὕτη κοινωνία, ὡς ἀποτέλεσμα ἔχει τὴν συνέχισιν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐδραίωσιν τοῦ σχίσματος, διὰ τοῦ διατηρουμένου διχασμοῦ τοῦ Πληρώματος τῶν πιστῶν καὶ τῆς συνεχιζομένης ἐπίσης διασπάσεως τῆς λειτουργικῆς ἐνότητος μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὸ ὅτι δὲ ἡ ἀδιαφορία αὕτη ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς ἀποστασίας, προκύπτει ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι αὗται εἰς οὐδὲν λογίζομεναι τὴν ἦν ἔχωσιν ἀκεραίαν εὐθύνην διὰ τὸν διχασμὸν τοῦ Πληρώματος τῶν πιστῶν καὶ τὴν ἐκ τούτου ὑπόστασιν τοῦ «ὑφισταμένου σχίσματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, αὐταὶ - προτιμῶσι πλέον τούτου, τὸν «συνεορτασμὸν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων» καὶ τὴν διὰ τούτου ἐπιδιωκομένην μετ' αὐτοῦ ἔνωσιν. (Βλέπε: «Πρακτικὰ» Συνεδρίου Κων/πόλεως 1923).

Πῶς ὅθεν, κατὰ ταῦτα, νὰ μὴ τυγχάνῃ κατακεκριτέα ἡ θέσις τῶν ὡς ἄνω Ἐκκλησιῶν, ἀφοῦ «τῶν οἰκιῶν αὐτῶν ἐμπιραμένων, αὐταὶ ἄδουσι» μετὰ τῶν ἐκ τὸς Ἐκκλησίας εὕρισκομένων ἑτεροδόξων-αἰρετικῶν;

26. ΣΤΕΡΗΣΙΣ ΑΓΙΑΣΜΟΥ

Ἐν τοιαύτῃ, λοιπόν, περιπτώσει καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς περὶ «ἀκυρότητος» καὶ «ἀπωλείας..» τῶν Μυστηρίων...πεπλανημένης, ἐκκλησιολογικῶς, θεωρίας καὶ πεποιθήσεως τῆς Ἱερασίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τῶν οὕτω φρονούντων, δύναται, παρὰ ταῦτα, νὰ ὑποστηριχθῆ ἢ ἄποψις καὶ πεποίθησις, ὅτι:

Τὸσον οἱ προκαθήμενοι καὶ οἱ ὑπεύθυνοι ἐπαίοντες τῶν ἐπὶ μέρος Ἐκκλησιῶν, ὅσον καὶ οἱ ἐν γνώσει μετ' αὐτῶν πορευόμενοι παράγοντες τοῦ Πληρώματος αὐτῶν, δύνανται ἀσφαλῶς νὰ ΣΤΕΡΗΘΩΣΙ τοῦ ἐκ τῆς χάριτος (ἀτομικοῦ) ΑΓΙΑΣΜΟΥ αὐτῶν ἐκ τῶν καθαγιαζομένων ὑπ' αὐτῶν Μυστηρίων, ἔνεκα τῆς λίαν ἐφαμάрту πράξεως καὶ πορείας αὐτῶν, τοῦ καινοτομηθέντος, δηλαδή, ὀρθοδόξου βιώματος ἐν τῷ Σώματι τῆς Ἐκκλησίας, τῆς πλέον, σημειωτέον, τῶν ἀτομικῶν ἀμαρτιῶν βαρυνούσης, διότι «μεῖζον» καὶ θανασίμου ἀμαρτίας, ἀκόμη, «ἐστὶ τὸ ἀμάρτημα τῆς αἰρέσεως» καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς, συνεπῶς, ἀπορρέοντος σχίσματος καὶ τῆς καινοτομίας. Ὁ οὐρανοφάντωρ Μέγας Βασίλειος, σαφῶς τοῦτο ἐπιβεβαιοῖ λέγων: «...καὶ μὴ διὰ τὰς ἐμὰς ἀμαρτίας κωλύσης τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος ἀπὸ τῶν προκειμένων δώρων...». Ἡ μαρτυρία αὕτη δῆλον ποιεῖ, ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ἐκ τῆς χάριτος τῶν καθαγιασθέντων Μυστηρίων ἀγιασμοῦ (καὶ εὐλογίας) ὃν ἀρύεται, «κατ' ἀναλογίαν ἐν μέτρῳ» ἀνεξαρτήτως ἕκαστος πιστὸς ἐξ αὐτῶν μετέχοντος, καθότι ἢ εὐχὴ αὕτη καὶ δέησις τοῦ ὡς ἄνω Ἁγίου Πατρός, ἀπευθύνεται, ὡς γνωστόν, μ ε τ ἄ τ ὸν καθαγιασμὸν τῶν Τιμίων Δώρων.

Πᾶς, συνεπῶς, ἐκ τῶν ἀσκούντων ἐκκλησιαστικὴν ποιμαντικὴν ἐξουσίαν, σφάλλων εἰς τὴν «εὐσέβειαν καὶ δικαιοσύνην», ἔνεκα δὲ τούτου «κατεγνώσθη ὡς «ψευδεπίσκοπος» κ.λπ. ἀπὸ μέρους τμήματος ἢ ὀλοκλήρου τοῦ ἀποτερισθέντος αὐτοῦ ποιμνίου, οὗτος, «πρὸ Συνοδικῆς» δι' αὐτὸν κρίσεως καὶ «Διαγνώμης», ὡς οὐπω ἀνακηρυχθεὶς «ἀκοινώνητος» Συνοδικῶς καὶ ἐπομένως «ἐκτὸς Ἐκκλησίας», ὑπὸ τὴν καθολικὴν τοῦ πράγματος ἔννοιαν, δύναται μὲν (ἐγκύρως) νὰ προβαίνη εἰς τὸν καθαγιασμὸν τῶν ὑπ' αὐτοῦ τελουμένων Μυστηρίων διὰ «τὸν περιστῶτα λαόν», δ ἔ ν δύναται ὁμως νὰ ἀ γ ι ἄ ζ ε τ α ι οὗτος διὰ τῆς χ ἄ ρ ι τ ο ς αὐτῶν, «κωλύόμενος» πρὸς τοῦτο, λόγῳ τῆς ὑ π ο δ ῖ κ ο υ αὐτοῦ θέσεως

καὶ τῆς ἐκ τούτου περὶ τὴν Πίστιν «μειζονος» ἐφ' αὐτῆς καταστάσεώς του.

Τὸ θέμα ὁμῶς τοῦτο, δύναται νὰ διασαφισθῇ ἐκκλησιολογικῶς, ὡς ἀκολουθῶς:

«...Τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας κυβερνᾶται καὶ περιέπεται καὶ συντηρεῖται ὑπὸ τῆς θείας Κεφαλῆς του, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ θεία ζωὴ καὶ δύναμις καὶ ἡ σὼ ζ ο υ σ α θ ε ί α χ ά ρ ι ς καὶ αἱ δ ω ρ ε α ἰ τῆς χ ά ρ ι τ ο ς ἐν Πνεύματι κατέρχονται καὶ μεταδίδονται «κατ' ἀναλογίαν ἐν μέτρῳ» εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς-μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἄλλη «δρόσος Ἐρμῶν». (Βλέπε: «Ὁρθ. Τύπος» Σ/βριος 1978, ἄρθρον «Ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας...» ὑπὸ Ι. Καρμίρη). Ἐπομένως, ἔχομεν:

α) Τὴν σώζουσαν θείαν χάριν, τὴν ἐν τοῖς ἱεροῖς Μυστηρίοις τῆς Ἐκκλησίας ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καταπεμπομένην, καὶ

β) Τὰς δωρεὰς τῆς χάριτος, τὰς ἐκ τῶν καθαγιαζομένων, ὡς ἄνω, Μυστηρίων, ἐν Πνεύματι, ὁμοίως, ἀγιασματικῶς μεταδιδόμενας.

Τὸ α) πρῶτον, ἦτοι «ἡ σώζουσα θεία χάρις» κ α τ ι α π έ μ π ε τ α ἰ τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης, ἡ ὁποία ὑφίσταται ἐπίσχεσιν» (διακοπήν), ἀφοῦ κατόπιν «Συνοδικῆς Διαγνώμης» ὁ κατέχων ταύτην κατακριθῆ ὡς «ἀ κ ο ι ν ὶ ν η τ ο ς», ὅτε τὰ ὑπ' αὐτοῦ τελούμενα μυστήρια τυγχάνουν ἄκυρα.

Τὸ β) δεύτερον, ἦτοι «αἱ δωρεαὶ τῆς χάριτος», μ ε τ α δ ἰ δ ο ν τ α ἰ «κατ' ἀναλογίαν ἐν μέτρῳ» τοῖς πιστοῖς, ἐνίστε δὲ καὶ «κ ω λ ύ ο ν τ α ἰ» ὀριστικῶς αὐταί, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, ἔνεκα «τῶν ἐμῶν ἁμαρτιῶν», πολλῶ δὲ μᾶλλον ἔνεκα τῶν περὶ τὴν πίστιν παραβάσεων, ὅτε τοῦτο ἐστὶ «μειζον» καὶ θανασίμου-ἀτομικῆς ἁμαρτίας.

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

Ἄγιε Καθηγούμενε,

Κατόπιν πάντων τῶν προεκτεθέντων καὶ πρὸς κατάκλεισιν τῆς παρούσης «ἀπαντητικῆς διασαφήσεως» ἡμῶν, δυνάμεθα, ὡς ἐν ἐπιλόγῳ νὰ τονίσωμεν συγκεκριμένως, ὅτι ἡ καταφανῶς ἤδη διακηρυσσομένη καὶ διὰ πράξεως ἐκδηλουμένη ἀπὸ μέρους ἐκκλησιαστικῶν Ταγῶν, ἐκπροσωπούντων τὰς πλείστας τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ ἐκπροσώπων τῆς Θεολογικῆς ἐπιστήμης αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐφ' ὅσον θεμελιούται, ὡς γνωστόν, εἰς τὸ ἐτερόδοξον δόγμα τῆς «θεωρίας τῶν κλάδων» καὶ ἐπιδιώκει «μελλοντικὴν θεολογίαν π ε ρ ι ε κ τ ι κ ο ὕ περιεχομένου καὶ οὐχὶ ἀ π ο κ λ ε ι σ τ ι κ ο ὕ», περιλαμβάνουσα δηλαδὴ τὰ κακόδοξα δόγματα πάσης τῆς αἰρετικῆς πανσπερμίας καὶ οὐχὶ ἀποκλειστικῶς τὰ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, ἀλλ' ἴσως μερικὰ ἐξ αὐτῶν ὡς ἐν τῇ Ὑμετέρα «Εἰσηγήσει περὶ Οἰκουμενισμοῦ» ἀναφέρετε σχετικῶς καὶ ἐφ' ὅσον αὕτη διακηρύσσει (ἀπὸ Ραδιοφώνου μάλιστα) μέσῳ «ὀρθοδόξου» ἀρχιερέως ὅτι «καὶ οἱ ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελοῦν κ α ι α ὕ τ ο ι μέλη τοῦ Σ ὡ μ α τ ο ς τοῦ Χριστοῦ», ὅπερ «ἀποτελεῖ αὐτόχρομα ἀφανισμόν τῆς Ὁρθοδοξίας», ὡς εὐστόχως ἐτονίσθη τοῦτο ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἄνδρ. Θεοδώρου, (βλ. σχολ. «Ἄντορθόδοξοι λόγοι» ἐν «Ὁρθ. Τῦπος» Φ.342) καταφανῆς πλέον τυγχάνει ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι πράγματι π α ν α ί ρ ε σ ι ς, ὡς συνονθύλευμα πάντων τῶν αἱρέσεων, καταλύουσα κυρίως καὶ πρωτίστως τὸ Δόγμα περὶ «Μιᾶς», - Μοναδικῆς καὶ Ἐνιαίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καθιστῶσα τοὺς οὕτω φρονούντας καὶ θεολογοῦντας ἐκ τ ὸ ς Ἐκκλησίας καὶ ἀμετόχους, συνεπῶς, τοῦ σωτηριολογικοῦ ἔργου Αὐτῆς.

Ἡ ἀναμφισβήτητος αὕτη πραγματικότης, τὴν ὁποίαν κάλλιον παντὸς ἄλλου, ἀσφαλῶς, γνωρίζετε, καθὼς καὶ τὰ ἐν τοῖς λοιποῖς κεφαλαίοις τῆς παρούσης ἀναπτυσσόμενα θέματα, εἶναι νομίζομεν ἐπαρκῆ, ὡς βασικὸν στοιχεῖον, διὰ τὴν διαυγῆ κρίσιν καὶ διάνοιαν καὶ τὸν εὐσεινήδητον χαρακτῆρα τῆς Ὑμετέρας Πανοσιολογιότητος καὶ γενικῶς εἰπεῖν διὰ πάντας ἡμᾶς τὰ Μέλη τῆς Ἀγιορείτικῆς Ἀδελφότητος, ὅπως καταδείξωσι διὰ πλήρους ἀντικειμενικῆς πει-

στικότητας, τὸ μέγεθος καὶ τὴν κρισιμότητα τῆς ἄνευ προηγουμένου ἐπικρατοῦσης σήμερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς ἄνω ἀποστασίας καὶ συγχύσεως.

Ἡ κατάστασις αὕτη, συνειδητοποιουμένη δεόντως ὑφ' ἡμῶν πάντων μὲ βάσιν πάντοτε τὰς Μοναχικὰς ἡμῶν ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα, δύναται ἀπολύτως νὰ καταστήσῃ ἡμᾶς ἱκανούς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταδικάσωμεν π ρ ᾶ ξ ε ι, διὰ τῆς ἐπιβαλλομένης Κανονικῆς συνεπειᾶς, πᾶν, περὶ τὴν Πίστιν καὶ ὀρθόδοξον Παράδοσιν, ἴχνος ἀποστασίας καὶ παρεκκλίσεως, ὅπου καὶ ἂν τοῦτο εὑρίσκειται.

Διὰ τῆς πράξεως ταύτης βεβαίως, διασφαλίζομεν, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ὑπόστασιν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν ιδιότητος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐξάγομεν, ὡς ἄλλοι Μωϋσεῖς τὸ εὐσεβὲς λῆμμα τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ νέου Φαραῶ τῆς κακοδοξίας καὶ αἰρέσεως, διασώζοντες οὕτω ἀκαινοτόμητον τὸ ὀρθόδοξον βίωμα ἐν τῷ Πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας.

Πλὴν ὅμως, προκειμένου νὰ ἐπιτελέσωμεν τὸ ὕψιστον τοῦτο καθῆκον διὰ «νὰ γίνωμεν φύλακες τῆς ὀρθοδοξίας καὶ κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου κρατήσωμεν ὃν ἔχομεν ὀρθόδοξον θησαυρόν, διὰ νὰ μὴ χάσωμεν τὸ στέφανόν μας», ἢ διὰ «νὰ σείσωμεν τοὺς ἐνόχους προδοσίας καὶ τὸν θρόνον τοῦ ἐνσάρκου Ἐωσφόρου», ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τυγχάνει ὅπως διατεθῶμεν διὰ δοκιμασίας, στερήσεις, ἐξουθενώσεις καὶ «κακοπαθείας ὡς καλοὶ στρατιῶται Ἰησοῦ Χριστοῦ», ἅτινα ἀποτελοῦν τὰ ἀσφαλῆ γνωρίσματα «τοῦ καλοῦ ἀγῶνος», τοῦ διὰ τῆς «νομίμου ἀθλήσεως» στεφανουμένου!

Κατ' αὐτὸν μόνον τὸν τρόπον δύναται νὰ δικαιωθῇ ἀπολύτως καὶ ἀχθῇ εἰς θεάρεστον πέρας, ὁ ἐκ τοῦ Ἑμετέρου ἐγγράφου -ὁμολογιακοῦ διαβήματος προκληθεὶς δικαιολογημένος προβληματισμὸς καὶ κρίσις συνειδήσεως ἐπὶ τοῦ πρακτέου ἐν τῇ καθόλου Ἀγιορειτικῇ Ἀδελφότητι ἢ καὶ τῷ χριτεπωνύμῳ Πληρώματι, καθόσον «ἢ στάσις πρὸς τὴν οἰκουμενικὴν ἀποστασίαν δὲν δύναται νὰ ἀντιμετωπίζηται ἀπλῶς ὡς θέμα συνειδήσεως, ἀλλ' εἶναι ζήτημα ψυχικῆς σωτηρίας καὶ χριστιανικῆς ὑποστάσεως ἡμῶν». (ἐκ τοῦ Ἑμετ. δημοσ. ἐν «Ο.Τ.» 2-2-79, σελ.2).

Τούτου ἕνεκα «ἢ ἀνησυχούσα ὀρθόδοξος ψυχὴ» ἐλπίζει εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τὸ ὁποῖον, «εὐχερέστερον παν-

τὸς ἄλλου, δύναται νὰ ὀδεύῃ τὴν σωτήριον ὁδὸν τῆς ὀρθοδοξίας».

Ἐάν, συνεπῶς, Ἅγιε Καθηγούμενε, ὄντως δὲν ἐπιθυμῶμεν, μετὰ τὴν ἀπὸ τῶν προσκαίρων εἰς τὰ αἰώνια ἐκδημίαν ἡμῶν, νὰ κατασταθῶμεν ἀναπολόγητοι «ἐν τῇ φρικτῇ ἡμέρα» διὰ τὴν ἐν λόγῳ σημερινὴν κατάστασιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἃς διαχωρίσωμεν δεόντως, ἕως ὅτου ζῶμεν, τὰς ἐν προκειμένῳ εὐθύνας ἡμῶν ἕκαστος, διότι, τότε «ἕκαστος ἡμῶν περὶ ἑαυτοῦ λόγον δώσει τῷ Θεῷ», χωρῶν εἰς τὴν «ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων» θεάρεστον καὶ σωτήριον ὁμολογίαν καὶ ἀγωνιστικότητα, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἐπάξιον συνέχισιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ δικαίαν τιμὴν καὶ ἔπαινον τῆς ἥς προΐστασθε Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς, ἵνα οὕτω καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν, «ὁμολογήσῃ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς Του τοῦ ἐν οὐρανοῖς», ὅπερ καὶ ὀλοψύχως εὐχόμεθα.—

Μετὰ πολλῆς τῆς εἰς Χριστὸν ἐλπίδος, διατελῶ λίαν προσηκόντως, ἐκ μέρους καὶ ἐτέρων, ὁμοίως ὡς ἄνω εὐχομένων, Κληρικῶν, Πατέρων καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν:

Ἱερομόναχος Μάξιμος

Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον

«Ἅγιος Βασίλειος»

Ἅγιον Ὄρος-Δάφνη

ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ - ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Κ. ΠΑΡΙΣΙΑΝΟΣ
Έργοστάσιον: Όδουσσέως 9 ☎ 2775902, 2797264, 2779196
Βιβλιοπωλείον: Σόλωνος 69 ☎ 3610519, 3615047, 3616424

